

Phi Tử Cổ Ngữ Hệ Liệt

Contents

Phi Tử Cổ Ngữ Hệ Liệt	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Điều Nô	2
2. Quyển 1 - Chương 2: Nhân Tâm	4
3. Quyển 1 - Chương 3: Song Đồ	7
4. Quyển 1 - Chương 4: Thiên Kiếp	10
5. Quyển 1 - Chương 5: Âm Đông	12
6. Quyển 2 - Chương 1: Miên Hương	15
7. Quyển 2 - Chương 2: Lục Ngạc	15
8. Quyển 2 - Chương 3: Pha Trà	18
9. Quyển 2 - Chương 4: Chiến Thư	21
10. Quyển 2 - Chương 5: Tây Cương	23
11. Quyển 2 - Chương 6: Phong Vương	26
12. Quyển 2 - Chương 7: Hàn Xá	29
13. Quyển 3 - Chương 1: Xuân Đình	32
14. Quyển 3 - Chương 2: Nhân Họa	32
15. Quyển 3 - Chương 3: Thợ Săn	34
16. Quyển 3 - Chương 4: Khuyển Thiện	37
17. Quyển 3 - Chương 5: Thần Phật	41
18. Quyển 3 - Chương 6: Vân Nê	44
19. Quyển 3 - Chương 7: Truy Trốn	47
20. Quyển 3 - Chương 8: Tiên Duyên	50
21. Quyển 3 - Chương 9: Tẩy Tủy	53
22. Quyển 3 - Chương 10: Xuân Sinh	56
23. Quyển 4 - Chương 1: Triều Long	59
24. Quyển 4 - Chương 2: Yêu Nghiệt	59
25. Quyển 4 - Chương 3: Thịnh Kinh	63
26. Quyển 4 - Chương 4: Túy Mộng	66
27. Quyển 4 - Chương 5: Ma Chướng	70
28. Quyển 4 - Chương 6: Thảm Ứng	73
29. Quyển 4 - Chương 7: Đoạt Kiếm	76
30. Quyển 4 - Chương 8: Thứ Phẩm	80
31. Quyển 4 - Chương 9: Chồn Cũ	83
32. Quyển 4 - Chương 10: Mộ Trận	86
33. Quyển 4 - Chương 11: Tuyết Lộ	90
34. Quyển 4 - Chương 12: Phá Sát	93
35. Quyển 4 - Chương 13: Thiên Mệnh	97

Phi Tử Cổ Ngữ Hệ Liệt

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyền, ám áp, đoản văn hệ liệt, H. EEditor: Eris+Spum-chan. Truyện viết theo lối d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-tu-co-ngu-he-liet>

1. Quyển 1 - Chương 1: Điều Nô

Thịnh Kinh một đêm gió tuyết, hừng đông vừa tới, đẩy cửa sổ nhìn lại, đập vào mắt là một mảnh tuyết đọng trắng xóa, khắp nơi phần trang ngọc khỏa.

Sắc trời còn sớm, gia phó của Vận Vương phủ cũng đã đem tuyết đọng ở đình viện cùng cửa ra vào quét sạch sẽ, ở khu vực quan trọng còn trải thảm để chống trơn trượt. Tổng quản phát tay áo đứng dưới hành lang vừa đổi mới năm ngoái, con cú mèo giống như ngoạ cổ mà đưa trông mắt nhìn cao thấp các nơi xem mạng nhện phải chăng đã được quét sạch sẽ, một bên còn giường lỗ tai nghe ngóng động tĩnh trong phòng ngủ của Vương gia.

“Ba~!” Một tiếng trong trẻo giòn tan khiến Tổng quản cả kinh nhảy lên như con thỏ mà đến phòng ngủ Vương gia, lại bỗng nhiên dừng bước, buông lỏng hai tay hướng vị Vương gia được ngăn cách bằng cánh cửa không biết đã rời giường hay chưa mà cúi đầu khom lưng, ngữ khí dần đo nói: “Vương gia, dậy rồi?”

“Cút!” Nương theo tiếng Vương gia gầm lên, ván cửa bị phá khai, một người bị trực tiếp ném ra ngoài, thế không thể đỡ mà lăn mấy vòng, thẳng đến đụng vào thạch cơ trên hành lang mới dừng lại, nằm tại chỗ, thảm phòng trơn trượt cũng vì vậy mà bị xê dịch.

Tổng quản hướng về sau lui một bước, mắt nhìn tiểu gia hỏa sáng sớm đã chọc giận Vương gia. Tiểu tử kia gọi Lạc Húc, mười hai tuổi, cả nhà đều là bao thân nô (hạ nhân bán thân) trong Vương phủ, mẹ hắn hầu hạ chăm sóc vườn hoa Vương phủ, cha hắn mấy năm trước ra ngoài đục băng nhưng bị băng đè chết, về sau Vương gia thấy hắn lớn lên không tồi, lại trầm lặng nên thu hắn ở bên người làm tùy tùng.

Lạc Húc ăn nói vụng về, không làm người thích, nhưng bộ dáng không tệ, cũng không đáng ghét, Vương gia muốn lúc thức dậy mới sai sử hắn nhưng đôi khi lại quên mất bên người còn có một người nữa. Đứa nhỏ này đã tạo cái nghiệp gì a, sáng sớm lại khiến Vương gia giận dữ như vậy?

Tổng quản cẩn thận từng li từng tí mà sờ sờ cổ mình, ánh mắt quét đến động động sứ vỡ cùng vụn trà trên mặt đất trong phòng ngủ Vương gia, trong nội tâm “lộp bộp” một tiếng —— xong rồi, đó là gốm sứ Thanh Hoa bát trà Vương gia thích nhất, đi đâu cũng mang theo, cho dù ngồi trên mã xa đi xa nhà cũng không quên, Lạc Húc muốn chết như thế nào không muốn lại đi làm vỡ bảo bối kia!

Vương gia giận dùm dùm, đám người xung quanh cảm như hén.

“Ngày mai đi săn chồn, điều nô không còn mua nữa.”

Tổng quản cúi đầu xoay người không ngớt lời đồng ý, liếc mắt ra hiệu hộ vệ bên ngoài cho người đem Lạc Húc đã bất tỉnh kéo đi, liền vội vàng sai người đem vết máu trên thạch cơ hành lang tẩy sạch, lại đem thảm trên mặt đất trải cho tốt lại. Đợi lúc Vương gia đi ra, tiểu viện đã trở nên vô cùng sạch sẽ rồi.

Mẹ Lạc Húc nghe được chuyện ban sáng, một đường lão đảo mà tìm đến Tổng quản, khóc lóc dập đầu xuống đất mong hẩn khai ân.

Tổng quản làm cho đau đầu, nghiêng vào bên giường nói: “Người a, muốn có ơn tất báo, nam nhân của người chết rồi, người lại bị bệnh liên miên, Vương gia thiện tâm, mới giữ lại mẹ con các người lại Vương phủ. Bát trà kia của Vương gia có thể mua ít nhất năm sáu con điều nô, con của người làm vỡ bát trà, Vương gia không chặt tay chân hẩn, chỉ bắt hẩn đi săn điều nô, người còn cảm thấy ủy khuất?”

“Tổng quản, con của ta còn nhỏ, điều nô sẽ lấy mạng của nó a! Cầu người, cầu người...dàn xếp để ta đi thay!”

“Người đi?” Tổng quản khê giật mình, lập tức cười đến ngứa tới ngứa lui, “Cũng không nhìn lại mình một chút, ném vào trong đồng tuyết đã có thể đem chôn dọa chạy mất rồi...! Đến lúc đó làm mất hưng phấn của Vương gia, người cùng con của người mới thật là không có đường sống!”

“Tổng quản! Tổng quản cầu người thương xót!”

“Được! Được! Khóc đến xui! Nếu không đi ra ngoài, vết thương trên ót của con người ta mặc kệ, đến lúc đó mùi máu tươi tản ra, không có đem chôn tới mà dụ sói tới, xương cốt đều không thừa.”

Nữ nhân đang khóc đến ngắt đi nghe xong lời này lập tức ách thanh, lưng lay hai cái, “đồng” một tiếng mới ngã xuống đất.

Tổng quản gãi gãi đầu, thở dài mà gọi hộ viện đem người lôi ra ngoài, nên đưa về chỗ nào sẽ đưa trở lại chỗ đó.

Lại một đêm bão tuyết, đoán chừng nơi săn uẩn của Vương phủ tuyết đã đọng đến bẹn đùi rồi, đúng là thời điểm săn điều nô tốt nhất.

Đội ngũ đại quy mô của Vương phủ hướng săn uẩn đi đến, Vương gia cưỡi con ngựa đen bóng ở Tây Vực đi tuốt đằng trước, dung quang toả sáng, hiển nhiên xuất phát từ quẻ bói trước đó đã khiến hẩn đối với lần đi săn này thập phần ước mơ —— theo quẻ sư phân tích, lần này đi săn đem có khai mở linh chi vật hiện thân. Cái gọi là khai mở linh chi vật, đã là quái, linh, tinh, yêu trong truyền thuyết tu tiên tu đạo sẽ không hại người, bắt trở về có thể bảo vệ nhà trấn nơi ở, ăn thì kéo dài tuổi thọ.

Lạc Húc bị gia phó dùng chiến phẩm bọc lại, dùng dây thừng trói thành thịt tổng ném trong xe ngựa ở đuôi đội, từ đầu tới cuối không hề lên tiếng.

Trời đông giá rét, cho dù Thái Dương đã lộ diện, Lạc Húc vẫn lạnh đến run rẩy, thân thể lại không thể động, chỉ có hai tròng mắt hắc bạch phân minh xoay tới xoay lui, đánh giá xe ngựa, cuối cùng đưa ra kết luận, đây là xe ngựa xa hoa nhất là đời này hẩn từng “ngồi” qua.

Vương gia đi săn, khí khái phô trương, xe chở điều nô so ra cũng vượt quá xe chuyên dụng của gia chủ trong nhà các phú hộ. Lạc Húc tự an ủi mình, sắp chết còn có thể hưởng thụ một chiếc xe xa hoa như thế cũng không tính là quá thảm

Đội ngũ tiến vào núi, quả nhiên tuyết sâu khó đi, Vương gia vung tay lên, hạ trại ở chân núi, nhìn gia phó tay chân lạnh lẽo, quay người mang theo cận vệ lên núi săn điều nô.

Hộ vệ khiêng Lạc Húc đi ở cuối cùng, như cân con gà con mà ước lượng người trong tay, lăm bầm lăm bầu: “Nhẹ như vậy? Chịu đựng được bao lâu?”

Lạc Húc nhìn áo giáp uy vũ tinh xảo của hộ vệ, trong mắt cực kỳ hâm mộ.

“Nhìn cái gì đấy? Nhìn người đáng thương, cho người uống chút rượu ấm, tốt xấu gì cũng chịu được thêm một thời gian ngắn.”

Lạc Húc bị một cỗ mùi rượu mãnh liệt đâm vào mà nhúu mày, nhưng cũng nghe rõ ý tứ hộ vệ, ngậm lấy miệng hô lô, giống như uống thuốc độc mà nuốt xuống hai ngụm, cảm giác nóng rát từ bờ môi đốt tới dạ dày.

“Hảo tiểu tử, có gan. Nếu thu hoạch tốt...Vương gia cao hứng không chừng sẽ tạm tha cho người.”

Lạc Húc chóng mặt nức ních gật đầu, trong dạ dày tuy khó chịu như bị thiêu đốt, nhưng dư ôn của nhiệt ý kia phảng phất lan tràn ra tứ chi, trên người tựa hồ không còn quá lạnh.

Vương gia tự mình chọn xong địa phương, vẫy tay, hộ vệ kia mang theo Lạc Húc một đường chạy tới, cỡi dây, lột chiêm thăm, đem hắc một thân xích lửa mà ném vào trong đồng tuyết.

Lạc Húc theo bản năng cuộn thành một đoàn, nghe thấy hộ vệ khi cuộn chiêm thăm thấp giọng nói: “Đừng kêu, đừng chạy, chỉ cần chịu đựng là có thể sống.”

Lạc Húc run rẩy gật gật đầu, nhìn Vương gia cùng bọn hộ vệ lui tới một nơi mà hắc không thấy, từng lâm yên tĩnh, trong đồng tuyết, phảng phất chỉ còn một mình hắc là vật sống, vốn nên cảm thấy sợ hãi, nhưng là hắc đã bị đông lạnh đến đầu óc cũng tê rần.

Dùng điều nô sẵn chồn tía là tuyết chiêu tổ tiên truyền thừa, lần nào cũng đúng. Chồn tía thấy có người trần trụi ngã vào trong đồng tuyết, sẽ dùng thân thể áp lên giúp cho người sưởi ấm, dùng điều nô dẫn dụ chồn tía, sau đó một mẻ hết gọn, là biện pháp không làm tổn thương đến một sợi lông chồn.

Chưa tới một canh giờ, quả nhiên có chỉ một chồn tía thò đầu ra nhìn, lộ đầu ra khỏi từng lâm, chạy vòng quanh Lạc Húc hai vòng, cuối cùng tiến vào trong lòng ngực của hắc, áp lên người hắc.

Lạc Húc mơ mơ màng màng nhìn tiểu động vật lông xù trong ngực, không biết như thế nào mà đem lời hộ vệ đã nói quãng ra sau đầu, đẩy đẩy bả vai, ách lấy cuống họng nói: “Trở lại trong rừng của ngươi đi, nếu không sẽ bị người bắt về lột da.”

Chồn tía giương đầu lên, cọ cọ trong lòng Lạc Húc, kiên định không rời đi.

Lạc Húc lại giật giật, dùng ngón tay cứng ngắc chọt chọt lên chân chồn tía: “Ta sẽ không chết, ta sẽ không chết.”

Chồn tía nghe không hiểu tiếng người, rụt chân sau, tiếp tục dán lên ngực Lạc Húc.

Lúc này một hồi gió cực lạnh thổi tới, chồn tía như thế nào cũng không chịu đi đột nhiên nhảy qua một bên, lỗ tai hướng về nơi gió thổi tới mà run rẩy, sau đó nhìn hai mắt Lạc Húc, nhanh chân chạy vào trong rừng.

Hết chương 1

*Điều nô: Con mời dùng để dụ chồn tía.

*Chồn tía:

2. Quyển 1 - Chương 2: Nhân Tâm

Giáng Lam ở bên ngoài du lịch một phen, chuẩn bị trở về Tú Lâm Sơn, đi qua sân uyển của Vương phủ chỉ là hoàn toàn ngẫu nhiên, y chỉ cảm thấy nơi này cây nhiều tuyết dày, cũng không thiết đồng loại của mình, dùng thân phận tôn trưởng đi chào hỏi, dạy thuật pháp cho những tiểu bối có cơ duyên cũng là một việc thiện tích đức.

Vừa mới đến từng lâm, Giáng Lam đã thấy một đám hậu bối đứng trên nhánh cây nhìn đến cùng một phương hướng, xì xào bàn tán.

“Ai! A Bì đi rồi! Đứa nhỏ kia quá lỗ mãng a!”

“Chúng ta cũng đi a, người kia sẽ chết cóng a!”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta cũng đi a, người kia sắp không được!”

Sau khi nghe được đám hậu bối nghị luận, Giáng Lam vận đủ thị lực nhìn đến chỗ xa, một đám nhân lại mặc áo giáp quả nhiên ẩn thân trong khe núi phụ cận, lửa giận tất nhiên phun trào.

Lại là chiêu này! Trăm ngàn năm qua nhân loại cũng chỉ dùng chiêu này mà bắt biết bao nhiêu chồn tía để lột da! Những hậu bối này a, vẫn nhân từ như thế, nhân từ đến tự nhảy vào cạm bẫy của nhân loại! Nhân loại đối với chồn tía tàn nhẫn, đối với đồng loại của mình cũng tàn nhẫn không kém! Hẳn chưa từng thấy qua điều nô nào còn có thể sống sót.

Tiểu chồn tía tên A Bỉ kia đang áp vào trong ngực điều nô, nhưng đám săn thú ở chỗ tối vẫn không có động tĩnh gì, hiển nhiên là đang đợi chồn tía lớn hơn chui vào trong lưới.

Giáng Lam không hề tàng hình, lộ ra nguyên hình, truyền âm nói cho bọn hậu bối rằng đây chẳng qua là bẫy rập của nhân loại.

Bầy chồn tía lập tức an tĩnh lại, bọn hắc cũng nghe được thanh âm đó, thấy được một con chồn tía so với hổ còn lớn hơn đang phiêu phù trong rừng thâm, màu lông trơn bóng, hiện ra hồng sắc tôn quý, mang theo quang huy như thần.

Giáng Lam trông thấy A Bỉ chạy về, đối với phần đông hậu bối nói: “Toàn bộ trở về ổ đi, không nghe được thanh âm của ta, tất cả đều không được đi ra. Nhớ kỹ, đó là bẫy rập của nhân loại!”

Đối với nhóm chồn tía mấy đời cũng khó nhìn thấy tổ tiên đặc đạo, chúng đều y lệnh mà làm, cực kỳ nhanh chóng chạy về ổ của mình, ngoan ngoãn chờ Giáng Lam chỉ thị.

Chỉ có A Bỉ không ly khai, nơm nớp lo sợ mà đứng trên nhánh cây nói: “Thần tiên tổ tông, hẳn không có ý xấu.”

Giáng Lam lẳng không đi đến trước mặt A Bỉ, nâng lên chân trước sờ đầu của nó: “Lời hẳn nói với người, ta cũng nghe được rồi. Về nhà trốn đi, chuyện bên ngoài giao cho ta.”

“Thần tiên tổ tông...” A Bỉ mắt nước mắt lưng tròng mà nhìn Giáng Lam, nó được thần tiên tổ tông đối đãi như thế này, hiện tại có chết cũng cam tâm, “Thần tiên tổ tông, vậy ta về nhà a.”

“Hảo hài tử.” Giáng Lam cười cười, đề lên đỉnh đầu A Bỉ, một điểm hào quang kim hồng sắc lập tức thoáng hiện.

...

Một trận bão tuyết không hề báo trước quét qua toàn bộ sơn uyển của Vương phủ.

Giáng Lam nhìn bộ dạng những kẻ ở góc khuất kia vừa kinh ngạc vạn phần lại mừng rỡ như điên, nghe được bọn hắc gầm nhẹ cái gì mà “Quả nhiên có khai linh chi vật đến” gì đó, chán ghét mà nhú mày, nhưng vẫn đi tới trước mặt Lạc Húc.

Y vốn có thể dùng miệng mà ngậm hẳn, nhưng nhìn bộ dạng yếu ớt chỉ còn da bọc xương không được mấy lượng thịt của Lạc Húc, y chỉ có thể không sợ phiền toái mà hóa thành hình người, dùng cánh tay đem Lạc Húc ôm lấy, bắt đầu xoay lên một hồi gió yêu ma, qua trong giấy lát xuất hiện ở ngoài trăm dặm.

Bên ngoài sơn uyển của Vương phủ, còn có ngàn dặm rừng sâu núi thẳm, dùng đạo hạnh của Giáng Lam, hai bắt yêu sư đi theo đội ngũ săn bắt hoàn toàn không cần đề vào mắt, y chỉ là chẳng muốn thuận đi quá xa.

Giáng Lam đi vào một sơn động căn gió, khi ngồi xuống mới phát giác mình đã bắt giắc mà cởi bỏ vạt áo, đem đứa bé kia ôm vào trong ngực, không khỏi cười khổ một tiếng —— quả nhiên là bản tính khó sửa, mới vừa rồi còn tại cảm khái bọn hậu bối mù quáng phát thiện tâm, trong nháy mắt đến bản thân là một yêu tu luyện ngàn năm cũng chẳng phải vẫn giữ lại bản năng sao, rõ ràng đối với nhân loại chán ghét đến căm hận, hết lần này tới lần khác lại nhìn không được muốn cứu người.

Phần lớn khai linh chi thú ều có thể trong lúc hóa hình người đem da lông biến thành y phục, bình thường tu vị càng thấp, y phục biến thành càng giống như da lông, cho nên thường thường có hỏa hầu gia hỏa tu vị còn thấp vì giả mạo cao thủ mà mắc vào sa y (áo mỏng) của nhân loại, lúc ẩn lúc hiện, để nâng cao tu vị của mình một chút.

Giáng Lam theo thói quen vận một thân tổ sa bào hồng sậm, cũng không cảm thấy lạnh, nhưng loại thời điểm này, một kiện sa bào đối với nhân loại mà nói, trên cơ bản tương đương không với có gì. Vì vậy, y hóa

ra ngoại y da lông của tu vi thấp nhất, như một cái chần cực lớn đem Lạc Húc bao bọc, lằm bằm lâu bầu nói: “Ta là dã thú, không thích lửa, thân thể người quá yếu, cũng chịu không nổi yêu tức, cho nên muốn được ấm, chỉ có thể dùng loại phương pháp nguyên thủy này xử lý thôi a. Ai, biến ra da lông cấp thấp như vậy thật mất mặt a, bất quá đây là làm việc thiện tích đức...”

Lạc Húc ở trong cảm giác ấm áp ôn hòa cực kỳ dễ chịu mà dần dần tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp mà đời này đến đời mơ hấn cũng chưa thấy qua, lập tức sững sờ đến quên cả suy nghĩ.

“Không chết?” Giáng Lam đối với nhân loại từ trước đến nay không có cảm tình gì, dù cho người này là do bản thân y cứu.

“Người... đã cứu ta?” Lạc Húc chớp chớp đôi mắt khô khốc, phát hiện người này đang dùng một kiện ngoại sam bằng lông chồn to đến kinh người bao lấy thân thể của mình, loại này nhan sắc loại cùng phẩm chất của lông chồn này không biết so với mấy kiện bình thường Vương gia mặc trên người tốt hơn là bao nhiêu. Thế nhưng một kẻ có tiền người như thế, tại sao phải cứu một điều nô đáng lẽ phải chết như mình? Hơn nữa, ở nơi này...

Giáng Lam gật gù đầu. Nghĩ thầm rằng ánh mắt này nhìn ra rất thuần khiết, không giống có ít loại người lại đục ngầu, chỉ mong lớn lên về sau cũng có thể như vậy, đừng thành tai họa.

Lạc Húc bỗng nhiên sốt ruột nói: “Đa tạ người đã cứu ta, nhưng thỉnh người nhanh chóng ly khai! Người giàu có như vậy, nhất định là thương nhân, nhưng Vương gia có quyền thế, một khi bị hấn bắt được, nhiều tiền hơn nữa cũng không dùng được. Ta làm võ bát trà Vương gia thích nhất, vốn chính là phải chết, không thể liên lụy một người có hảo tâm như người.”

“Ta đây đem người đưa trở về?” Giáng Lam lạnh lùng mà hừ một tiếng, trong nội tâm nói, cầu đi đưa người về a, nên khóc mà cầu ta đi à nha.

Lạc Húc cũng không nghĩ tới ân nhân cứu mạng lại nói như vậy, ngăn người, lắc đầu: “Không được. Người đem ta đưa trở về sẽ bị bắt lại đây, y phục của người tốt như vậy, sẽ bị Vương gia xảo trá đoạt lấy. Người nói cho ta biết đường, tự mình đi về đi là được rồi.”

“Thân thể xích lửa thì sao?” Giáng Lam buồn cười, xích lửa chạy giữ bằng thiên tuyết đại, người nghĩ mình tu vị rất cao sao?

Lạc Húc đỏ mặt, vươn thẳng vai nói: “Có thể đi thật xa... thật xa, ta sớm muộn cũng phải chết, nhưng không thể liên lụy người, người là người tốt.”

Giáng Lam nhìn Lạc Húc, trong nội tâm như nước sôi, càng không ngừng bốc khói.

“Ta không phải người, ta là yêu.” Vì gia tăng độ tin cậy, Giáng Lam giơ tay lên, lộ ra móng vuốt sắc bén, bao lấy gương mặt đang kinh ngạc trong lòng, hừ hừ, sợ rồi sao?

Lạc Húc cảm thấy biểu lộ của khuôn mặt kia sinh động đến hấn chưa bao giờ được thấy, không có cực khổ, không có ai oán, cũng không có cao ngạo, không có tàn bạo, tựa như Thái Dương, làm ấm lòng người, quả nhiên không phải người a, người sao có thể có vẻ mặt như thế này.

“Ân, ta không thể liên lụy người, người là hảo yêu.”

“...” Giáng Lam nhìn Lạc Húc, nghiền cứu xem tên nhân loại này phải bị đông cứng đến hư mất đầu óc rồi hay không, hoặc là trời sinh thiếu đi chỉ có toàn cơ bắp.

Lạc Húc bị nhìn mà sợ hãi, nói quanh co hỏi: “Yêu tinh đại nhân, người còn tốt đó chứ?” (ý là anh có còn tốt bụng hay không á~)

“Ta là yêu, không phải yêu tinh!” Giáng Lam bất mãn mà hừ hừ, “Tinh so với yêu thấp hơn một cấp!”

“Yêu... đại nhân, đa tạ người đã cứu ta, ta phải đi.” Lạc Húc từ trong ngoại sam lông chồn leo ra, không khí lạnh lẽo bên ngoài khiến hấn run rẩy, lại vẫn đang đoan đoan chánh chánh mà quỳ gối trước mặt Giáng Lam, hướng hấn dập đầu.

“Người không sợ chết?” Giáng Lam nhìn thân thể chỉ cần một nhát là có thể cắt đứt kia, cảm thấy có chút không thoải mái.

“Nếu như sợ chết thì có thể không chết, ” Lạc Húc ngẩng đầu, trong ánh mắt hắc bạch phân minh lóe lên ánh sáng, tựa như vui đùa nói, “Ta đây nhất định sẽ rất sợ chết.”

Giáng Lam trừng mắt cái người không sợ chết kia, bỗng nhiên giơ lên áo khoác, một lần nữa đem Lạc Húc cuốn vào áo choàng, ôm hắn bay ra ngoài.

“Yêu... đại nhân?” Lạc Húc lần đầu tiên được bay, lại không biết sợ hãi, yêu phi thường đẹp mắt này khiến hắn không hiểu sao lại cảm thấy an tâm.

Giáng Lam ở chỗ cao nhìn thấy xa xa trong rừng rậm có một bộ lạc thôn trại, vì vậy tâng hình hướng bên kia bay đi, thuận tiện đưa tay ấn vào gáy Lạc Húc.

Lạc Húc đã mất đi tri giác, mềm nhũn mà bị Giáng Lam ôm trên tay.

“Ta không thích nhân loại, nhưng ta cảm thấy có thể không để người chết. Ta không muốn cùng người loại có quan hệ gì, cho nên người không cần nhớ đến ta.”

Hết chương 2

3. Quyển 1 - Chương 3: Song Đồ

Tộc trưởng A Bố Đa nghe được tiếng đập cửa, phân biệt ra được là người ngoại lai, thuận tay cầm lên dao găm trên bàn cắm vào bên hông.

Chập Lặc Tộc thế thế đại đại ẩn cư trong núi sâu, tự cấp tự túc, cũng không quản bên ngoài triều đại thay đổi. Người trong tộc ai cũng biết cách gõ cửa tộc trưởng, có tiết tấu nặng nhẹ theo quy củ, tuy hiện tại ba tiếng gõ kia nho nhỏ lễ độ, không nhẹ không nặng, nhưng cuối cùng vẫn không là đồng tộc, hướng hồ chó săn bên ngoài một mực không lên tiếng, không biết tình huống như thế nào, vẫn nên cảnh giác thì tốt hơn.

A Bố Đa mở cửa, bên ngoài không có người, đi hơn năm bước có, thì thấy một thiếu niên xích lõa toàn thân ngã vào trong đồng tuyết, vẫn còn hô hấp, chỉ là bờ môi đông lạnh đến tím xanh.

Chó săn như đại mộng mới tỉnh, bắt đầu dắt cuồng hòng lên điên cuồng sữa, bày ra tận trung của mình đối với cương vị công tác.

A Bố Đa thấy chó săn không có dấu hiệu bị người hạ được, có chút yên lòng. Lại nhìn hài tử trong đồng tuyết, tuy nhiên cảm thấy lai lịch kỳ quái, nhưng vẫn cởi ra áo khoác da hưu của mình đắp lên cho nó, mang vào phòng đốt lửa sưởi ấm.

Lạc Húc cảm thấy trong đầu có đoàn bông, mềm đầy, nhưng nhắc không được.

Một hồi hương thơm xông vào mũi, hắn lập tức cái gì cũng không muốn, trợn mắt liền thấy một lão đầu lạ lẫm ân cần mà nhìn mình, ánh mắt hiền lành, bưng một chén canh thịt.

“Hài tử, uống đi.” A Bố Đa xem xét ánh mắt kia đã biết rõ, đứa nhỏ này đã quanh năm không thấy được thức ăn mặn.

Lạc Húc cũng không khách khí, bưng chén rót vào miệng, năm ba ngụm đã đem canh thịt uống sạch sẽ, cuối cùng không quên liếm liếm chén, khi cái chén trở về tay A Bố Đa thì đã sạch sẽ, chỉ cần dùng tuyết lau qua là có thể dùng lại rồi.

Lạc Húc lau lau miệng, sờ lên y phục sạch sẽ ấm áp trên người, trịnh trọng mà đối A Bố Đa nói: “Cảm ơn người, lão nhân gia.”

“Thật là hảo hài tử có lễ phép!” A Bố Đa nhìn ra đứa nhỏ này xuất thân cơ hàn, lại lễ phép như vậy thực khó có được, nói chuyện cũng càng thêm thân thiết: “Ở đây là Chập Lặc Tộc, ta là tộc trưởng A Bố Đa. Hài tử, người tên là gì? Sao lại ngã vào trong tuyết?”

“Ta gọi Lạc Húc, ta là...” Trong đầu bông lại xuất hiện, Lạc Húc cau mày nghĩ nửa ngày, rũ cụp đầu nói: “Ta có thể là bị chấn thương, nhớ không nổi đã xảy ra chuyện gì.”

“Còn nhớ rõ nhà ở nơi nào không?”

Lạc Húc nhìn ngọn lửa bập bùng trong lò sưởi, cố gắng đấu với đồng bông trong đầu mình, cuối cùng lại bại trận: “Không nhớ rõ.”

“Người chỉ nhớ rõ tên của mình?”

Lạc Húc gật gật đầu, như trút được gánh nặng mà thở phào một cái, lần này hẳn rốt cục không cần nghĩ cả buổi mới có thể trả lời.

“Muốn ở lại đây hay không?” A Bố Đa nghĩ nghĩ, bổ sung nói: “Chập Lạc Tộc chúng ta luôn ở trong núi sâu, ít liên hệ cùng bên ngoài, nếu người không quen, tùy thời đều có thể đi.”

“Cảm ơn tộc trưởng gia gia thu lưu.”

“Khực, đứa nhỏ này, thực rất biết nói chuyện.” A Bố nhiều bị thanh âm nhu thuận gọi “gia gia” làm cho trong lòng ngọt xi xi, thật cao hứng, nhận Lạc Húc làm cháu trai.

Đã qua hai ngày, A Bố Đa rốt cục tìm được giải thích hợp lý cho lai lịch của Lạc Húc —— đứa nhỏ này nhất định là do thần tiên đưa tới! Nếu không một thân thể yếu nhược xích xỏa sao có thể nằm đợi trong đồng tuyết lâu như vậy, sao có thể không chịu tổn thương do giá rét, thậm chí không có thụ hàn, ăn một bữa ngủ một đêm là có thể vui vẻ bay nhảy? Lão càng nghĩ càng cảm thấy hợp lý, vì vậy càng thương Lạc Húc như cháu ruột của mình.

Nam nhân Chập Lạc Tộc phần lớn dùng săn bắn làm chủ nghiệp, nữ nhân thì phụ trách thu thập thực vật cùng nội trợ. Lạc Húc đi theo A Bố Đa học xong cưỡi ngựa bắn tên, nhưng lần đầu tiên đi săn lại xảy ra một tình huống, A Bố Đa hiện tại mới biết được Lạc Húc thấy máu sẽ chóng mặt. Bao nhiêu tộc nhân đều cảm thấy có chút xem thường, nam tử hán đại trượng phu lại có thể thấy máu mà chóng mặt, về sau sống thế nào?

A Bố Đa ngược lại nghĩ thông —— Thần tiên đưa hài tử này tới nha, khẳng định là có thiện tâm của thần tiên, không muốn thấy máu cũng là chuyện thường. Lời này vừa nói ra, các tộc nhân thuần phác đã sớm nghe nói qua câu chuyện “Thần Tiên Tống Tử” cũng bĩu môi tiếp nhận, nhưng Lạc Húc lại không dễ chịu, không có việc gì lại ôm chớ sẵn suy nghĩ sau này mình nên làm cái gì, nam tử hán đại trượng phu thấy máu chóng mặt cũng không sao, nhưng nếu muốn dựa vào người khác nuôi lớn mình thì quá xấu hổ rồi.

Giáng Lam cũng không biết mình đã trở thành “thần tiên” trong miệng của nhân loại, một đường không nhanh không chậm mà du sơn ngoạn thủy về tới Tú Lâm Sơn, chiếu theo quy củ mà đi uống chén trà tâm sự với Sơn Thần Vinh Khôn, chào hỏi.

Vinh Khôn mới thật sự là thần tiên, tại lúc Giáng Lam khia linh đã trở thành lão đại của Tú Lâm Sơn rồi. Tuy nói từ nhỏ đã nhận thức một thần tiên sống sờ sờ như vậy, nhưng Giáng Lam chưa từng đem Vinh Khôn trở thành tấm gương của mình, vất vả vả vả tu tiên một hồi, nếu tu thành như vậy, còn không bằng làm cầm thú cả đời.

Lời nói mặc dù như thế, nhưng Giáng Lam vẫn xem Vinh Khôn là bằng hữu, trịnh trọng mà huyền hóa ra một thân thêu kim tử sa bào, phiêu nhiên như tiên mà tiến vào Thần Tiên phủ của Vinh Khôn.

Xa xa trông thấy Vinh Khôn y phục bất chính mà ngồi trên tàng cây, hở ngực lộ nhũ rung đùi đắc ý, nhàn nhàn mà gặm đồng mật quả. Nếu không phải y phục vượt sức tưởng tượng, cái khí thế kia rất giống Ngân Sơn đại vương vừa đi cướp xong.

“Ồ a, tiểu chồn tía lang thang đã về rồi!” Vinh Khôn quay đầu nhìn Giáng Lam, lưỡi biếng mà đứng dậy, trên không trung một đường hư lãng mà đến, rơi xuống trước mặt Giáng Lam.

Mặc kệ xem bao nhiêu lần, Giáng Lam vẫn đang cảm thấy động tác này mười phần tiên khí, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là xem nhẹ cách ăn mặc như thiếu gia ăn chơi của Quang.

“Lần này đi ra ngoài có vui vẻ không? Đi, vào trong uống trà! Ta vẫn còn một vò Tuyết Thủy từ trên người Hạc Nguyên lấy được, vừa vặn có thể pha trà.” Vinh Khôn cũng không có khoác lác cùng Giáng Lam, nghênh ngang mà nắm lấy tay của y, hướng phòng trà mà đi.

Hạc Nguyên là Hoa tinh, bản thể là một cây Lục Ngọc Mai trong phủ Vinh Khôn, thời gian khai linh so với Giáng Lam còn sớm hơn hai trăm năm, đáng tiếc tiến độ tu luyện luôn chậm chạp, Giáng Lam đã thăng cấp làm yêu rồi mà hắn vẫn còn là Hoa tinh.

Do Vinh Khôn nhắc tới, Giáng Lam mới chú ý rằng không nhìn thấy Hạc Nguyên nữa, nguyên lai nơi cấm rẽ chỉ lưu lại một hồ to tích đầy tuyết, không khỏi hỏi: “Người đem Hạc Nguyên trồng ở nơi khác rồi hả?”

Vinh Khôn lắc đầu, không đếm xỉa tới nói: “Hắn tu luyện quá chậm, ta nhìn thấy cũng sốt ruột, chính hắn nói muốn đổi một nơi khác thử xem, ta đem Càn Khôn Hạp cho hắn, lại để cho chính hắn đem bản thể của mình mang đi. Bắt đầu mùa đông trước có chim nhận truyền tin, nói hắn đã tìm được nơi tu luyện rồi, đoán chừng là thấy người tu luyện quá nhanh, đồ mắt nóng lòng.”

“Cỏ cây tu luyện vốn chậm hơn một chút, hắn đã là quá chậm chạp rồi.”

“Không nói hắn nữa, cùng ta nói một chút kinh nghiệm lang thang bên ngoài lần này của người đi!”

“Ta cũng đã nói rất nhiều lần rồi, ta không phải ra ngoài lang thang.” Giáng Lam vô lực mà giải thích, đi theo Vinh Khôn vào phòng trà, hai người một bên thưởng thức trà một bên trò chuyện, nói xong lời cuối cùng, y đột nhiên suy nghĩ đến một sự kiện, thanh âm im bặt.

Vinh Khôn tưởng tượng, liền đoán được tám phân, cười to nói: “Có phải đã quên đứa bé kia thân thể yếu nhược, ra tay qua nặng? Nói không chừng đợi hắn tỉnh lại ngay cả tên mình cũng quên!”

Giáng Lam bày ra tư thái bình thản, lại giấu không được xấu hổ. Hồi tưởng lại tình hình lúc đó, phiền muộn không thôi —— sao lúc đó lại như thế, quên mất phải ra tay nặng nhẹ thế nào. Bất quá đứa bé kia khẳng định không nhớ rõ y rồi, cho nên chắc chắn sẽ không oán trách y đã làm mất đi tất cả của hắn. Vô tâm như thế... có lẽ chưa tính là làm chuyện xấu a? Chắc có lẽ không ảnh hưởng tu vị a?

Vinh Khôn nhìn sắc mặt của Giáng Lam, cười đến thiếu chút nữa đem bàn trà xốc lên: “Nhất định là lại ở trong lòng niệm niệm căn nhân đi nha! Nếu thật cảm thấy băn khoăn, thì sửa sai đi – bớt thời giờ đem trí nhớ của đứa bé kia khôi phục làm!”

Giáng Lam không nhịn được nữa mà quăng cho Vinh Khôn một cái mắt sắc, hùng hổ mà nhỏ giọng nói: “Ta đã quên đem hắn để ở chỗ nào rồi.”

“Ai, to hơn một tí, ta không nghe thấy.” Vinh Khôn cười đến lão đảo mà đứng lên, thấy Giáng Lam một bộ tức giận đến muốn quay người ly khai, vội nói: “Đừng tức giận đừng tức giận, quên thì quên a, sống lâu như vậy, ai lại có chuyện không quên?”

Giáng Lam thở dài, không được tự nhiên mà uống một ngụm trà, buồn bực nói: “Ta hại hắn quên mất người nhà, rốt cục vẫn là ta sai. Ta chỉ nhớ đã đem hắn đặt ở bộ lạc phụ cận Thịnh Kinh, sau này vẫn phải tìm được hắn, đem việc này nói rõ mới được.”

“Người đúng là loại có tính tình trong lòng có tâm sự là sẽ không ngủ được a!” Vinh Khôn lắc đầu, rót thêm nước trà cho Giáng Lam, “Có cái gì cần ta hỗ trợ, mở miệng là được, dù sao ta cũng rất nhàn rồi.”

Giáng Lam rốt cục đã có tiểu ý, lại thấp phần tiết chế mà chỉ nhẹ nhàng nhếch lên khóe miệng, hướng Vinh Khôn chấp chấp tay: “Ba trong vòng mười năm, thiên kiếp của ta sẽ tới, muốn mượn Long Lân Y của người dùng một lát.” (Long Lân Y: Quần áo bằng vải rồng)

“Được, sử dụng xong nhớ trả ta a.” Vinh Khôn không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng.

“Nếu như ta độ kiếp thành công...”

“Người dám không thành công?” Vinh Khôn thiêu mi trừng Giáng Lam, “Đừng ném đi mặt mũi của Tú Lâm Sơn chúng ta!”

Hết chương 3

4. Quyển 1 - Chương 4: Thiên Kiếp

Trong Chập Lặc Tộc có một thợ mộc, thợ mộc này là người đầu tiên được xưng “Điêu khắc đại sư”.

Đại sư rất trẻ trẻ, lớn lên không thô cuồng như người trong tộc. Đại sư không có khí lực cường kiện như trâu rừng, ngược lại có một đôi tay linh xảo xuất thần nhập hóa.

Người trong tộc cũng biết, đại sư là do thần tiên đưa tới, cảm thấy mỗi thứ hắc làm đều mang theo một chút tiên khí, sản phẩm vốn tinh xảo lại càng thêm xinh đẹp, mọi người càng ưa thích hơn. Sau đó, cũng không còn người so đo việc vị đại sư này thân là nam tử hắc đại trượng phu lại không biết đi săn, thậm chí dần dần có tâm hồn thiếu nữ, đại sư khi rảnh rỗi thì cắt hoa hoặc nấu cơm linh tinh gì đó.

Đại sư gọi là Lạc Húc, năm nay hai mươi bốn tuổi, chưa hôn phối, anh tuấn cao ngất, rất phúc hậu.

Kỳ thật, Lạc Húc rất sợ hãi, từ khi đạt được danh hào “đại sư” này, mọi người tựa hồ cũng đã quên cái tên vốn có của hắc, mà tên của hắc, là ký ức duy nhất hắc có. Huống hồ, hắc vì không thể đi săn, không muốn trở thành phế vật ăn chùa, khi rảnh rỗi không có gì làm thì mò mẫm làm ra một ít đồ, không nghĩ tới lại được hoan nghênh như thế, tộc trưởng A Bố Đa thậm chí không tiếc dùng hai đầu lợn rừng tốt nhất để đổi cho hắc một bộ trang phục cùng dụng cụ thích hợp.

Cô nương để ý đến Lạc Húc đều biết, trong lều của hắc có một tượng người điêu khắc bằng gỗ, nhưng đã nhiều năm như vậy, cũng chỉ có hình dáng thô ráp. Mọi người nhận định đó là ý trung nhân tương lai của đại sư, vì vậy cố gắng làm cho bức tượng kia tạc thành hình dáng của mình.

Lại là cuối thu, thời tiết thoáng đãng, Lạc Húc giúp lão nương hàng xóm làm xong một bộ bàn gỗ, ôm lấy chó săn A Vượng luôn ở bên cạnh mình, xuất thần mà nhìn chăm chú lên tượng gỗ chỉ được điêu khắc thành dáng người kia. Hắc cảm thấy pho tượng này chính là ký ức của hắc, chỉ cần đẩy ra một tầng kia, người vốn nên xuất hiện sẽ xuất hiện, ký ức vốn đã mất sẽ quay về.

Người kia là ai? Lạc Húc hoàn toàn không nhớ rõ, chỉ vịn vịn có ấn tượng duy nhất là người đó rất ảm áp, rất xinh đẹp, cũng rất cường đại. Khi hắc cùng tộc trưởng A Bố Đa nói chuyện này, tộc trưởng khẳng định rằng, người kia chính là thần tiên đã đưa hắc đến đây! Nếu là thần tiên thì khẳng định không thể tùy tiện để phạm nhân trông thấy.

Lạc Húc không phản bác, nhưng trong tưởng tượng của hắc lại cảm thấy người này không phải thần tiên.

Bỗng nhiên một trận gió thu thanh lãnh quen thuộc thổi qua, Lạc Húc run rẩy cả người, nhìn về phía gió thổi tới, cả kinh ngã ngồi dưới đất — trên bầu trời của đỉnh núi đối diện xuất hiện một đoàn mây đen, từng chút rung động khuếch tán ra bên ngoài, nhanh chóng đem cả tòa núi phủ xuống một lớp bóng mờ.

“Lạc Húc! Lạc Húc! Nhanh vào nhà trốn đi! Là Lôi Thần! Lôi Thần đến rồi!” A Bố Đa thở dốc mà chạy tới, kéo Lạc Húc chạy vào trong phòng, chó săn A Vượng đi theo phía sau, chạy chạy ngừng ngừng, thỉnh thoảng nhìn sang quái vân (đám mây kỳ lạ) đang bắt đầu chuyển động.

Giáng Lam nghiêng rằng nghiêng lợi mà nhìn kiếp vân trên đỉnh đầu, lần này giáng vào y đã là đạo thiên lôi thứ ba rồi, ai có thể dự đoán trước được a? Khi đến tìm Vinh Khôn muộn Long Lân Y rõ ràng tính toán còn đến ba mươi năm nữa mới gặp phải thiên kiếp, không biết có phải do những năm này tu tiên quá nhiều hay không, lão thiên gia bề bộn đến vắng đầu, tính sai thời gian, đem thiên kiếp sớm hơn mười năm hạ xuống người y.

Khi đạo thiên lôi thứ nhất giáng xuống, y đang tắm rửa tại Đông Minh Cốc, cái đuôi thiếu chút nữa bị đốt trụi, bản năng thuần di (hóa phép rời đi), ai ngờ hoảng loạn mà tính sai địa phương, lại đến một nơi hoang nguyên rộng lớn không có vật che chắn, nếu như không có Long Lân Y, y đã sớm biến thành tro tàn. Khi đạo thiên lôi thứ ba sắp giáng xuống, y liều mạng vận khí thuần di đến ngọn núi này, còn chưa kịp chuẩn bị tốt, kiếp vân lại đuổi theo.

Y không còn khí lực để chạy nữa rồi, cũng may ngọn núi này so với hoang nguyên rộng lớn kia tốt hơn, ít nhất có thể cảm thấy được linh khí tràn ra trong sơn thể (thân núi), có thể giúp y tiết kiệm một chút khí lực mà kết trận chống đỡ Ngự Thiên Lôi.

Tia sáng xanh trắng di chuyển trong tầng hắc vụ, vận sức chờ phát động.

Giáng Lam lau đi vệt máu trên khóe môi, muốn tiêu sái mà cười một cái, chỉ là ngửa đầu nhìn nhìn, thật sự cười không nổi —— đạo thiên lôi thứ ba chậm chạp không giáng xuống, uy lực tất nhiên hơn xa hai đạo trước. Không biết Long Lan Y còn có thể chống đỡ bao lâu.

Vinh Khôn, nếu ta không thể trở về, Long Lan Y xem như là tế phẩm người tiền ta a, chúng ta đã có một hồi bằng hữu, một ít đồ này người hân không tiếc đi, chờ người vị tiểu thiếu gia kia của người tỉnh lại, nhớ nói cho hân biết, người từng có một người bạn như thế.

Thiên lôi âm vang giáng xuống, Giáng Lam giương tay phát động pháp trận, quả cầu ánh sáng tử kim sắc đột nhiên xuất hiện, tụ thành một tấm chắn cực lớn, đón nhận thiên lôi phảng phất như muốn hủy thiên diệt địa.

Giáng Lam chợt nhớ tới, hài tử gọi Lạc Húc đã bị y làm mất đi ký ức kia...

Toàn bộ người của Chập Lạc Tộc nơm nớp lo sợ ở trong phòng của mình suốt ba ngày, thẳng đến khi đại hỏa Lôi Thần mang tới trên đỉnh núi đối diện bị một cơn mưa thu đập tắt, bọn họ mới lục tục ra ngoài.

Rất nhiều động vật trên ngọn núi đối diện đều bị trục xuất, tuy nhiên dư uy của Lôi Thần vẫn còn, đám thợ săn trẻ tuổi trong tộc kềm nén không được, đi đến ven rừng. Trước khi mùa đông đến, loại cơ hội thu hoạch lớn như thế này không nhiều lắm, mạo hiểm một chuyến cũng đáng giá.

Khi tộc trưởng A Bồ Đa thấy Lạc Húc cưỡi ngựa đến, cũng không có ngăn cản, chỉ ôn hòa mà dặn dò một câu “Đi sớm về sớm”. Đám thợ săn trong tộc tôn trọng vị đại sư này, nhưng cũng không nguyện ý mang theo một kẻ lạc loài mang bệnh thấy máu là chóng mặt đi săn, cũng may Lạc Húc đối với việc này cũng biết rõ, thành thành thật thật theo sát ở cuối cùng, người khác không hỏi, hân tuyệt sẽ không lên tiếng.

Các cô nương trong tộc biết Lạc Húc cũng đi săn, có nghi hoặc cũng có lo lắng, nhưng hơn nữa vẫn là cao hứng —— đại sư quả nhiên không phải người bình thường, có dũng khí đi săn ngay lúc này, ai nói hân không có khí khái nam tử hán a!

Lạc Húc cưỡi ngựa đi ở cuối đội, chó săn A Vượng theo sát phía sau một tấc không rời.

Trong không khí ướt sũng mang theo mùi cháy khét, trên đỉnh núi đối diện còn vài nơi có cột khói nguy hiểm. Đỉnh núi bị cháy sạch chỉ để lại một khối đá không nhìn rõ hình dạng, tựa như than đen mà sừng sững ở đó, như một tòa bia.

Không biết tại sao, Lạc Húc cảm thấy trong nội tâm bắt đầu khó chịu, tựa như khi trăng bão tuyết đầu tiên hàng năm phủ xuống. Hân nhìn các tộc nhân phái trước, nhấn nại loại cảm giác sớm phát tác đến khó chịu, cố gắng bảo trì không rời đội. Kỳ thật hân cũng không rõ ràng bản thân muốn làm cái gì, chỉ là khi thấy bọn họ mặc vào trang phục thợ săn cưỡi lên ngựa xuất phát, hân lại có loại xúc động mãnh liệt muốn được đồng hành, trong thoáng chốc thậm chí có thể thấy pho tượng mình khắc chưa xong cùng tảng đá trên đỉnh núi đối diện kia có liên quan với nhau.

Đám thợ săn đến gần khu vực chân núi, hưng phấn mà phát hiện rất nhiều dấu chân dã thú, nhanh chóng phân tán ra, đào bẫy rập, đặt mai phục, ai cũng không rảnh quan tâm đến Lạc Húc.

Đi săn, Lạc Húc là người thường, hân cho dù có gấp cũng không giúp được, vì không có gì đáng ngại, hân chạy đến một nơi thanh tịnh, nhìn qua tảng đá trên đỉnh núi kia.

A Vượng ghé vào Lạc Húc, đột nhiên đối với đỉnh núi kia hô lên. Lạc Húc mơ hồ thấy trên tảng đá kia xuất hiện một thứ gì đó màu trắng, trong lòng không hiểu sao lại khẽ động, quyết định nhanh chóng đến xem.

Sau một trận hỏa hoạn đi qua, trên núi bùn đất cùng dày đặc tro tàn hỗn loạn cùng một chỗ, lại xối thêm một trận mưa, cả tòa núi đều trở nên trơn trượt khó đi. Lạc Húc dùng cả tay chân mà bò lên đỉnh núi, lúc đứng ở trên tảng đá kia, nó đã biến như một đồng bùn rồi.

Đi vào mới phát hiện, tảng đá kia lớn hơn so với trong tưởng tượng, cao khoảng hai người. Lớp ngoài cháy đen bong ra thành từng mảng, lộ ra màu ngọc bạch bên trong, lúc nhìn kỹ còn có thể phát hiện văn sắc do con người khắc họa.

Đây là khối bảo bối gì? Lạc Húc đi vòng quanh tảng đá, rốt cục nhìn không được đưa tay sờ sờ.

Tảng đá chấn động mạnh một cái, giống như trứng mà nứt ra.

Lạc Húc bối rối rút tay về, bước chân lại đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích được. Hắn thấy tảng đá sau khi vỡ ra lớp bên ngoài không hề rơi xuống mà là biến mất không còn tăm hơi, hơn nữa tảng đá là rỗng ruột đấy, bên trong có một người đang nằm.

Lạc Húc không dám hành động thiếu suy nghĩ, người sau khi Lôi Thần phát uy còn không có biến thành tro tàn nhất định không phải người bình thường. Hắn thận trọng mà quan sát, trên thân người kia bọc lấy một kiện áo khoác lông chồn xa hoa đến quá phận, đáng tiếc vài chỗ đều bị cháy sạch, người nọ có một đầu tóc dài, phần đuôi hiện hồng, mất trật tự mà rối tung, dính đầy bùn nhão.

Lạc Húc nhìn trong chốc lát, cố lấy dũng khí đem người nọ từ trong nước bùn ôm lên, đẩy ra sợi tóc trên mặt y, dùng ống tay áo của tiết y còn sạch sẽ lau đi vết bùn, khuôn mặt kia, lại khiến cho hắn ngây ngẩn cả người —— nằm mơ cũng chưa từng thấy qua người xinh đẹp như vậy a! Thế nhưng... vì cái gì lại có loại cảm giác quen thuộc như thế?

5. Quyển 1 - Chương 5: Âm Đông

Khi Giáng Lam tỉnh lại, nhìn thấy ánh nắng chiều, y liền biết mình vẫn còn sống.

“A, người tỉnh rồi?”

Giáng Lam theo thanh âm nhìn lại, ngoài ý muốn nhìn thấy một vật thể còn sống ngoại trừ bản thân. Đôi con ngươi hắc bạch phân minh, thần thái xán lán đang dõi theo y, phảng phất như đang nhìn một món bảo bối gì đó rất trân quý. Y vô thức mà xoay người trên, da thú huyền hóa ra trong lúc hôn mê lập tức biến thành một tầng áo vải, với sức lực của y hiện tại, biến ra áo vải đã có chút miễn cưỡng rồi.

“Người bị thương, ta có mang theo dược, ” Lạc Húc lấy thuốc trị thương tùy thân từ trong túi ra, cẩn thận từng li từng tí mà đưa tới trước mặt Giáng Lam, “Nếu người tin ta, vậy để ta giúp người bôi thuốc a.”

Giáng Lam bán híp con ngươi: “Người không hiểu kỳ vì sao áo khoác lông chồn vừa rồi đột nhiên biến mất?”

Lạc Húc ngăn người: “Đúng vậy, Sao lại đột nhiên biến mất a? Nga, ta đã biết, người là thần tiên mà! Nếu không sao có thể sống sót sau khi bị Lôi Thần hỏa thiêu! Ân, thần tiên sẽ có pháp thuật, đại khái cũng không cần dùng dược của những người phạm tục như ta rồi.”

“Đợi một chút.” Giáng Lam thấy Lạc Húc muốn thu dược lại, nghĩ đến khí lực bản thân cơ hồ đã tiêu hao gần hết, cũng phải nhờ những thảo dược kia chế thành thuốc mỡ thì tổn thương mới có thể nhanh chóng lành được, vì vậy có chút không được tự nhiên mà đối với Lạc Húc nói: “Dược kia nhìn cũng không tồi, ta dùng.”

Thần tiên đại nhân lại coi trọng dược của những người phạm tục? Lạc Húc mỉm cười xán lạn.

Giáng Lam cảm thấy nụ cười kia có chút chướng mắt, kéo xuống đai lưng, thoát y phục, toàn thân vì xích lỏa mà có chút cứng ngắc: “Động tác nhanh lên!”

“Ai? A, tốt!” Ngón tay của Lạc Húc một mực phát run, hắn đang bôi thuốc cho thần tiên đại nhân a! Trên đời này có mấy người có thể phục thị thần tiên đại nhân? Vì để bản thân không bị vì khấn trương làm đau thần tiên đại nhân, hắn bắt đầu tìm lời nói để chuyển di lực chú ý.

“Thần tiên đại nhân, có thể nói cho ta biết tên của người không?”

Giáng Lam từ trước đến nay không thích cùng nhân loại có quá nhiều ràng buộc, nhưng lần này lại ma xui quỷ khiến mà trả lời: “Giáng Lam.”

“Không hổ là thần tiên đại nhân, danh tự cũng hay như vậy. Ta gọi Lạc Húc, là một thợ mộc không biết đi săn.”

“Lạc Húc?” Giáng Lam bỗng nhiên ngẩng đầu.

“Đúng a... Thực xin lỗi, phải hay là không làm đau người không? Ta thực vụng về, xin lỗi.”

Giáng Lam lắc đầu, quay sang nhìn kỹ mặt Lạc Húc, cố gắng từ trong kí ức lấy lại những hình ảnh hầu như đã không còn, hơn mười năm qua đi, đứa nhỏ kia đã hoàn toàn trưởng thành, thể trạng lẫn dáng người đều thay đổi, không còn bộ dáng gầy yếu, gió thổi liền bay kia nữa, chỉ là đôi con người hắc bạch phân minh kia một điểm cũng không thay đổi.

“Thần tiên đại nhân?”

“Người ngoại trừ tên của mình, có còn nhớ chuyện trước kia không?”

“Ta chỉ nhớ bản thân tỉnh lại trong đồng tuyết, được tộc trưởng cứu giúp, còn chuyện trước kia đều không nhớ rõ.” Lạc Húc thành thành thật thật mà trả lời, cảm thán nói: “Tộc trưởng là người rất tốt, hẳn không chỉ cứu ta, còn đem ta đối đãi như cháu trai của mình, cho dù ta bị bệnh nhìn thấy máu sẽ choáng váng, không thể đi săn, nhưng ông cũng chưa bao giờ chán ghét ta.”

Giáng Lam nhìn biểu tình tràn ngập cảm kích của Lạc Húc, trong nội tâm có chút mất hứng —— cứu hẳn là mình a, những cảm kích này đáng lẽ phải dành cho mình.

“Thần tiên đại nhân?” Lạc Húc phát hiện Giáng Lam thất thần, cẩn thận quơ quơ tay trước mặt y.

Giáng Lam bỗng nhiên nâng tay đặt lên phần gáy của Lạc Húc, thấp giọng nói: “Thứ ta nợ người, ta trả lại cho người.”

Lúc này đây, bởi vì sức lực còn lại không nhiều nên Lạc Húc cũng không có ngắt đi, hẳn cảm thấy từ phần gáy truyền đến một luồng thủy nhiệt ấm áp, hòa tan những đoàn băng không thể xé rách trong đầu, rất nhiều tình cảnh dần dần lộ ra, tim cũng đập càng lúc càng nhanh.

Giáng Lam buông tay, y thấy được vẻ mặt tái nhợt của bản thân từ trong ánh mắt kia, mỗi một mỉm cười.

“Nguyên lai người không phải là thần tiên đại nhân, người là yêu đã cứu ta.”

“Ta đã vượt qua thiên kiếp, bây giờ là tiên rồi.” Giáng Lam nhướng mi, tuy là cấp thấp nhất, nhưng ít ra cũng có thể miễn cưỡng nổi hai từ “thần tiên” này.

“Thần tiên đại nhân...”

“Ta có danh.”

Yết hầu Lạc Húc giật giật, ngập ngừng nói: “Giáng... Giáng Lam.”

“Đã bôi thuốc xong?”

“Còn chưa xong.” Lạc Húc tranh thủ thời gian tiếp tục động tác bôi thuốc đã dừng lại, trong lòng tựa như hóa thành một cái đầm xanh, vô số cá chép màu vàng ở bên trong bơi tới bơi lui, tóe lên bọt nước, kích thích rung động.

Thần tiên đại nhân cho phép một phạm nhân như hắn bôi thuốc, cho phép một phạm nhân gọi thẳng tên của mình, mà phạm nhân này lại là ta a! Thần tiên đại nhân đáng người thật tốt, làn da cũng tốt, lớn lên còn nhìn rất đẹp, không hổ là thần tiên đại nhân...

“Người đang suy nghĩ gì đó?” Giáng Lam bị ánh mắt Lạc Húc nhìn chăm chăm được có chút không được tự nhiên.

“Ta... Ta muốn... Ta muốn mang người trở về... trở về hảo hảo trị thương.” Lạc Húc ấp úng nói, đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, vừa chờ mong lại vừa lo lắng mà nhìn Giáng Lam, hẳn cũng không rõ là lo lắng bị cự tuyệt hay là lo lắng Giáng Lam nghĩ nhiều.

Giáng Lam nhìn sơn lộ, lại nhìn Lạc Húc, vốn định nói vài lời thật lòng, nhưng ánh mắt Lạc Húc lại khiến y cảm thấy ngoại trừ gặt đầu đáp ứng, nói điều gì khác cũng sẽ khiến đôi mắt kia mất đi linh quang.

Lạc Húc thấy Giáng Lam do dự, càng thêm thấp thỏm không yên, quanh co nói: “Nhưng phải cần người... biến thành bộ dạng vốn có. Bằng không thì... ta sợ lúc công người xuống núi sẽ không cẩn thận... làm ngã người.”

Giáng Lam thở dài, thiên kiếp qua đi đã lấy đi nửa cái mạng của y, loại thời điểm này nếu như còn cố ý lưu lại chân núi, không biết sẽ đưa tới cái gì, không bằng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà hóa ra nguyên hình, tìm một chỗ mà tránh đi cũng tốt, tuy nhân loại từ trước đến nay đối với chồn tía không hữu hảo, nhưng với người này y hẳn có thể tin cậy.

Lạc Húc thấy Giáng Lam biến thành một con chồn tía chiều cao không đến một xích (0,33m), vừa mừng vừa sợ, cẩn cẩn dục dục mà nâng y lên.

Giáng Lam theo Lạc Húc cánh tay leo lên vai hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Không cho phép tiết lộ thân phận của ta, lúc có người khác phải im lặng.”

“Ân, ta nhớ kỹ rồi.”

Lạc Húc trở về với đội ngũ đi săn trong tộc, chúng thợ săn đối với con chồn tía hình thể nhỏ bé trên vai hắn có phần hứng thú, trên đường đi luôn truy vấn hỏi xem hắn làm cách nào mà có thể trong thời gian ngắn đã thu phục được loài động vật hoang dã này.

Lạc Húc rất muốn nói, kỳ thật bị thu phục chính là bản thân, cam tâm tình nguyện làm những việc Giáng Lam phân phó, thế nhưng hắn đã đáp ứng Giáng Lam sẽ không tiết lộ thân phận của y cho ngoại nhân biết, vì vậy khi bị thúc ép lại khiến hắn linh quang chợt hiện, hồi đáp: “Đây là duyên phận!”

Duyên phận của một người cùng một chồn. Đám thợ săn nửa tin nửa ngờ, có hiểu kỳ thâm dò, thẳng đến khi trở về bộ lạc mới hết hy vọng — con chồn kia quả nhiên chỉ cùng Lạc Húc thân cận, đối với người bên ngoài đều không để ý, cao ngạo tựa như một hoàng đế.

Có một thợ săn bị chọc tức tuyên bố muốn lấy da của Giáng Lam, kết quả là bị hung hăng tráo cho mấy nhát. Lạc Húc xin lỗi mãi không được, cuối cùng phải đồng ý làm miễn phí cho hắn một cái biển treo mới có thể kết thúc việc này.

Lạc Húc mang Giáng Lam trở về tộc, không dám để y một mình ở trong phòng, đi tới đâu cũng mang y theo bên người. Khi Giáng Lam thức sẽ đứng trên vai hắn, khi mệt nhọc liền chui vào vạt áo hắn mà ngủ một chút, bởi vì y bị thương, cho nên những ngày đầu đều ngủ rất lâu.

Lạc Húc vẫn trải qua những sinh hoạt giống như trước đây, sinh sống bằng nghề thợ mộc của mình, còn dành thời gian để dùng bộ dụng cụ trân quý nhất khắc xong pho tượng kia, pho tượng cùng Giáng Lam giống nhau như đúc.

Các cô nương ngưỡng mộ Lạc Húc đều rất bất ngờ, pho tượng kia là một nam nhân a, bất quá các nàng cũng không tranh cãi, bởi vì pho tượng kia rốt cục không phải là ai trong các nàng. Cũng có cô nương mở rộng tầm mắt, thích pho tượng này, mỗi ngày đều theo đuổi Lạc Húc nghe ngóng xem người là ai.

Lạc Húc đem pho tượng chuyển trở về phòng của mình, bày trí như điện thờ.

Một sáng sớm, Giáng Lam tỉnh lại, cảm thấy sau mấy ngày tĩnh dưỡng thân thể đã khôi phục không tệ, đang muốn nhảy lên người Lạc Húc để giẫm hắn tỉnh lại thì ngạc nhiên khi thấy được pho tượng bằng gỗ được điêu khắc rất sống động trong phòng, tâm tình bỗng nổi lên tư vị khó nói thành lời, cau mày chăm chú nhìn gương mặt Lạc Húc đang ngủ.

“A...Người đã thức?” Lạc Húc bị ánh mắt của Giáng Lam nhìn chằm chằm đến thức dậy, mơ mơ màng màng mà sờ lên đầu của y

Giáng Lam cảm thấy trong ngực như có thứ gì đó nổ tung, hóa hình người, xóc lên chần mềm trên người Lạc Húc, dùng áo khoác bằng da lông đem người bọc lại, bỏ qua biểu lộ kinh ngạc của Lạc Húc, hừ hừ: “Bày pho tượng này trong phòng làm cái gì? Nghĩ ta nhìn rồi sẽ không biết sao?”

Lạc Húc rụt rụt cổ, đỏ mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuyết bay lả tả rơi xuống đất, bất tri bất giác, không ngờ đã tới mùa đông.

Mùa đông này, hẳn dựa vào ***g ngực của thần tiên đại nhân, được ấm áp bao trùm, cảm giác như vậy... hẳn so với thần tiên còn hạnh phúc hơn a.

Hết chương 5

6. Quyển 2 - Chương 1: Miên Hương

Văn án

Tướng quân đạp tuyết tìm mai, gặp được hoa tinh ngàn năm, chữ tuyết phanh trà, nhất nặc chung sinh (một dạ cả đời).

Kim qua thiết mã huyết nhiễm hoàng sa, tá giáp quy lai dạ dạ miên hương.

Cường công (Tướng quân – Lâm Thuật) X Thiên nhiên thụ (Hoa tinh – Hạc Nguyên).

7. Quyển 2 - Chương 2: Lục Ngạc

Phụng Lý Thành bốn mùa đều như mùa xuân, Hạc Ẩn Phong ngoài Thành Đông năm mươi dặm lại quanh năm tuyết đọng, phủ đầy mây mù, có vài phần khí thể tiên gia. Thời tiết rét lạnh, tuyết rơi trên sườn núi hạ xuống chân núi lại thành mưa, cảnh sắc như phủ một lớp sương bạc.

Sắc trời vừa lộ sắc ngân bạch, liền có một người dọc thêm dốc đá hẹp trên Hạc Ẩn Phong mà đi lên. Người này vận một thân thường phục, khí vũ hiên ngang, sắc mặt lại lộ ra bệnh khí, đợi đến khi đi hơn hai trăm bậc thang, tốc độ mới chậm lại rõ ràng.

Lâm Thuật kiên trì đi thêm trăm bậc nữa, miệng vết thương chưa khỏi lại bắt đầu ỉn ỉn đau, hẳn không thể không tạm dừng lại để nghỉ ngơi.

Lâm Thuật là đương kim Tướng quân thân cận với Thánh thượng – Long Minh Uy Tướng quân, nam chinh bắc chiến, trấn loạn bình định, không trận chiến nào thiếu hắn, bất quá cũng bởi vì như thế, ngoại trừ hàng năm vào kinh diện thánh, thời gian còn lại hắn đều ở bên ngoài Thịnh Kinh. Năm nay khi đánh lui bọn Nam Man nhiều loạn biên cương, ngực lại trúng một phát độc tiễn, tuy hữu kinh vô hiểm có thể đảm bảo tính mạng an toàn, nhưng miệng vết thương lại bởi vì thời tiết lạnh dần mà khôi phục rất chậm, đành phải tạm thời ở Phụng Lý Thành dưỡng thương.

Thời gian dưỡng thương rồi rãnh đến nhàm chán, Lâm Thuật cơ hồ mỗi ngày đều đến quán trà ở Bắc phố, nghe thuyết thư tiên sinh hoặc là lui tới cùng khách nhân nói vài chuyện tán gẫu hoặc là làm việc gì đó giết thời gian. Vài ngày trước nghe người ta nói đến Hạc Ẩn Phong này, nói nơi này có bảy ngàn sáu trăm chín mươi một cấp bậc thang, nhưng những người vô duyên vĩnh viễn sẽ bước thiếu một bậc, mặc dù trèo lên đỉnh cũng chỉ có thể thấy được danh sơn phong cảnh tầm thường, nhưng nếu là người hữu duyên có thể bước qua một bậc cuối cùng, sẽ có thể thấy được một phen cảnh tượng khác, về phần ‘một phen cảnh tượng khác’ là như thế nào, người ta vẫn chưa thể biết rõ.

Sáng nay trời còn chưa sáng, Lâm Thuật đã từ trong mộng bừng tỉnh, khó có thể chìm vào giấc ngủ, nghĩ đến đoạn truyền kỳ này, nhất thời cao hứng, cho lui hộ vệ cùng tùy tùng, một mình đến Hạc Ẩn Phong.

Nghỉ chốc lát, Lâm Thuật bình ổn hô hấp, tiếp tục lên đường, cũng không quá vội mà thưởng thức cảnh mặt trời mọc, không chút hoang mang mà đếm số bậc thang, dần dần đã qua giữa sườn núi.

Tuyệt động tại dưới chân nhẹ vang lên thanh âm khanh khách, hai bên bậc thang chật hẹp là Yên Vụ Lâm, ngọc thụ quỳnh cành, tận tủy thanh bản.

Một đường ngấm cảnh, đi đi lại lại đã quên bước được bao nhiêu bậc thang, nhưng cũng không thể đi đến lại, Lâm Thuật dứt khoát lần đi này chỉ để thưởng tuyết, cứ đi không ngừng. Tiếp cận đỉnh núi, không khí rét lạnh dần dần lộ ra mùi hương thoang thoảng, tựa như lụa mỏng quanh quẩn chung quanh, lúc ngửi được rồi thì lại phẳng phất như chỉ là ảo giác.

Lâm Thuật đi đến bậc thang cuối cùng, thế giới bằng tuyết cô lãnh đơn điệu đột nhiên bị một mảnh hồng vân hoàng gấm xé mở, lộ ra cảnh xuân với sắc màu ấm áp. Hắn lấy lại bình tĩnh, đi về hướng bằng thiên tuyết địa trong nháy mắt lộ ra sắc thái mãnh liệt kia, đi vào mới nhìn rõ ràng, đúng là đủ những loại hoa mai tạp sai cộng sinh, Cung Phấn, Đỉnh Kim, Khánh Khẩu, Tố Tâm... Từng gốc cây nở rộ thật chói mắt, biến ảo thành từng loại sắc thái khác nhau.

Các loài hoa mai khác nhau tản mát ra hương khí thấm vào ruột gan, hương thơm ngửi được đầu tiên cũng không khiêu thoát, cũng không dung hợp, ít xuất hiện nhưng độc lập tồn tại. Lâm Thuật không biết mình là làm sao phân biệt được những mùi hương kia, nhưng hắn chắc chắn đây không phải là ảo giác, bất giác men theo mùi hương đó, từng bước một đi về phía trước, rốt cục ở sâu trong Mai Lâm tìm được nguồn gốc của mùi hương.

Trước mắt là một cây bạch mai Lục Ngạc cao gần bốn mươi xích, cành màu nâu vân tím xen kẽ nhau, không có bất kỳ cành nào bị vụn vẹo, chỉ cao ngất mà hướng về phía trời xanh sinh trưởng. Đây cây nở rộ Lục Ngạc bạch hoa, tựa như dương chi bạch ngọc, hoặc nở rộ khoe sắc tuyết đẹp, hoặc tàng hoa xấu hổ nép mình vào cành cây.

Lâm Thuật nhịn không được nhẹ nhàng xoa lấy một đóa hoa, ngón tay phủ lên ám hương.

“Trên tay đầy máu, mau lấy ra!” Sau lưng tuôn ra một tiếng giận dữ mắng mỏ.

Lâm Thuật chấn động — nghe thanh âm này cách xa không đến mười bước, chính mình lại không phát giác người này khi nào tới gần. Hắn hôm nay y phục giản dị, không mang bội đao, nếu đúng là có ác ý... Không, thanh âm này nghe hết sức trẻ tuổi, tuy mang theo tức giận, nhưng cũng không có sát khí.

“Tại hạ đường đột!” Lâm Thuật quay người, chấp tay thi lễ, khi thấy được người nọ, đôi mắt từ thất lễ chuyển sang mờ mịt.

Người này là một thanh niên trẻ tuổi, tóc buộc cao nhưng lại rối tung, có vài sợi buông xuống, trên người vận tang y trắng thuần khiết, không cài đai lưng, chỉ để y phục buông lỏng núu trên người, trang phục như vậy nếu phối hợp với thần sắc mơ hồ lưỡi biếng, chính là một giả sĩ ẩn cư, nhưng mà cái này người lại mang theo vẻ mặt thanh tịnh hơn nữa còn có nội khí.

Lâm Thuật chưa từng gặp qua loại người này — có thể nói hắn tuần tú thanh dật, nhưng hắn lại không chút nào che lấp di thể độc lập cuồng quyền, có thể nói hắn đơn thuần sạch sẽ, một đôi mắt thanh tịnh thấy đáy lại lộ ra tuế nguyệt tang thương. Lâm Thuật cảm thấy người nam tử này, không phải tộc loại, nhưng hắn lại không thấy yêu khí, vừa rồi không có tiên khí siêu thoát, ngược lại vẻ mặt giận dữ mang theo vài phần “nhân khí”.

“Người... giết qua rất nhiều người.” Nam tử nhìn Lâm Thuật, nói rất nghiêm túc, lại lập tức gật đầu nhẹ giọng lầm bầm lầu bầu: “Vào bằng cách nào?”

Lâm Thuật khó có thể xác nhận thân phận người này, dứt khoát cái gì cũng không nghĩ, sửa sang y bào một chút, chấp tay nói: “Tại hạ Lâm Thuật, mười bốn tuổi tông quân, chinh chiến nhiều năm, trên tay tất nhiên lấy dính huyết tinh chi khí. Giết người đúng là việc ác, nhưng vì bảo vệ trăm họ an cư, thiên tử vô lo, danh tiếng ác nhân này, Lâm Thuật cam nguyện gánh chịu.”

Đại khái là không nghĩ tới Lâm Thuật sẽ thần nhiên thừa nhận như thế, nam tử nghiêm túc nhìn hai mắt hắn: “Người ngược lại là một người rất thẳng thắn. Vết thương trên người là do chiến tranh a? Miệng vết thương nhiễm trùng rồi, khó trách mùi tanh rất nặng.”

Cái mũi linh như vậy? Lâm Thuật vô thức mà sờ lên ngực, mang theo áy náy nói ra: “Hôm nay vốn là đạp tuyết ngấm cảnh, không ngờ xông lâm vào bão địa, quấy rầy... tôn giá thanh tu rồi.”

“Cái gì tôn giá? Cái gì thanh tu?” Nam tử vung đến một ánh mắt khinh bỉ, ngồi yên nói, “Ta gọi Hạc Nguyên, sống ở đây.”

Lâm Thuật thấy thái độ đối phương rõ ràng hòa hoãn hơn rất nhiều, nhẹ giọng cười nói: “Quấy rầy Hạc Nguyên tiên sinh. Ta nghe nói nơi này tên là Hạc Ẩn Phong, Hạc Nguyên tiên sinh lại ẩn cư nơi này, tên thật hợp.”

Hạc Nguyên bĩu môi, có chút không được tự nhiên nói: “Ta không phải... người.”

Lâm Thuật thấy Hạc Nguyên có phần có vài phần biểu lộ ra tính trẻ con, ngăn người, gật đầu nói: “Ta đã đoán được điểm này, chỉ là không biết tiên sinh là...”

“Người không sợ?” Hạc Nguyên hé mắt, muốn ở trên mặt Lâm Thuật nhìn ra vẻ gì đó khác thường, thế nhưng mà kết quả làm hắn có chút thất vọng.

“Tiên sinh chán ghét mùi vị máu tanh, nhất định là hạng người lương thiện, còn gì phải sợ?” Lâm Thuật cao giọng nở nụ cười.

Hạc Nguyên kinh ngạc mà nhìn Lâm Thuật, lập tức thiên cười một tiếng, hắng giọng một cái nói: “Người có thể tìm tới nơi này, cũng là người hữu duyên. Ta có thể thực hiện một nguyện vọng của người, chỉ cần không thương thiên hại lý, không nghịch thiên đạo, ta đều hết sức thực hiện.”

Lâm Thuật phảng phất như không nghe thấy, trong đầu tức thì chỉ có cái thoáng cười vừa rồi của Hạc Nguyên.

“Ta đếm mười tiếng, người nếu không nói, ta sẽ xem như người không có nguyện vọng.” Hạc Nguyên dừng một chút, rất nhanh đã bắt đầu đếm: “Một, hai, ba, bốn...”

“Có thể nhận thức tiên sinh, thật sự là Lâm Thuật tam sinh hữu hạnh!”

“Chớ nói nhảm kéo dài thời gian! Ta đếm tới năm rồi!”

Lâm Thuật hướng phía trước bước lên một bước, không ngoài sở liệu mà thấy Hạc Nguyên lui ra một bước.

“Sáu, bảy, tám, chín...”

“Nguyện cuộc đời này có tiên sinh làm bạn... chỉ điểm sai lầm!” Lâm Thuật cất cao giọng nói.

“Hảo!”

Lâm Thuật mang theo tiểu ý, nhìn Hạc Nguyên không cần nghĩ ngợi đã một lời đáp ứng.

Hạc Nguyên bỗng nhiên tròn tròn mắt: “Người mới vừa nói cái gì?”

“Nguyện cuộc đời này có tiên sinh làm bạn, chỉ điểm sai lầm.” Lâm Thuật trong nội tâm cười thầm, trên mặt nhưng lại nghiêm trang biểu lộ: “Nếu tiên sinh khó xử, xem như tại hạ cái gì cũng chưa nói qua. Có thể tìm thấy nơi này vốn là niềm vui ngoài ý muốn, là tại hạ có lòng tham.”

Hạc Nguyên suy sụp hạ bả vai, đích thật là một bộ biểu lộ khó xử, nhưng trầm mặc một lát, tâm không cam tình không nguyện nói: “Mang binh đánh giặc hắc cũng đau xót như vậy! Ta không thể nuốt lời, nếu không... Mà thôi mà thôi, ta tuy có thể chịu được một thân huyết tình này của người, nhưng ta thật sự không thể ly khai ngọn núi này, ít nhất hiện tại không thể —— đây không phải ta kiếm cớ, thật sự.”

Lâm Thuật hiểu rõ, thông tình đạt lý nói: “Ta minh bạch khó xử của tiên sinh, sao dám ép buộc? Chỉ hi vọng về sau lên núi bái phỏng, tiên sinh đừng đem ta đẩy ra khỏi cửa.

“Thật sự? Vậy là tốt rồi!” Hạc Nguyên cười đến thấy rằng không thấy mắt, “Nguyên lai người không là người xấu a! Lâm Thuật, về sau gọi ta Hạc Nguyên là được, đừng gọi tiên sinh tiên sinh, thấy ta thật già a!”

Lâm Thuật nhìn dáng tươi cười rực rỡ tựa như xuân hoa kia, chỉ cảm thấy tận tụy sinh hương.

8. Quyển 2 - Chương 3: Pha Trà

Miệng vết thương của Tướng quân bị vỡ! Đại phu theo quân sĩ gấp đến độ đi trên đường cũng phát ra tiếng gió, lại không nghĩ lúc đưa được đến, miệng vết thương đã biến mất vô tung.

Lâm Thuật dưới ánh mắt kinh ngạc xen lẫn tò mò của đại phu, diện vô biểu tình nói: “Nghỉ ngơi thật tốt a, cũng không có cảm giác mệt mỏi.”

Đại phu không hiểu ra sao mà chỉ gật đầu, cũng không sợ Tướng quân ngại phiền mà cẩn thận kiểm tra lại một lần, miệng vết thương đích thật đã biến mất, việc này thật không bình thường, cho dù miệng vết thương có khép lại, cũng không có khả năng nhanh như vậy mà sẹo cũng không để lại.

Lâm Thuật rất cục không thể nhin được nữa mà đuổi đại phu đi, đóng lại đại môn, ngã lên giường ngủ, từ trong tay áo lấy ra một cành bạch mai Lục Ngạc dài ba tấc, tuy rằng bị ngắt nhưng vẫn rất tươi tốt.

Đây là cành hoa do Hạc Nguyên cho hẩn trước khi hẩn xuống núi, trên cành còn mang theo một nụ hoa đã nở ra. Cành hoa được hẩn giấu trong tay áo lâu như vậy mà không hề có điểm héo rũ, phẳng phất còn đang nở ở trên cành.

Lâm Thuật đem cành hoa nắm tại lòng bàn tay, tinh tế xem xét. Hiện tại không cần hỏi cũng có thể xác định, bản thể của Hạc Nguyên chính là bạch mai Lục Ngạc, cho nên không thể ly khai Hạc Ẩn Phong, mà cành hoa không bị héo, đại khái là bởi vì có khai linh chi vật tu vị bất phàm có thể hóa thành hình người, thi triển thuật pháp như vậy thật sự dễ như trở bàn tay, tổn thương trên người hẩn cũng là do Hạc Nguyên dùng thuật pháp tiêu trừ.

“Tướng quân, nghe đại phu nói thương thế của người đã khỏi hẳn, phải chăng có thể hồi phủ?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm sĩ quan phụ tá.

Lâm Thuật dừng một chút, đem cành hoa cất kỹ, nói: “Đại phu đã từng nói qua, thương thế của ta vốn đến đầu xuân mới có thể khỏi hẳn?”

“Cái này... hẳn thật đã nói như vậy.”

“Thương thế của ta hiện tại không cần để những người không liên quan biết được, người biết phải làm sao.”

“Vâng!”

“Cho nên hiện tại ta vẫn đang dưỡng thương, đầu xuân sẽ nhắc đến chuyện hồi phủ.”

“Hiểu rồi!”

“Lui xuống đi.”

Lâm Thuật đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, nhìn những hàng cây nơi hậu viện dù đang trong thời tiết rét đậm vẫn phủ một màu xanh, nghĩ đến Thịnh Kinh ở phương Bắc xa xôi, nơi đó ngoại trừ tuyết phủ trắng xóa, thì không bao giờ có được cảnh tượng như thế này. Phụng Lý Thành bốn mùa đều xuân, là một nơi vô cùng tốt, thích hợp để dưỡng thương, thích hợp để nhân cư, nếu may mắn không chết trên sa trường, cũng có thể cân nhắc ở đây sống hết quãng đời còn lại.

Người dưỡng thương tất nhiên không nên đi bộ đường xa, Lâm Thuật tĩnh dưỡng hai ngày, lấy cớ giải sầu đi chợ một chuyến, bảy rẽ tám quẹo mà vút lại hộ vệ ở phía sau, trực tiếp đi đến Hạc Ẩn Phong.

Sâu trong Mai Lâm, trên một khối đá bày biện dụng cụ uống trà, bếp lò nhỏ bên cạnh nhấp nháy ánh lửa đang đun nước, hơi nước mờ mờ tràn ngập trong không trung, mơ hồ hiện lên khuôn mặt của Hạc Nguyên.

Lâm Thuật trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm mà đi tới, kim lòng không được muốn vui vẻ chào hỏi, lại bất ngờ khi đối diện với một gương mặt tức giận.

“Làm sao vậy?” Lâm Thuật có chút bất an, hẳn sợ Hạc Nguyên đối với mùi máu tươi cảm thấy không thoải mái, cố ý trai giới tắm rửa hai ngày, lại khiến người bên cạnh đều nghĩ lầm rằng hẳn có ý định bái Phật cầu thần.

Hạc Nguyên cau mày hừ một tiếng, từ trong cái ấm trên bếp lò mức nước sôi đổ vào bình, tẩy sạch trà, sau đó lại đổ ra.

Lâm Thuật cũng không đợi mời, phối hợp mà ngồi xuống phía đối diện. Dụng cụ uống trà rất mới, nhưng chất liệu và kiểu dáng đều so với bình thường còn bình thường hơn, mỗi hộ dân chúng đều tùy tay có được một bộ, nhưng dụng cụ uống trà ở nơi này, đến trong tay Hạc Nguyên, tựa như cũng nhiễm thêm vài phần tiên khí, đã đạt được cảnh giới phản phác quy chân. Động tác của Hạc Nguyên không phải rất quen thuộc, nhưng có thể nhìn ra hắn đang rất chăm chú, nhưng bộ dáng tức giận kia lại khiến lòng người vô thức ngứa ngáy, nhin không được muốn đùa cợt.

“Ta mang theo lễ vật cho ngươi, không biết ngươi có thích hay không.” Lâm thuật từ trong lòng ngực lấy ra một vật đặt trong lòng bàn tay, đưa đến trước mặt Hạc Nguyên, thấy hắn không được tự nhiên mà đem ánh mắt dời qua, lúc này mới mở ngón tay, lộ ra trong một khối hoa tai bằng dương chi bạch ngọc tạo hình hoa mai.

Con mắt Hạc Nguyên lập tức phát sáng.

“Ngươi thích là tốt rồi.” Lâm Thuật kéo qua đôi tay lạnh buốt của Hạc Nguyên, đem khối ngọc đặt vào tay hắn, cười nói: “Hiện tại có thể nói cho ta biết, vì cái gì mất hứng không?”

“Ta mới không có...” Hạc Nguyên cầm hoa tai, nhẹ nhàng sờ lên, đại khái là cảm thấy đã cầm lễ vật của người ta thì không nên nói dối, thấp giọng nói: “Nguyện vọng của ngươi ta đã đáp ứng, ngươi cũng biết ta không thể ly khai nơi này, thế nhưng ngươi lâu như vậy cũng không đến, ta mỗi ngày đều chờ, nghĩ rằng ngươi đã quên.”

Lâm Thuật sững sờ mà nhìn Hạc Nguyên, thẳng đến khi trên mặt Hạc Nguyên nổi lên mạt đỏ ửng, mới cố nén ý cười, nói: “Ta đã trai giới tắm rửa hai ngày mới dám tới tìm ngươi, sợ mùi máu tươi trên người làm ngươi khó chịu.”

“A, vậy sao?” Hạc Nguyên muốn mượn việc châm trà che dấu tâm tình, nhưng không ngờ sớm bị Lâm Thuật lật tẩy.

“Hạc Nguyên, ta là người mang binh đánh giặc, xuất chinh một năm nửa năm là chuyện thường, ba năm năm năm cũng không kỳ quái, lúc này mới qua hai ngày mà ngươi đã như thế, vậy nếu là ba năm năm năm, ngươi... sẽ như thế nào?” Lâm Thuật nhìn Hạc Nguyên, khai linh chi vật này đơn thuần đến mức làm cho trong lòng của hắn thường xuyên dao động. Những thứ trên bàn đá...chỉ sợ là vì hắn mà chuẩn bị, mà ngay cả kỹ nghệ pha trà cũng như là vừa học được, hết thấy đều chỉ vì hắn.

Hạc Nguyên không biết đáp lại như thế nào, sầm muộn mà nhíu lại mi đầu.

Lâm Thuật chuyển chén trà, mang theo vài phần ác ý nói: “Kỳ thật ba năm năm năm cũng không có gì, ta chỉ là không biết mình lúc nào sẽ da ngựa bọc thây, ước định ngày về vĩnh viễn cũng sẽ không thực hiện được, như vậy, ngươi sẽ như thế nào?”

Hạc Nguyên ngẩng đầu.

Lâm Thuật còn cho rằng mình sẽ thấy được một đôi mắt ướt át, sẽ thấy được ánh mắt khổ sở bi thương, nhưng sự thật lại hoàn toàn bất đồng.

Hạc Nguyên như đã giải khai nan đề, thoải mái cười nói: “Ước định là giữa ta và ngươi, cho nên khi ngươi chết ta sẽ là người đầu tiên biết được. Nếu như ngươi thật sự chết, ước định sẽ tự động hết hiệu lực, ta sẽ tiếp tục đợi người hữu duyên kế tiếp, không cần lo lắng cho ta, chỉ cần giúp được đủ số người hữu duyên, ta có thể từ mai tinh biến thành mai yêu, pháp lực cũng sẽ trở nên mạnh mẽ...”

Lâm Thuật có chút hoảng hốt, hắn có ngàn vạn suy đoán, nhưng lại không đoán được Hạc Nguyên sẽ trả lời như vậy. Hắn tự giễu cười cười, chính mình vừa rồi là chờ mong cái gì? Vài chục năm tuổi thọ của nhân loại ở trong mắt Hạc Nguyên chỉ là một thoáng qua, những năm gần đây này không biết đã có bao nhiêu “người hữu duyên” giống như hắn đến đây, nhưng hắn vẫn luôn nghĩ mình cùng bọn họ bất đồng.

“Ngươi mất hứng? Là sợ chết sao?” Hạc Nguyên đem đám tóc phủ mắt một con mắt vén ra sau tai.

Lâm Thuật nhìn Hạc Nguyên đầu tóc rối bời, đột nhiên hỏi: “Ngươi có thể biến ra một cây lược không?”

“Lược? Một chút cũng không có gì tốt.” Hạc Nguyên nói xong, vẫn biến ra một cây lược, đưa cho Lâm Thuật.

Lâm Thuật mỉm cười, đứng dậy đi đến sau lưng Hạc Nguyên: “Người nếu là người, cũng nên đến buộc tóc đúng tuổi (*), ta giúp người chải tóc được không?”

(*) Ở Trung Quốc thời xưa, nam nhân 15t trở lên sẽ được buộc tóc.

“Hảo.” Hạc Nguyên đoan chính mà ngồi.

Lâm Thuật lướt tay qua mái tóc lạnh buốt của Hạc Nguyên, tựa như nói chuyện phiếm mà hỏi thăm: “Tên của người là dựa theo tên của Hạc Ân Phong sao?”

“Không phải. Tên của ta là do Vinh Khôn đặt, hần nói thể tục có một câu gọi là ‘Mai thê hạc tử’ ý nói mai là mẫu thân của hạc, nhưng ta là nam, cho nên câu nói này sẽ đổi thành mai là căn nguyên (nguồn gốc) của hạc.”

Lâm thuật tay run rẩy, mang theo vui vẻ nói: “Mai thê hạc tử không phải là ý kia.”

“Vinh Khôn sẽ không nói sai, ta cũng rất thích hần đặt cho ta cái tên này.”

“Người hình như rất tin phục người được gọi là Vinh Khôn kia?”

Hạc Nguyên ngang ngang đầu, mang theo tâm tình kính ngưỡng nói: “Vinh Khôn là thần a, một vị thần rất lợi hại!”

Lâm Thuật hiểu rõ, đoán chừng người gọi Vinh Khôn là vị thần đã tạo ra Hạc Nguyên.

Cảm xúc của Hạc Nguyên bỗng nhiên trở nên u buồn: “Vinh Khôn không thể ly khai lãnh địa, khi ta rời đi, tiểu thiếu gia của hần vẫn còn chưa tỉnh, không biết hần hiện tại có phải rất tịch mịch hay không.”

“Nguyên lai thần cũng có chuyện không làm được.” Lâm Thuật giúp Hạc Nguyên buộc chặt búi tóc.

“A!” Hạc Nguyên đột nhiên lắc đầu, “Vinh Khôn không cho ta nhắc tới chuyện của hần với người khác, ta... Ta...”

“Ta cái gì cũng không nghe thấy.” Lâm Thuật cười ngồi trở lại, bưng lên chén trà đã sắp nguội mà uống cạn một hơi. Hần mặc dù đối với vị thần Vinh Khôn kia phi thường tò mò, nhưng biết không nên hỏi nhiều.

“Nói nói chuyện của người a.”

“Ta? Ta là người nhà tướng, từ lúc còn nhỏ thì đã biết mình phải sống trên chiến trường.” Lâm Thuật cảm thấy nhân sinh của mình rất đơn giản, muốn nói cũng chẳng có gì mà nói, đối mặt với Hạc Nguyên chán ghét huyết tinh cùng tàn sát, càng thêm không biết nói cái gì, nhưng bộ dạng chờ mong của Hạc Nguyên lại khiến hần không thể không nói.

“A, còn chưa cảm ơn người đã trị tốt thương thế của ta.” Lâm Thuật mỉm cười, bất giác kể lại: “Vết thương kia là khi đánh Nam Man lưu lại, một kích kia vốn muốn lấy mạng của ta, nhưng may mắn ta được một bộ hạ cứu thoát, vì bảo vệ ta, hần bị giết. Ta từng đánh qua rất nhiều trận chiến, chết qua rất nhiều người, chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên phát sinh. Ta thường nghĩ, cái mạng của ta là do mạng của rất nhiều người vì cứu ta mà hợp thành, cho nên ta tận lực cố gắng sống sót.”

Hạc Nguyên lắng nghe Lâm Thuật kể lại, đưa tay sờ lên búi tóc, cười nói: “Cành hoa lần trước ta đưa cho người người nhất định phải tùy thân mang theo, như vậy ta mới biết được người có còn sống hay không. Lâm Thuật, người không phải sẽ dễ dàng chết như vậy.”

“A, đa tạ lời tốt của người.”

9. Quyển 2 - Chương 4: Chiến Thư

Không có chứng cứ xác thực, Lâm Thuật cũng không nói suy đoán của mình, đây là thói quen từ khi mười tuổi của hắn, người bên ngoài đều nói hắn cẩn thận ổn trọng, chỉ có hắn tự mình biết, suy đoán của mình vĩnh viễn là chuyện tốt mất linh chuyện xấu linh, ví dụ như hiện tại, hắn mới từ Hạc Ẩn Phong trở về thì đã nhận được thánh chỉ Tây chinh.

Thánh thượng cần nhắc đến thương thế của Lâm Thuật, đã phái Thiết Hồ Doanh đến miền Tây tiền tuyến ngăn cản trước, đặc biệt cho phép Minh Uy Doanh của Lâm Thuật trì hoãn đến ngày lập xuân mới theo tới tiền tuyến. Bộ lạc tại đại thảo nguyên miền Tây Nạp Bồ Lạc Đan vào mùa đông thiếu nước thiếu lương thực, mỗi cách vài năm lại muốn xâm chiếm một lần, nhưng năm nay có chỗ bất đồng chính là, bọn họ sức thể đã lâu, rốt cục xác nhập được thêm vài bộ lạc trung đẳng, hơn nữa còn cùng Tây quốc giao dịch binh khí, sức chiến đấu so với trước kia tăng cường hơn rất nhiều.

Thiết Hồ Doanh có thể chống được tới lập xuân hay không thật không thể biết đ9c.

Lâm Thuật bảo người đem chiến thư (sách về chiến tranh) tới, bắt đầu nghiên cứu từ tiền triều của bộ lạc Nạp Bồ Lạc Đan. Nhìn cả ngày chỉ cảm thấy mắt đau xót, lúc đứng dậy hoạt động lại lơ lửng làm rơi cành hoa của Hạc Nguyên, đau lòng mà nhặt lên nhìn nửa ngày, lại nhớ tới đối thoại ngày ấy, tâm niệm vừa động liền lấy theo chiến thư cùng một vài trang bị hành quân đơn giản đến Hạc Ẩn Phong.

Sĩ quan phụ tá lúc được Lâm Thuật dẫn dò, ngay cả khốc tâm cũng đã có. Nào chuyện có Tướng quân bỏ rơi sĩ quan phụ tá cùng tùy tùng mà một mình lên núi “bế quan”? Tướng quân không phải là xuất gia lễ Phật, cũng không phải tu tiên tu đạo, chiến sự sắp tới, lại chạy đến Hạc Ẩn Phong mà tiêu dao rồi! Còn nói cái gì “Nếu có việc gấp, mỗi khi mặt trời mọc thì đem phong thư bỏ vào ống trúc, phóng đến bậc thang cuối cùng của Hạc Ẩn Phong thì sẽ nhận được”.

Quân báo cơ mật không thể cho là trò đùa, sĩ quan phụ tá trước khi chính thức đưa tin liền dò xét địa hình một phen, bỏ hết bảy ngàn sáu trăm chín mươi cấp bậc thang kia, hắn cảm thấy mình cũng có thể thăng tiên rồi. Từ nay về sau hạ quyết tâm, không phải quân tình cấp tốc, tận lực không tới quấy rầy tướng quân “bế quan”.

Hạc Nguyên đối với chuyện Lâm Thuật không chút khách khí mà chuyển lên núi cũng không có phản ứng gì quá lớn, nhưng hắn đối với những việc Lâm Thuật dừng lều lại cảm thấy hết sức hứng thú, từ đầu tới đuôi vẫn rất chăm chú nhìn một lần, rồi đợi khi Lâm Thuật đến trên núi tìm thức ăn, hắn sẽ động thủ hủy cái lều đi một lần, sau đó lại xây trở lại.

Đội Lâm Thuật ăn xong gà nướng, tìm củi khô trở về, thấy được sẽ là một cái lều vải loạn thất bát tao cùng một hoa tinh cả người đầy bụi đất.

“Lâm thuật, ta thử thử, so ngươi tệ hơn một chút, nhưng với tư cách sơ học giả (người vừa học), ta vẫn làm được rất không tồi a!” Hạc Nguyên đi vòng quanh lều vài hai vòng, thỏa mãn mà vỗ vỗ tay.

Lâm Thuật rất muốn hỏi hắn dùng con mắt nào mà nhìn ra “rất không tồi”, nhưng thấy bộ dáng giống hệt như tiểu hài tử của Hạc Nguyên, hắn chỉ có thể nhận mệnh thở dài, đem lều vải dựng lại lần nữa, lúc quay người, Hạc Nguyên đã dùng thuật pháp tẩy rửa sạch sẽ, lại là một bộ tóc tai bù xù, quần áo lỏng lẻo.

“Cái người đặt tên cho ngươi, tên Vinh Khôn gì đó, không có dạy ngươi mặc y phục với chải tóc sao?”

“Hắn nói người tu tiên trọng tại linh trí, không cần quá chú trọng hình dáng, chết rồi có đẹp cũng không được gì.”

“...” Lâm Thuật tuy nhiên từ nhỏ ở quân doanh cùng một đám thảo các lão gia cùng ăn cùng ở, nhưng vì quân luật, khi không có chiến tranh thì vẫn chú ý đến ngoại hình, tuy nhiên không muốn can thiệp đến tập quán sinh hoạt của người khác, nhưng đối với hoa tinh suy nghĩ bị sai lệch trầm trọng này, hắn vẫn nhìn không được muốn giúp một chút.

Vì vậy ở đây, đường đường Minh Uy tướng quân lại mỗi ngày đều phải giúp một hoa tinh chải tóc, sửa sang y phục, còn chọn lấy một đoạn thắt lưng của mình sửa lại nhỏ hơn cho hắn làm đai lưng, đơn giản chỉ cần đem cách ăn mặc giống như thiếu gia trác táng của Hạc Nguyên chỉnh trang cho có vài phần khí thế thư sinh

ẩn sĩ, lại phối hợp với làn gió độc lập dị thể ngẫu nhiên xuất hiện thì lại vô cùng thích hợp, đương nhiên, chỉ là ngẫu nhiên.

“Lâm Thuật, người đang nhìn cái gì?”

“Chiến thư.” Lâm Thuật quen với việc Hạc Nguyên xuất quỷ nhập thần đi đường im lặng, ngửi ngửi hương vị hoa mai trên người hắn, cười cười.

Lại một lần nữa muốn hấn kinh hãi thất bại, Hạc Nguyên tiếc nuối thở dài, cảm thấy về sau có thể theo như phương thức bình thường mà xuất hiện trước mặt Lâm Thuật.

“Chiến thư là cái gì?” Hạc Nguyên ngồi xuống bên người Lâm Thuật, tuy trên thanh người này vẫn còn chút vị huyết tinh, nhưng cũng may hương vị đã phai nhạt rất nhiều, không quá nồng như lần đầu tiên gặp mặt.

Lâm Thuật nhìn đôi mắt tràn ngập tò mò của Hạc Nguyên, thuận miệng đáp: “Người sẽ không thích đâu.”

“Người không nói, làm sao biết ta không thích?”

Lâm Thuật buông quyển sách, nhàn nhạt nói: “Là dạy giết người như thế nào đó.”

Hạc Nguyên bị Lâm Thuật nói lại càng hoảng sợ, nhưng lập tức hỏi: “Người không thích giết người, vì sao lại nhìn chăm chú như vậy?”

“Bởi vì nếu không biết giết người như thế nào, thì sẽ bị người giết.”

Hạc Nguyên nhú mày: “Người như vậy không sợ ta chán ghét người?”

Lâm Thuật ngăn người, lập tức cười nói: “Người đồng ý làm bạn với ta cả đời, mà đã làm bạn cả đời, cần gì che lấp lấp, hiện tại cho người thấy rõ ràng, so với việc lừa người làm sau này người sinh khí thì tốt hơn.”

Hạc Nguyên phồng má, không biết là đang sinh khí hay là đang giận lấy, buồn bực không lên tiếng mà từ trong tay Lâm Thuật đoạt lấy quyển sách, khẽ nói: “Ta đồng ý làm bạn với người cả đời, chỉ điểm sai lầm, người nếu có chuyện ở trong sách muốn hỏi ta, ta cũng phải có thể trả lời mới được.” Nói xong, cũng không trưng cầu ý kiến Lâm Thuật, tự nhiên mà mang sách ra ngoài.

Lâm Thuật bất đắc dĩ mà lắc đầu, thay đổi một quyển khác.

Ngày kế tiếp Lâm Thuật thức dậy, ngoài lều truyền đến mùi hương thoang thoang, là hương vị hoa mai chỉ có trên người Hạc Nguyên, lại trộn lẫn với vài phần hương trà.

Thấy Lâm Thuật đi ra, Hạc Nguyên đang luyện tập pha trà bên bình thạch (bàn đá), nghiêm trang nói: “Ngày hôm qua người nói với ta không đúng, sách kia không phải dạy như thế nào giết người.”

Lâm Thuật lau vài giọt sương trên mặt, cười hỏi: “Vậy người cảm thấy đó là nói cái gì?”

Hạc Nguyên khinh thường mà liếc Lâm Thuật: “Cho nên phạm nhân các người a, chỉ có thể nhìn thấy những thứ trước mắt.”

Lâm Thuật từ khi bắt đầu biết chữ đã học binh thư, lí do thoái thác ngày hôm qua vốn chỉ là vui đùa, nghĩ Hạc Nguyên đối với chiến sự không có hứng thú, không ngờ hoàn toàn ngược lại, hôm nay nghe hắn nói trên sách có ý khác, còn bị trào phúng một phen, cũng không nổi giận, một bên cảm khái Vinh Khôn kia đã dạy hắn biết chữ, một bên đoán chính mà hành lễ nói: “Kính xin Hạc Nguyên tiên sinh chỉ điểm.”

Hạc Nguyên tuy không nói, nhưng trên mặt nhưng lại giấu không được đắc ý cao hứng, rất có tư thế tiên sinh nói: “Quyển sách kia là dạy mọi người vào những thời điểm không tranh chấp, nên dùng kế sách nào để giảm bớt giết chóc.”

Lâm Thuật sững sốt nửa ngày, nhin không được mà lớn tiếng cười rộ lên: “Chiến thư mười hai cuốn, người đọc một cuốn, có thể nói tóm tắt a!”

“Ta nói được không đúng?”

“Người nói rất đúng, nếu như là ở nhân thế, có thể nói là có thiên phú về quân sự.”

“Cái kia có gì đặc biệt hơn người đâu.” Hạc Nguyên lại lộ ra bộ dáng miễn cưỡng, vén tay áo lên lấy nước pha trà, nhàn nhạt nói ra: “Trước kia người hữu duyên tới nơi này, cầu gia đình bình an, cũng có cầu vinh hoa phú quý, còn có cầu tên thiếp bằng vàng, với phàm nhân mà nói, trên đời trăm năm quá ngắn, khó được thỏa mãn, chiến sự giết chóc bất quá cũng là do một đám người bất mãn mà làm ra.”

Lâm Thuật kinh ngạc nhìn Hạc Nguyên đang châm trà dưới tán cây, có chút hoảng hốt.

Hạc Nguyên hướng Lâm Thuật vẫy tay, ra hiệu hẳn tới thưởng thức trà, khó được có hào hứng mà tiếp tục nói: “Người ngày hôm qua nói lời kia, ta đại khái cũng biết dụng ý ở đâu, ngươi lại hiểu sai ý. Ta cũng không phải là tiên cũng không phải là Phật, chỉ là hoa tình, chán ghét huyết tình cũng không phải bởi vì từ bi, chỉ vì bản thể là cỏ cây, thiên tính như thế.”

Lâm Thuật ngồi xuống bình thạch (bàn đá), nâng chung trà lên, cảm thấy trong trà cũng có hương vị của Hạc Nguyên.

Hạc Nguyên thấy Lâm Thuật cúi đầu không nói, đưa tay đoạt lấy chén trà của hắn, để hắn ngẩng đầu nhìn mình: “Ngươi sao lại không nói chuyện?”

“Ta đang suy nghĩ những lời ngươi nói.”

Hạc Nguyên đem chén trà rót đầy, trả lại cho Lâm Thuật: “Dem sách người thích đều cho ta xem một chút a, nói không chừng thật có thể được giúp người. Vinh Khôn đã từng nói qua, vô luận là người hay là khai linh chi vật, đều phải xem lời hứa đáng giá nghìn vàng, tựa như ta đang bắt đầu tu hành, tích đức chưa đủ, càng cần phải như vậy.”

“Hạc Nguyên, nếu như...” Lâm Thuật cười cười, lắc đầu nói ra: “Không có gì, ta chỉ muốn nói, mấy ngày nữa ta phải mang binh Tây chinh.”

“Nhớ mang theo cành hoa ta cho người a.”

“Chỉ câu này?”

Hạc Nguyên khó hiểu mà nhìn Lâm Thuật, không biết hắn muốn nói cái gì.

Lâm Thuật cười khổ, chọn mi ra vẽ ác nhân: “Thật muốn đem bản thể của người đào ra đem về phủ của ta mà trồng!”

Hạc Nguyên rất chăm chú hồi đáp: “Người đào không được, mà những người khác lại tìm không thấy ta, người nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Người thật sự là... nói người như thế nào mới tốt đây?” Lâm Thuật dở khóc dở cười, chợt thấy một cánh mai rơi vào trong chén, chạm vào sắc vàng lục của nước trà, sai khi nhìn kỹ, liền uống một hơi cạn sạch.

Hạc Nguyên sững sờ mà nhìn Lâm Thuật, hai má bắt gặp ửng đỏ.

10. Quyển 2 - Chương 5: Tây Cương

Sau khi lập xuân, Tây Cương vẫn rét lạnh, bộ lạc Nạp Bố Lạc Đan cường hãn vượt quá tưởng tượng, hùng hổ mà tuyên bố muốn đoạt Tây Cương sáu thành, Thiết Hổ Doanh mãnh liệt liều mạng mấy chục ngày, hao tổn hơn phân nửa, cũng chỉ kéo chậm tốc độ của bọn hắn, khi Lâm Thuật đem Minh Uy Doanh đuổi tới, Tây Cương đã mất bốn thành.

Thánh thượng mỗi ngày ban một đạo kim bài đốc chiến, Lâm Thuật ban ngày cùng thiết kỵ Nạp Bố Lạc Đan tác chiến, buổi tối cùng bộ hạ chư tướng lĩnh mưu đồ đối sách, khó được yên giấc, lúc nhin không được, cũng phải mang giáp gối đao chìm vào giấc ngủ.

Cành hoa của Hạc Nguyên một mực được hắn giấu sau miếng giáp hộ tâm của chiến bào, chỉ có tại thời điểm an tĩnh nhất mới có thể nghe thấy được hương vị thanh đạm đặc biệt của nhành mai, rồi lại khiến hắn

bất giác nhớ hồi tưởng lại đoạn thời gian ở trên Hạc Ẩn Phong, trong lúc buồn ngủ mông lung, luôn cảm thấy sau khi tỉnh lại sẽ có thể trông thấy Hạc Nguyên ngồi dưới tán cây Lục Ngạn mai nấu tuyết pha trà.

Bảy ngày tấn công mãnh liệt, Minh Uy Doanh đoạt lại hai thành, nhưng đã bị thiết kỵ Nạp Bồ Lặc Đan tàn sát hết cả người lẫn vật, đốt hủy hơn phân nửa. Thiết kỵ Nạp Bồ Lặc Đan lui về phía sau trăm dặm, Minh Uy Doanh người kiệt sức, ngựa hết hơi, không dám truy bức, chỉ có thể tạm nghỉ ngơi để hồi phục.

Lâm Thuật đi ra chủ trường, giục ngựa lên gò núi đóng quân, hướng tây nhìn lại, lơ mơ có thể thấy được doanh trường quân địch, không khỏi thở dài một tiếng, nhớ tới chiến sách khái quát của Hạc Nguyên, tự nhủ: “Hạc Nguyên, người cũng đã biết Nạp Bồ Lặc Đan tộc trong mắt người khác, chúng xem dân chúng nước ta thậm chí không bằng dê bò, làm gì dùng đến kế sách gì đó, làm gì quan tâm đến cái gì giết chóc, tàn sát hàng loạt dân trong thành, phóng hỏa thiêu hủy mọi thứ mới là cách làm của bọn hần?”

“Đó là bởi vì bọn hần chưa có xem chiến sách a?”

“Ai!” Lâm Thuật cả kinh, chung quanh không có bất kỳ ai, đột nhiên cảm thấy trên ngực có thứ gì đó đang cử động, cúi đầu xem xét, đúng là Hạc Nguyên to cỡ lòng bàn tay từ trong áo giáp bò ra, thanh âm mới vừa rồi là do Hạc Nguyên này phát ra.

Hạc Nguyên cỡ lòng bàn tay hự hự mà nhảy ra tâm giáp, dọc theo cánh tay Lâm Thuật một đường đi xuống lòng bàn tay hần, ngưỡng mặt lên nói: “Không cần kinh ngạc, càn mai là một bộ phận của bản thể ta, tự nhiên có thể hóa thành người, chỉ là không nghĩ tới người đem mai càn đặt ở trước ngực, hại ta lúc vừa biến hóa liền bị ép đến không thở nổi.”

Lâm Thuật cảnh giác nhìn chung quanh, khoanh chân tại thân chiến mã bên cạnh ngồi xuống, thấp giọng hỏi: “Nơi này là chiến trường Tây Cương, trong gió đều là mùi máu tươi, người tới làm cái gì?”

“Người mất hứng khi trông thấy ta?” Hạc Nguyên nhảy đến đầu gối Lâm Thuật, cũng ngồi xếp bằng xuống.

Chiến mã bên cạnh ngồi được hương hoa, cúi đầu hướng phía Hạc Nguyên cuộn cuộn đầu lưỡi, dọa đến Hạc Nguyên thiếu chút nữa té xuống.

Lâm Thuật tay mắt lạnh lẽo mà đỡ lấy Hạc Nguyên, đuổi cánh tay ngăn chiến mã, lại e sợ cho lực tay lớn, vội vàng rút tay về, ngưỡng ngừng nói: “Ta không phải không cao hứng khi trông thấy người, chỉ là ở đây không thích hợp với người, không biết người... không biết Hạc Nguyên tiên sinh có gì chỉ giáo.”

“Hừ, như vậy mới không tệ!” Hạc Nguyên mới từ kinh hãi phục hồi tinh thần lại, vô thức mà hướng áo giáp nơi bụng của Lâm Thuật nhích lại gần, nói ra: “Ta chỉ cảm thấy trên Hạc Ẩn Phong quá thanh lãnh, muốn nhìn người một chút.”

Lâm Thuật sửng sốt, cũng không biết như thế nào nói tiếp, biểu đạt trắng trợn như thế là điều khiến hần từ trước đến nay luôn không biết ứng phó thế nào, vắt hết óc nghĩ muốn nói gì đó, chú ý tới Hạc Nguyên thu nhỏ này búi tóc có chút tán loạn, thuận miệng nói: “Vẫn không chịu buộc tóc?”

“Quen người chải tóc cho ta rồi.” Hạc Nguyên ngồi trên đùi Lâm Thuật, khuấy động phiến giáp trên chiến bào, ghét bỏ nói: “Mùi máu tươi thật là khó ngửi, cởi ra được không?”

Lâm Thuật rất muốn nói, đã chịu không được mùi vị kia, cần gì biến hóa hiện thân tự mình chuốc lấy cực khổ, nhưng nghĩ đến nguyên nhân của Hạc Nguyên, lời đến bên miệng lại nuốt xuống, trở mình lên ngựa quay về doanh, sau khi tiến vào chủ trường liền cởi chiến giáp, thay đổi một thân y phục sạch sẽ bằng vải bông.

Hạc Nguyên thừa dịp Lâm Thuật cởi giáp thay y phục, nhảy lên cái bàn xem hần chiến báo (báo cáo tình hình chiến đấu) suốt tối hôm qua hần chuẩn bị.

Lâm Thuật cười hỏi: “Đó là chiến báo chuẩn bị cho Thánh thượng, ta cảm thấy còn cần sửa chữa, người nhìn ra gì đó rồi hả?”

Hạc Nguyên thoát giày, để chân trần, mới quay nhìn xem: “Muốn lấy cái gì đưa cho Thánh thượng của người xem là chuyện của người, ta chỉ nhìn ra đối thủ cũ của các người trong đợt chiến tranh này đột nhiên so với trước kia mạnh hơn rất nhiều... Thu lại hai tòa thành hoang phế, sau đó lui trăm dặm...”

“Chiến báo không được hư giả, những điều này đều là tình hình thực tế.” Lâm Thuật thấy Hạc Nguyên để chân trần, gỡ xuống đai lưng còn mang theo nhiệt độ cơ thể mà gấp thành cái đệm, để vào bên cạnh nghiên mực.

Hạc Nguyên cũng không khách khí, đi đến trên tấm đệm bằng đai lưng lười biếng nằm xuống, gấp nói: “Cách bản thể quá xa, biến hóa thật sự hơi mệt. Cái kia... Ta cảm thấy được cái, cái Đan bộ lạc gì đó mới không phải loại không biết dùng kế như người nói, người cẩn thận một chút a, suy nghĩ cho tường tận vào, ta đi ngủ nha.”

Lâm Thuật thấy Hạc Nguyên lại biến về cảnh hoa, cười thở dài một hơi, ngửi ngửi hương mai, cúi đầu nhìn chiến báo một lần, sửa đổi mấy từ, dò xét lại một lần rồi mới cho tín sứ đưa tới Thịnh Kinh.

Buông bút, hẩn nhìn cảnh hoa, nhớ tới lời nói mới vừa rồi, đem tình hình chiến đầu mấy ngày nay một lần nữa cân nhắc lại, cũng chép miệng thấy được vài phần khác thường.

“Tướng quân! Việc lớn không tốt!”

“Tiến vào.” Lâm Thuật vừa nói, một bên đem cảnh hoa giấu trong tay áo.

Sĩ quan phụ tá mồ hôi đầm đìa mà nhập sổ bẩm báo: “Hai thành chúng ta đoạt được, lại giấu rất nhiều tử sĩ của Nạp Bồ Lạc Đan tộc, tướng sĩ thủ thành... tướng sĩ thủ thành cơ hồ... Cơ hồ toàn bộ bị diệt...”

Lâm Thuật sắc mặt tái nhợt, thái dương nổi gân xanh.

“Tướng quân, cấp báo!” Không đợi Lâm Thuật phát tác, một gã toàn thân là máu, thất hồn lạc phách mà nhào vào chủ trưởng: “Bẩm báo tướng quân, Nạp Bồ Lạc Đan đang lui đội đột nhiên làm khó dễ, tàn quân Thiết Hồ Doanh phía trước không cách nào ngăn cản, đã bị tách ra, chỉ sợ hiện tại đã sắp đánh tới!”

Lâm Thuật ổn định lại tâm thần, ra lệnh sĩ quan phụ tá thông tri tất cả tướng lĩnh, chuẩn bị nghênh chiến, quay người một lần nữa xuyên vào chiến giáp, bước ra chủ trưởng, quân tình gấp gáp, hẩn đã không rảnh phân thần, hoàn toàn không chú ý tới trong lúc quay người, cảnh hoa trong tay áo đã rơi xuống bàn.

Hạc Nguyên tỉnh, một lần nữa hóa hình, trong lều một cỗ máu tươi lã lã xông vào mũi, thi thuật cảm nhận động tĩnh cách ba mươi dặm ngoài lều, mới biết hai quân giao chiến đã gần đến khâu cuối cùng, mà Minh Uy Doanh rơi vào hạ phong!

Hạc Nguyên chạy ra chủ trưởng, cố nén sự khó chịu khi mùi máu tanh do gió mang đến càng lúc càng nồng, truy tìm khí tức Lâm Thuật.

Lâm Thuật thân đã trúng năm mũi tên, tuy tránh được chỗ hiểm, nhưng vết thương vẫn máu chảy không ngừng, còn muốn vung đao nghênh địch, dần dần có chút chống đỡ không nổi, lúc nhìn lại, Minh Uy Doanh hẩn hao tâm tổn huyết để huấn luyện toàn bộ đã rơi vào vây trận của thiết kỵ Nạp Bồ Lạc Đan tộc.

Thiết kỵ Nạp Bồ Lạc Đan từ trên cao nhìn xuống, cũng không nhọc sức giết chóc làm gì, khi Lâm Thuật nghe được chủ tướng của bọn hẩn hô lên một quân lệnh bảo mang cung bắn hết toàn bộ, hi vọng cuối cùng cũng đã biến mất.

Mấy vạn mũi tên phá không mà đến, đột nhiên một hồi gió lạnh thấu xương ủa đến, lệnh tiễn lệch hướng, lực đạo bị giảm, lúc bắn tới trên người tướng sĩ Minh Uy Doanh thì không thể xuyên thấu bộ giáp.

Lâm Thuật ngẩng đầu đang nhìn bầu trời, ngạc nhiên khi thấy một thân bạch y phiêu nhiên bay tới, lập tức cho là mình xuất hiện ảo giác.

Hiện thân nơi chiến trường không phải là Hạc Nguyên do cảnh hoa biến thành, mà cái cái vị bản tôn trên Hạc Ẩn Phong.

Hạc Nguyên đứng giữa thiên không, mái tóc dài rối tung cùng bạch y bào tung bay giữa gió rét.

“Đây là yêu pháp, chúng tướng sĩ không được bị mê hoặc, đức thần Cáp Lạp cùng chúng ta cùng tồn tại, nghe ta hiệu lệnh —— xung phong liều chết!”

Trong lúc nhất thời, đất rung núi chuyển, sát thanh rung trời.

Ai từng ngờ tới chủ tướng thiết kỵ Nạp Bồ Lặc Đan tộc lại gan dạ cùng phách lực như vậy, Lâm Thuật mặc dù biết bản thân mệnh không lâu, tự đáy lòng lại khâm phục mưu trí cùng phách lực của vị chủ tướng này.

Hạc Nguyên đáp xuống trước mặt Lâm Thuật, toàn thân tản mát ánh sáng trắng nhu hòa, hét lớn một tiếng, vô số nhánh cây cực lớn chui từ dưới đất lên, đan chi chít vào nhau tạo thành tường vây kiên cố.

Thiết kỵ Nạp Bồ Lặc Đan tộc nhảy vào tường vây bằng cây gần mười trượng thì bị ngăn lại, nhánh cây thuận thế đem nhân mã của bọn chúng trôi lại không thể động đậy.

Lâm Thuật kinh ngạc mà nhìn nhìn Hạc Nguyên, dự cảm không tốt.

Tàn quân minh Uy Doanh đã một chân bước vào Hoàng Tuyền lộ, thấy chiến cuộc nghịch chuyển, sát khí tăng lên, xông vào rừng cây giết chết quân địch không còn khả năng phản kháng, loạn đao trăm thủ, trong nháy mắt, toàn bộ chiến trường máu chảy thành sông, tử khí tràn ngập.

Hạc Nguyên chậm rãi quay người, trên mặt rõ ràng là những vết máu đỏ sẫm.

Lâm Thuật nhìn xem hắn đi tới, nhưng không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể nhìn Hạc Nguyên đứng ở trước mặt, bỗng nhiên đưa môi tới.

Lâm Thuật chỉ cảm thấy một cổ hương thơm của mai tản ra, một hạt châu băng hàn được Hàn Nguyên đưa tới, trong nội tâm cả kinh, bất chợt lại nuốt xuống.

Hạc Nguyên liếc nhìn trận đồ sát trong rừng cây, lau đi vết bẩn trên mặt Lâm Thuật, trong mắt tràn ngập bi thương, hỏi: “Nói cho ta biết, ta đây là làm việc thiện, hay là việc ác?”

11. Quyển 2 - Chương 6: Phong Vương

“Hạc Nguyên!” Lâm Thuật từ trong mộng bừng tỉnh, tim đập kịch liệt như tùy thời có thể phá tan ***g ngực. Trong mộng, một gốc Lục Ngọc bạch mai đảo mắt lại nở ra đầy đóa hoa hồng, sắc như nhuộm máu.

“Hạc Nguyên.” Lâm Thuật nhẹ giọng thì thầm, vô thức sờ vào trong tay áo. Bên trong rỗng tuếch, ngay cả một hương thơm cũng không hề lưu lại.

Sĩ quan phụ tá đứng trước cửa phòng, nhìn Tướng quân vừa từ trong mộng tỉnh lại đang thất hồn lạc phách nắm chặt tay áo, muốn nói lại thôi, hướng thị nữ bưng một cái khay bên cạnh lắc đầu, ra hiệu nàng nên rời đi trước.

Thị nữ không rõ cho lắm mà bưng lấy lễ phục quý giá lui ra, sĩ quan phụ tá quay người, do dự có nên đóng cửa phòng rồi đợi một lát nữa hay không, nhưng nghĩ đến thời gian, không thể không nhẹ nhàng gõ cửa: “Tướng quân, thời gian không còn sớm.”

Lâm Thuật bỗng nhiên siết chặt mười ngón, giật mình thanh tỉnh, trong lòng lại càng đau —— hẳn lúc này đang ở Tướng quân phủ tại Thịnh Kinh, hôm nay là đại điển phong vương của hắn, mà người mang đến vinh quang ấy cho hắn – Hạc Nguyên lại không còn.

Cách cuộc chiến ở Tây Cương, cũng đã qua gần hai tháng. Bởi vì Hạc Nguyên hiện thân nơi chiến trường, thi triển pháp thuật, Minh Uy doanh tuyệt xử phùng sanh (gặp được đường sống trong cõi chết), giết hơn mười chủ tướng của thiết kỵ của Nạp Bồ Lặc Đan và các cấp tướng lĩnh, sau đó cùng viện quân hợp lực phản kích, một lần hành động đã nghịch chuyển bại cục, khiến thiết kỵ của Nạp Bồ Lặc Đan toàn quân bị diệt, thánh tâm cực kỳ vui mừng. Rồi sau đó, Minh Uy doanh khải hoàn về triều, chúng tướng sĩ hoặc được thưởng vàng bạc châu báu, hoặc gia phong tiến tước, mà Minh Uy Tướng quân lấy được phong Định Tây Vương, đại điển phong vương chính là tổ chức ngày hôm nay.

Hết thấy những điều này, đều là Lâm Thuật từ trong miệng của sĩ quan phụ tá biết được. Hắn thân trúng năm mũi tên, mặc dù không chết tại chỗ, nhưng lại khiến cho gân mạch tạng phủ bị hư tổn, thêm nữa mất máu quá nhiều, lúc được khiêng trở lại doanh trường thì đã hôn mê bất tỉnh, bộ dáng như dầu cạn đèn tắt.

Sĩ quan phụ tá đã chuẩn bị tốt ý định đưa hấn về Thịnh Kinh an táng, nhưng mà ai nghĩ được, hấn lại thủy chung lại giữ lấy một hơi thở, sống đến khi về Thịnh Kinh, được ngự y khám và chữa bệnh.

Lâm Thuật vẫn luôn dần dần u mê, mơ hồ nhớ rõ trên chiến trường, Hạc Nguyên đã mớm cho hấn một hạt châu bằng hàn mang theo hương vị của hoa mai, cho hấn một cái hình hộp gỗ lục giác giống như hộp son phấn, còn nói mấy lời gì đó. Trước khi hấn tỉnh lại, mơ thấy một con khỉ mặt xanh cướp lấy cái hộp, từ trong bụng hấn lấy ra hạt châu kia, hấn một đường chạy như điên truy đuổi, cơ hồ khí tuyệt mà chết, cuối cùng khỉ mặt xanh quay người, miệng phun tiếng người, lưu lại một câu “Nếu là người hữu duyên, đi tìm Tú Lâm Sơn!”, dứt lời liền giơ lên một tảng đá lớn hướng hấn đập tới. Hấn kinh ra một thân mồ hôi lạnh, bỗng nhiên tỉnh lại, nháy mắt biết được việc kia chỉ là mộng, thì đã là hơn một tháng trôi qua.

“Tướng quân, nên chuẩn bị.” Sĩ quan phụ tá bất đắc dĩ, lần nữa lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Thuật xốc lên đệm chăn, đứng dậy xuống giường, trước mắt luôn hiện ra biểu lộ bi thương cuối cùng mà Hạc Nguyên lưu lại cho hấn.

Rửa mặt thay quần áo, cao quan hoa bào, xuyên kim mang ngọc, hết thấy những thứ này đều làm Lâm Thuật cảm thấy không chân thật. Hấn thuở nhỏ tập võ, không tin quỷ thần, nhưng còn lần này, hấn lại muốn cầu thần linh đem Hạc Nguyên trả lại cho hấn, dù giảm thọ mười năm, dù là chuyển thể vi súc (đầu thai làm súc vật).

“Tú Lâm Sơn... Ở nơi nào?” Lâm Thuật lẩm bầm lầu bầu.

“Sao Tướng quân lại bỗng nhiên nhắc tới nơi này?” Sĩ quan phụ tá một bên thay Lâm Thuật sửa sang lại phía sau, một bên đáp: “Hình như Thiếu Phủ Sơn hiện tại vào hơn ba trăm năm trước được gọi là Tú Lâm Sơn, nghe nói là bởi vì lúc ấy Thiếu Phủ đại nhân đốc tạo Hoàng lăng có đi không về, nên mới đổi tên thành Thiếu Phủ Sơn. Tướng quân nếu có hứng thú, sau này chúng ta đến đó là được.”

“Vậy thì làm phiền người rồi.”

“Tướng quân cần gì khách khí, qua hôm nay, thuộc hạ nên xưng hô người là Vương gia rồi.”

“Tại phủ vẫn cứ xưng hô như cũ a, quen rồi.” Lâm Thuật lắc đầu, “Nói đến phong hào Định Tây Vương này, ta thật sự không xứng.”

Sĩ quan phụ tá ngạc nhiên nhìn Lâm Thuật, nghiêm mặt nói: “Lời ấy của Tướng quân sai rồi, nếu bàn về chiến công, phong vương đã là đương nhiên, thêm lần này trong cuộc chiến Tây Cương lại được thần tiên phù hộ, Minh Uy doanh tìm được đường sống trong chỗ chết, Tướng quân sắp chết phục sinh, đúng là thiên ý...”

Lâm Thuật cười khổ một tiếng, trong lòng nỉ non nói, Hạc Nguyên, người xem, tất cả mọi người đã đem người trở thành thần Tiên, cần gì phải buồn rầu vì tu vị không sâu? Hạc Nguyên, mạng này của ta là người cứu, ô sa Định Tây Vương cũng là người cho ta, đáng tiếc ta sống được phong vương tiến tước, mà người lại sinh tử chưa rõ.

Tú Lâm Sơn, Sơn Thần phủ.

Sơn Thần Vinh Khôn ngồi trên nóc nhà, nhìn sương trắng quanh gốc cây khô nhuộm đầy vết máu ngày càng dày đặc, liền thả người bay tới trước cây, đưa tay xoa thân cây, hào quang lục sắc nhanh chóng từ lòng bàn tay hấn lan tràn đến các nơi của thân cây.

Sương trắng dần dần ngưng tụ thành đoàn.

Vết máu trên thân cây dần dần biến mất, đầu cành nhô ra một mầm nhỏ, sương trắng tùy theo hóa ra hình người, là một thiếu niên mười một mười hai tuổi. Thiếu niên này lưng lay mấy cái, đứng không vững rồi ngã ngồi trên mặt đất, tựa như bị thiên đại uy khuất mà khóc lớn lên.

Vinh Khôn thở dài, đem thiếu niên ôm vào trong ngực, chậm rãi mà đi đến bên cạnh hồ nước, lại để cho hấn ngồi tại trên người mình, đem chân thắm vào trong nước. Thiếu niên lúc này mới chậm rãi ngừng khóc, chuyển thành nhỏ giọng nức nở, nhưng khi hấn thấy bóng mình trên mặt nước, lại quất quất miệng, bắt đầu khóc lên.

Vinh Khôn sờ lên tóc thiếu niên, thấp giọng nói: “Hạc Nguyên, người tu hành không dễ, thăng thành Hoa tinh hao phí ngàn năm, nhưng lại vì một người phạm tục, suýt nữa tan thành mây khói, hiện tại đã hồi hận chưa?”

Hạc Nguyên cắn môi, không nhìn tới gương mặt ngây thơ trên mặt nước, nhưng lại không thể không nghe thanh âm thiếu niên phát ra từ miệng mình: “Ta làm hại nhiều người bị chém đầu như vậy, kết quả tan thành mây khói, cũng là báo ứng.”

Vinh Khôn lắc đầu: “Người đã quên bản thân còn đem đan nguyên cho cái tên phạm nhân kia kéo dài tánh mạng? Mất đan nguyên, mới có thể tan thành mây khói, báo ứng ở đây ra?”

“Đan nguyên... Đúng vậy, nếu như không phải có đan nguyên, ta chỉ sợ...” Hạc Nguyên bỗng nhiên toàn thân chấn động, kinh ngạc mà nhìn Vinh Khôn: “Người đem bản thể ta chứa trong Càn Khôn hạp còn có đan nguyên đều thu hồi hết rồi, hắn làm sao bây giờ? Lâm Thuật hắn... sẽ chết a!”

Vinh Khôn xoa xoa nước mắt trên mặt Hạc Nguyên, cười khổ nói: “Người không hồi hận đã cứu hắn, ta biết rồi.”

“Ta đồng ý đời này làm bạn cùng hắn, người đã dạy ta lời hứa đáng giá nghìn vàng...”

Vinh Khôn cười hỏi: “Người làm bạn hắn đến chết, đã là thủ tín, cần gì vì hắn làm đến thế này?”

“Hắn có phải chết rồi hay không? Người dẫn ta đi xem nơi hắn chôn cất được không?”

Vinh Khôn lắc đầu: “Hắn được chôn cất trên triều đình.”

“Có ý gì?”

“Hắn còn sống, phong vương tiến tước, phong quang vô hạn.”

“Ta luôn nói hắn không dễ dàng chết như vậy mà!” Hạc Nguyên nhẹ nhàng thở ra, chân trần ở trong ao gầy khỏi một mảnh rung động, tự nhủ, “Hắn bây giờ là Vương gia rồi, Vương gia là một chức quan rất lớn rất lớn nha.”

“Người a!” Vinh Khôn không thể làm gì mà thở dài: “Người bây giờ từ tỉnh xuống còn linh, với bộ dạng này hắn còn nhận ra sao?”

Hạc Nguyên lập tức không lên tiếng, gương mặt liếc nhìn Vinh Khôn, bủi môi nhảy vào hồ nước cao đến thắt lưng, giẫm loạn bùn dưới đáy, thăm nghĩ quấy đục nước ao, rốt cuộc không còn thấy rõ cái bóng của mình.

Vinh Khôn đứng người lên, ở bên cạnh hồ nước đuổi lưng một cái, cười hỏi: “Ta biết rõ hắn không chết, người liền nghĩ đến hứa hẹn kia, chỉ là người phải hiểu, nhất tướng công thành vạn cốt khô, đi theo hắn, người là làm việc thiện, hay là làm việc ác?”

Hạc Nguyên yên tĩnh một lát, ủ rũ mà leo ra khỏi hồ nước, ôm cánh tay Vinh Khôn nói: “Ta không biết.”

“Dem những gì người biết nói một chút.” Vinh Khôn dùng tay kia sờ lên mái tóc ướt sũng của Hạc Nguyên, lòng bàn tay mang theo hào quang màu xanh nhạt, tiên khí tinh tế như vậy không ngừng làm cho Hạc Nguyên cảm thấy thoải mái, thân thể căng cứng cũng dần buông lỏng.

Hạc Nguyên lẩm bẩm nói: “Ta biết rõ vạn vật sinh diệt tự có số, sát nhân là ác, trợ Trụ vi ngược cũng là ác. Ta biết rõ hắn còn sống, hắn sẽ mang theo một đám người đi giết một đám người khác, đến chết mới thôi.” (Trợ Trụ vi ngược là giúp Trụ Vương làm ác, đó là việc xấu)

“Cho nên?”

“Cho nên ta...” Hạc Nguyên dừng một chút, mắt đã có lệ quang mà nhìn Vinh Khôn, “Nhưng ta không muốn hắn chết, ta muốn cứu hắn, ta muốn cùng hắn cùng một chỗ. Vinh Khôn, hắn không phải ác nhân, hắn sẽ cùng ta nói chuyện, giúp ta buộc tóc, sửa đai lưng cho ta, hắn sẽ vì ta không thích mùi máu tươi mà trai giới tẩy trần, còn không cho ta đến chiến trường tìm hắn. Hắn không phải ác nhân, hắn không phải muốn giết người đâu...”

“Ồ trước mặt ta giả đáng thương cũng vô dụng!” Vinh Khôn xoa lông mày, “Ta đã nói với hần, có thể đến Tú Lâm Sơn tìm người, người có thể cùng hần đi, nhưng nếu như người tìm không thấy đáp án, cuối cùng sẽ chỉ ở bên cạnh hần mà biến thành một gốc mai bình thường.”

Hạc Nguyên dùng sức gật đầu, nhưng trong lòng thì mờ mịt không hiểu.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô, đi theo hần, là làm việc thiện, hay là làm việc ác?

Hết chương 5

12. Quyển 2 - Chương 7: Hàn Xá

Đầu hạ, gió thổi cành cây sum xuê che đi nắng nóng, chỉ còn mát lạnh.

Càng đi vào trong núi, gió càng mát, ánh sáng càng mờ, bên tai ngoại trừ tiếng côn trùng kêu vang cùng tiếng chim hót, chỉ có thanh âm phiến lá bị gió thổi qua.

Lâm Thuật xoa xoa mồ hôi trên trán, tùy tiện tìm tảng đá ngồi xuống nghỉ ngơi. Trong mộng nghe nói Tú Lâm Sơn, chính là nơi cao nhất trên Thiếu Phủ Sơn, nguyên lai chính là một nơi đẹp và tĩnh mịch như vậy, nhưng ngoài đẹp và tĩnh mịch, lại càng nhiều hàn ý bao trùm.

Xa hơn nữa, đã không còn đường đi.

Lâm Thuật từ trong bao y phục lấy ra lương khô cùng nước uống, hướng chung quanh nhìn nhìn. Nhớ tới câu “Nếu là người hữu duyên, đi tìm Tú Lâm Sơn!” kia, hần lại bất giác nghĩ đến lúc Hạc Nguyên cho hần một nguyên vọng, đã từng nói qua “Người có thể tìm tới nơi này, cũng là người hữu duyên”.

Hạc Nguyên còn sống, chỉ là không biết hiện tại tình trạng như thế nào.

Lâm Thuật về sau khi đến Thịnh Kinh gặp được cao nhân, mới biết hạt châu mà Hạc Nguyên mớm cho hần vô cùng có khả năng là đan nguyên, nếu như không có khóa đan nguyên kia, hần sớm đã chết trên chiến trường Tây Cương. Sau khi hần xác nhận điểm này, nhớ tới Hạc Nguyên đã từng chính nói qua “Nếu như người thật sự chết, ước định sẽ tự động hết hiệu lực, ta sẽ tiếp tục đợi người hữu duyên kế tiếp...”, trong nội tâm bắt đầu dâng lên một tư vị khó nói nên lời.

Người hữu duyên sao? Lâm Thuật cười cười, Tú Lâm Sơn sâu rộng khó dò, nếu không phải là người hữu duyên, cho dù ở đây tìm cả một đời, chỉ sợ cũng khó có thể gặp được người.

Bên trong u ám, hần phảng phất lại thấy được Hạc Nguyên vận một thân bạch y, tóc rối bù, ở dưới gốc Lạc Ngọc bạch mai nấu tuyết pha trà, hướng hần ngoắc ngoắc, lại thỉnh hần thưởng thức trà...

“Hạc Nguyên!” Lâm Thuật nắm chặt nắm đấm, hướng không trung rừng rậm hô to, hốc mắt nóng lên, phát nhiệt.

Tiếng la quanh quẩn trong rừng rậm, Lâm Thuật dừng một chút, thu lại tâm tình, tâm ý kiên định hướng phía trước mà đi, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô mang thanh âm khóc nức nở.

“Lâm Thuật.”

Lâm Thuật như bị trúng định thân chú, mà ngay cả mí mắt không thể chớp, khi đem hần trở thành vạn phần chờ mong rồi lại sợ hãi thất vọng, một mùi hương đặc biệt bay tới, lại giống như hương khói trong miếu hun đến hai mắt hần rưng rưng.

“Tu vị của ta đại lui, ngay cả bộ dáng cũng thay đổi, người còn nhận ra sao?”

Một vòng ánh sáng trắng từ bên cạnh Lâm Thuật bay tới trước mặt hần, dừng lại cách hần năm bước.

Lâm Thuật nhìn thiếu niên kia, đồng dạng mi mục thanh tú, đồng dạng khí khái di thể độc lập, chỉ là nhiều thêm vài phần bất an chờ mong, lòng hần đau nhức không thôi, không thêm quần cái này có phải là ảo giác

hay không, có phải là bầy rập hay không, hấn cơ hồ là nhảy lên, một tay đem thiếu niên kia khóa chặt vào trong ngực, thân bất do kỷ mà run rẩy, hô hoán: “Hạc Nguyên! Người là Hạc Nguyên!”

Hạc Nguyên bị hành động đột ngột này làm cả kinh đến trợn tròn mắt, sức lực lớn siết chặt trên người làm hấn thấy khó thở, rồi lại cảm thấy thỏa mãn chưa từng có. Lâm Thuật hảo hảo còn sống, Lâm Thuật đến tìm mình, Lâm Thuật còn nhận ra mình!

“Ta còn chưa có chết, lời hứa của người có còn hiệu lực không?” Lâm Thuật thấp giọng hỏi, gần như tham lam mà ngửi ngửi mai hương trên người Hạc Nguyên.

Hạc Nguyên vô thức mà muốn gật đầu, nhưng lại nhớ đến lời của Vinh Khôn, cần môi tránh khỏi ôm ấp của Lâm Thuật, liền lùi lại hai bước.

“Hạc Nguyên?” Lâm Thuật một lòng vừa được được dương quang xuân tháng ba soi rọi, ngay lập tức lại bị ném trở về ngày đông giá rét.

“Vinh Khôn nói, nhất tướng công thành vạn cốt khô.” Hạc Nguyên giương mắt nhìn theo hấn, “Ta ở Tây Cương cứu được người cùng bộ hạ của người, lại khiến cho địch nhân của các người thấy phôi khắp đồng, ta còn chưa nghĩ ra được, đó là làm việc thiện, hay là làm việc ác?”

“Nếu như không có người thi thuật viện thủ, tướng sĩ Minh Uy doanh cũng sẽ thấy phôi khắp đồng.”

“Người là Tướng quân, trong nội tâm tất nhiên sẽ có sinh tử thắng bại, tất nhiên sẽ có gia quốc xã tắc, nhưng ta không phải. Lâm Thuật, ta chỉ là một gốc mai trong sơn dã, may mắn được thi thuật trở thành khai linh chi vậy, trong lòng của ta chính là thiên đạo thuận nghịch, là...”

Lâm Thuật hít sâu một hơi, cắt ngang lời Hạc Nguyên, hỏi: “Người rốt cục muốn nói gì với ta?”

Hạc Nguyên ngăn người, lắc đầu: “Vinh Khôn từ chỗ người mang đan nguyên và bản thể của ta về, lại để cho ta một lần nữa sống lại. Ta và người sinh mệnh đều còn, ta tất nhiên phải tuân thủ ước hẹn trên Hạc Ẩn Phong lúc trước, nhưng người đã phong vương tiến tước, là trọng thành phồn an xã tắc, khi có chiến sự, nhất định phải mặc giáp trụ ra trận, ta với người cùng một chỗ, là làm việc thiện, hay là làm việc ác?”

“Người hối hận đã đơn giản mà đồng ý cùng ta làm bạn cả đời sao?”

“Không hối hận.” Hạc Nguyên lắc đầu.

Lâm Thuật bán híp con người nhìn Hạc Nguyên, đi đến trước mặt hấn: “Người hối hận vì đã đơn giản đem đan nguyên giao cho ta để kéo dài sinh mệnh sao?”

“Không hối hận.” Hạc Nguyên ngẩng đầu, trong mắt rọi lên khuôn mặt mang tiểu ý của Lâm Thuật.

“Như vậy, ta cũng không hối hận, ” Lâm Thuật đột nhiên cười lớn đem Hạc Nguyên ôm lấy, xoay vòng lớn tiếng nói: “Ta không hối hận treo ấn từ quan, ta không hối hận tá giáp quy điền (cởi áo giáo về làm nông)! ”

“Cái gì!” Hạc Nguyên bị xoay đến cháng váng đầu, đỡ lấy bả vai rắn chắc của Lâm Thuật, mồm miệng không rõ hỏi: “Người không làm Vương gia rồi hả?”

Lâm Thuật ngừng lại, cười nói: “Hạc Nguyên, ta không thể trả lời vấn đề thiện ác kia, nhưng ta có thể đem căn nguyên phiền não bất an của người loại bỏ.”

“Người thật sự... không làm Vương gia?” Hạc Nguyên chóng mặt vù vù mà tựa ở trong ngực Lâm Thuật, còn chưa phục hồi được tinh thần.

Lâm Thuật gật đầu nói: “Ta làm thần một ngày, sẽ vì thánh thượng vì xã tắc mà tận trung một ngày, mang binh đánh giặc, ra trận giết địch là chuyện thuộc bổn phận, nhiều năm như vậy, cũng đã mệt mỏi. Cho nên ta dùng lí do tổn thương vì bệnh, hướng thánh thượng cáo biệt.”

Hạc Nguyên kinh ngạc mà nhìn Lâm Thuật, bỗng nhiên một cước dẫm lên mu bàn chân hấn: “Ta suy nghĩ mấy tháng, đầu cũng muốn nát mà không nghĩ ra đáp án, hiện tại lại bị một câu như vậy của người giải quyết, ta thật sự là tổn công suy nghĩ mà!”

Lâm Thuật bắt đắc dĩ mà nhìn bộ dáng thiếu niên xúc động của Hạc Nguyên, sâu trong đáy lòng một mảnh nhu hòa, khó kìm lòng nổi mà sờ lên đỉnh đầu của hắn nói: “Ta hồi hương ở tại một tiểu viện, muốn cùng ta đến đó không?”

Hạc Nguyên trong mắt sáng ngời, rồi lại ngập ngừng nói: “Ta... Ta muốn hỏi Vinh Khôn trước.”

“Hắn không cho người ly khai Tú Lâm Sơn?”

“Như vậy cũng không phải. Ta vốn là sinh trưởng trong phủ hắn, là hắn thi thuật ta, lần này lại cứu ta, cho nên...”

“Cho nên ta cũng hiểu được có lẽ người phải hướng hắn từ biệt, hướng hồ, ta cũng có thể hướng hắn nói lời cảm tạ.” Lâm Thuật cuối cùng đã minh bạch, đối với Hạc Nguyên mà nói, Vinh Khôn không chỉ là một Sơn Thần có thể làm bằng hữu, mà càng giống như một dạng tồn tại của phụ thân.

Ngoài ý muốn chính là, Lâm Thuật bị chặn ở ngoài phủ Sơn Thần, Vinh Khôn không gặp hắn, chỉ dùng truyền âm Thuật cùng hắn đối thoại.

Sơn Thần không muốn gặp phạm nhân, đối với cái này Lâm Thuật cũng không ngoài ý muốn, dùng cấp bậc lễ nghĩa chu đáo mà nói cảm tạ một phen, lại không được đến nửa điểm đáp lại, bởi vì Vinh Khôn chỉ mở miệng hỏi hắn một câu: “Nếu Hạc Nguyên không được cứu giúp, người lại đã ném đi vinh hoa phú quý, công danh lợi lộc, vậy phải như thế nào?”

Lâm Thuật không cần nghĩ ngợi mà đáp: “Ở trong hàn xá trống một góc Lục Ngạc bạch mai, sống hết quãng đời còn lại, về sau chôn xương dưới cây, không phụ ước hẹn cuộc đời này làm bạn!”

Vinh Khôn trầm mặc nửa ngày, mới lạnh nhạt nói: “Đi đi.”

Hạc Nguyên một tay bị Lâm Thuật nắm chặt, giấy giữa không ra, chỉ có thể dùng tay kia lung tung lau đi nước mắt, nức nở nói: “Vinh Khôn, ta sẽ trở lại gặp người đó, người... tiểu thiếu gia của người nhất định sẽ tỉnh lại.”

Một đoàn ánh sáng màu xanh bỗng nhiên từ trong thần tiên trong phủ bay ra, rơi xuống lòng bàn tay Hạc Nguyên, nguyên lai là Càn Khôn hạp.

Thanh âm Vinh Khôn truyền đến: “Gốc Lục Ngạc bạch mai trồng trong hàn xá hắn chỉ có thể là người.”

Trong thảo nguyên vừa đến một vị tiên sinh tư thực dáng người khô ngô tướng mạo oai hùng, vì trần được ngoan đồng bướng bỉnh, bản thân lại học phú ngũ xa, cho nên hàng xóm láng giềng nếu có hài đồng đến tuổi đi học, đều đưa đến tư thực của hắn, mọi người tôn xưng hắn một tiếng Mai tiên sinh, lại không người nào biết tên thật của hắn, liền đoán người này hẳn là một tài tử ẩn sĩ trong truyền thuyết.

Tiểu viện của Mai tinh sinh ở cách tư thực một chút, an trí yên lặng mà ấm áp. Trong nội viện trồng một gốc Lục ngạc bạch mai ngàn năm, tâm bảo vệ của hắn đối với gốc cây này không thua gì thường nhân bảo vệ kiêu thế mỹ thiếp.

Lại là một năm rét đậm, bạch mai mở ra khắp cành.

Thời tiết quá lạnh, Lâm Thuật sợ đông lạnh mất mấy đệ tử, vung tay cho chúng nó nghỉ học mấy ngày, tuy rằng không cần đến tư thực, nhưng vẫn đúng thời gian rời giường, theo thường lệ ở trong hậu viện luyện một chuyến quyền cước.

Hạc Nguyên đem tuyết đọng trên cây thu vào bình sứ, sau đó ở dưới gốc mai chuẩn bị bếp lò nấu tuyết pha trà, động tác nghiêm nhiên thuần thực rất nhiều. Lúc ly khai Tú Lâm Sơn, Vinh Khôn đã phong ấn tiên vào Càn Khôn hạp, bản thể của hắn sau khi mọc rễ, không đến một năm, hắn liền mượn tiên lực một lần nữa tu vị thành Hoa tinh, chỉ là thân thể sau khi biến lớn không hiểu vì sao càng lúc càng lười, cho nên không đề cập đến chuyện tu hành nữa.

Lâm Thuật lau mồ hôi, phủ thêm áo khoác đi qua, ăn ý mà ngồi ở bên cạnh Hạc Nguyên, thay hắn thổi lửa trong bếp lò, ánh mắt lại lướt qua hơi nước mờ mờ rơi xuống hồng ngân trong cổ áo hắn trong lúc lơ đãng mà lộ ra, khoe môi không khỏi mỉm cười, mặt mày hớn hở.

Hết chương 6

13. Quyển 3 - Chương 1: Xuân Đình

Văn án

Thiếu phủ quần là áo lụa phụng chỉ lấy đá chặt cây kiến tạo hành cung, nhiều đến cư dân Tú Lâm Sơn không ngừng kêu khổ.

Sơn thần tức giận, bắt lấy đầu sỏ gây nên nghiêm gia dạy dỗ, tương quả đẳng la (trái cây đổ mộng, cây tử đẳng) toàn bộ hiến cho hấn dùng.

Bách biến công (Thần – Vinh Khôn) X Thoát tuyển thụ (Người – Lục Đình Tranh)

Tác giả: Kỳ thật đây là một câu chuyện thuần khiết về bảo vệ môi trường... Hãy xem ánh mắt chân thành của ta (= @__@ =)

14. Quyển 3 - Chương 2: Nhân Họa

Trời không thấy sáng, Sơn Thần phủ trên Tú Lâm Sơn đã bị nhóm yêu linh đến đây cáo trạng đập nát cửa nhà.

Thỏ tinh ôm cánh tay của Vinh Khôn, hai lỗ tai nâu đen cụp xuống, khóc đến toàn thân run rẩy: “Sơn Thần đại nhân cứu mạng ah, chúng ta dưới huyết động tại chân núi bị khói nước hun hủy mất mười chỗ, tử tôn còn bị bắt lột da đem nướng ăn, ô ô ô ô, đáng thương những hài tử của tộc ta a...”

“Vinh Khôn đại nhân! Vinh Khôn đại nhân!” Một con ấu báo vừa khai linh không lâu vội vàng hấp tấp xông tới, thân thể tròn vo giống như quả cầu mà lăn vào ***g ngực Vinh Khôn, đuôi móng vót bới bới vạt áo hấn, mắt nước lưng tròng nói: “Tổ mẫu của ta bị dây thừng trói, đưa vào một ***g sắt lớn, cha mẹ ta mang theo hai đệ đệ vẫn còn bú sữa chạy trốn được nửa đường, liền bị độc tiễn bắn bị thương rồi, ô ô...”

“Mở ra! Mở ra! Nam Cô đến rồi!”

Lũ yêu linh nghe tiếng nhường đường, nhìn hai thụ tinh tráng niên dịu lấy một lão bà ăn mặc mộc mạc đi tới trước mặt Vinh Khôn. Nam Cô là yêu tiên có tuổi tác dài nhất ở Tú Lâm Sơn, bản thể là một cây gỗ lim tơ vằn trên vạt năm, bình thường cực ít đi đi lại lại, đám linh vật trên núi đối với nàng đều rất kính trọng.

Vinh Khôn đem thỏ tinh đang bám lấy ống tay áo mình kéo ra, đem ấu báo phóng lên mặt đất, đứng lên nói: “Nam Cô, sao ngươi cũng tới?”

Nam Cô thi lễ nói: “Vinh Khôn đại nhân, trước đó vài ngày một nhóm người với quy mô lớn đã xâm nhập vào núi của ta, tàn sát đến chim bay cá nhảy, cơ hồ đem mấy trăm linh thụ dưới chân núi chặt đến không còn. Tú Lâm Sơn chúng ta từ trước đến nay là tiên linh chi địa, khai linh chi vật một lòng tu đạo, cũng chưa từng giết người vô tội, hôm nay lại gặp tai họa bất ngờ này, thật sự là...”

Vinh Khôn nói: “Một đám phàm nhân thôi mà, thi chút thuật pháp đe dọa một phen, khiến bọn họ không dám vào núi nữa là được.”

Nam Cô lắc đầu thở dài: “Nếu đuổi được như vậy thì tốt rồi, lão thân cần gì phải đi một chuyến này. Kể dẫn đầu đám kia trên người mang theo tiên gia pháp bảo, không chỉ hộ được hấn bản thân chu toàn, cũng hộ được tùy tùng không bị thuật pháp của chúng ta mê hoặc, bọn vẫn bố trí tu tiên trong núi lại không dám thực sự lấy mạng bọn hấn, nhưng ngày ngày lại bị khi phụ sỉ nhục đến tức giận.”

Vinh Khôn suy nghĩ một lát, trấn an nói: “Việc này ta sẽ xử lý, kính xin Nam Cô yên tâm. Mọi người cũng thỉnh tán đi, chỉ là tạm thời dừng ra khỏi Huyền Giới ta đã mở. Dám ở Tú Lâm Sơn giương oai làm ác, ta sẽ không dễ dãi như thế đâu.”

“Vậy làm phiền Vinh Khôn đại nhân rồi.” Nam Cô gật gật đầu, quay người ly khai.

Lữ yêu linh được lời hứa của Sơn Thần, cũng lục tục tán đi.

Sơn Thần phủ yên tĩnh trở lại, Vinh Khôn thư giãn gân cốt, lạnh giọng cười nói: “Mang theo tiên gia pháp bảo? Ta ngược lại muốn nhìn xem ý vào cái mà mà dám ở trên địa bàn của ta làm mưa làm gió!”

Một đội đối đao thị vệ đang dọc theo khe núi hộ tống chủ tử lên núi, đằng sau mang theo một đám lao động cường tráng quy mô lớn, trong đội ngũ còn có mười cái thú lung tinh thiết (***g giam thú bằng thiết), có vài cái chứa gấu báo hoặc mãnh thú, những cái còn lại để trống hơn phân nửa.

Dân phu đi cuối đội ngũ vừa đi vừa nhỏ giọng nghị luận giết thời gian.

Dân phu Giáp nói: “Nghe nói vị Thiếu phủ họ Lục này năm nay mới mười bảy tuổi?”

“Thiếu phủ thế nhưng lại là đại quan tứ phẩm, Thiếu phủ đại nhân thật sự là thanh niên tài俊!” Dân phu Ất sùng bái mà nhìn qua bóng lưng đi trước đội ngũ kia, cảm khái không thôi.

Dân phu Bính hừ một ngụm, mắng: “Tài俊 cái rắm! Hắn là con một của An Quốc Hầu, được sủng đến coi trời bằng vung, là thiếu gia nổi danh ăn chơi ở Thịnh Kinh!”

Dân phu Ất nói: “Nếu thanh danh hắn thật sự hồng hét như vậy, xem như là con một của Hầu gia, cũng không có khả năng lên làm quan lớn như vậy, người nhất định là ghen ghét.”

Dân phu Giáp thấy hai người lại có tư thế nhao nhao lên, vội vàng thần thần bí bí nhìn xung quanh, thấp giọng nói: “Tuy đó là một thiếu gia ăn chơi, nhưng lại không phải là bao cở, nghe nói, hắn so với An Quốc Hầu còn được Thánh thượng yêu thích hơn. Chức quan Thiếu phủ này cho dù An Quốc Hầu không thay hắn đòi, Thánh thượng hơn phân nửa cũng sẽ cho hắn.”

Dân phu Ất chắc chắc nói: “Ta nói nha, còn trẻ như vậy đã là tứ phẩm nhất phẩm phải có bản lĩnh.”

Dân phu Bính hừ lạnh một tiếng: “Bản lĩnh? Không chừng bản lĩnh của hắn là bò lên giường, đem Thánh thượng hầu hạ đến cao hứng, là...”

“Đằng sau đó! Ôn ào cái gì! Câm miệng!” Một gã đối đao thị vệ nghe thấy bên trong dân phu có tạp âm, nghiêm nghị quát lớn.

“Trách móc cái gì, câm miệng.” Thiếu phủ đại nhân lười biếng mà nói một câu, đối đao thị vệ mới vừa rồi còn hung thần ác sát lập tức im tiếng, một đường chậm chạp trở về đội ngũ thị vệ, cúi đầu thấp tai, đem làm mình trở thành một cái cọc gỗ biết đi.

Thiếu phủ Lục Đình Tranh xoay người xuống ngựa, đem dây cương ném cho người hầu một bên, đuổi lưng một cái, quay đầu hỏi thị vệ trưởng: “Người không có phát hiện càng ngày càng an tĩnh?”

“Hồi Thiếu phủ đại nhân, dã thú trong núi phần lớn đã bị làm hoảng sợ, nhìn thấy đội ngũ của chúng ta sẽ không dám tùy tiện tới gần. Thịnh Thiếu phủ đại nhân yên tâm, thuộc hạ nhất định lực bảo hộ đại nhân an toàn.”

“Bảo hộ ta?” Lục Đình Tranh hừ một tiếng: “Nếu không phải bốn thiếu gia có pháp bảo hộ thân, các người sớm đã bị yêu quái ăn hết, còn không biết xấu hổ nói bảo hộ ta?”

“Đúng, đúng, là thuộc hạ lỡ lời, sinh tử của chúng ta toàn bộ đều do đại nhân, khiến Thiếu phủ đại nhân phí tâm.”

Lục Đình Tranh vẫy vẫy tay áo: “Được rồi, bốn thiếu gia đói bụng, chuẩn bị món ăn dân dã để lót dạ.”

Đội ngũ nghỉ ngơi tại chỗ, nhóm lửa nấu cơm.

Thị vệ dựng lên vây trướng, Lục Đình Tranh không hề chần chờ mà đi vào, xác định sau khi không ai có thể thấy mình, liền đặt mông ngồi xuống, xóc lên vạt áo choàng, cởi tiết y, nhẹ răng trợn mắt mà bắt đầu kiểm tra tổn thương do yên ngựa mài ra bên đùi. Đầu nói quan mới đến đốt ba đồng lửa, điều này cũng tốt, trước đem mình giã vò đến trắng da.

Thánh thượng muốn xây hành cung, nghe tiên sinh phong thủy nói Tú Lâm Sơn từ xưa linh khí đầy đủ, vật liệu đá cùng gỗ tạo ra tất nhiên bất đồng với tục phẩm, dùng để xây hành cung có thể ngăn hung tránh họa, kéo dài tuổi thọ, vì vậy cái “công việc béo bở” này mới rơi xuống trên đầu của hần. Người bên ngoài thấy đỏ mắt, hần lại ước gì đổi lại người đến nhận cái tội này, chỉ có gia hỏa đầu bị lừa đá mới có thể để nghĩ đây là chuyện thoải mái dễ làm, vội vàng gánh lấy!

Lục Đình Tranh từ trong tay áo lấy ra một hộp dược cao, một bên hít khí lạnh trát vào thương thể của mình, một bên hùng hùng hổ hổ mà phàn nàn nói: “Cả ngày đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch, ngắm hoa uống rượu, cuộc đua ngựa có phải hảo hảo không, không có việc gì lại học người ta làm quan cái gì chứ! Cái chuyện làm quan này quả thật không phải để cho người làm! Lão cha a, người thật sự cảm thấy ta tự mình lên núi dốc công, có thể để Thánh thượng cảm thấy ta chân thành đáng tin sao?”

Lục Đình Tranh quát quát miệng, mặc quần, sửa sang ngoại bào, vì để không đụng phải vết thương, liền xiên chân ngồi trên vải lót vải, nghĩ nghĩ, từ trong cổ áo lấy ra một miếng ngọc rồi chà lên.

Hần là dòng dõi Hầu goa, sau khi sinh thì thể nhược nhiều bệnh, Hầu gia phu nhân một mực cầu Phật bái thần, thẳng đến một ngày trên trời rớt xuống một lão đạo râu trắng, không lấy một xu mà tặng không miếng ngọc này, nói là tiên gia pháp bảo rất linh nghiệm, có thể dẫn tiên duyên, có thể bảo vệ bách tà bất xâm, ngũ độc không sợ. Từ đó về sau, miếng ngọc này chưa từng rời khỏi thân thể hần, sự thật đúng như lão đạo nói, suốt mười mấy năm qua hần chưa từng bị nhiễm phong hàn.

Lục Đình Tranh sờ lên bụng, đi cho tới trưa, quả thực có chút đói bụng, thể nhưng mà đợi lâu như vậy cũng không thấy thị vệ đưa thức ăn lên, đang buồn bực, đột nhiên cảm thấy bên ngoài có chút quá phận an tĩnh, lập tức cảnh giác lên, đem miếng ngọc thả lại trong cổ áo, rón ra rón rén mà đi ra vây trường.

Tình hình bên ngoài lại khiến cho Lục Đình Tranh tóc gáy đều dựng đứng—— bên ngoài không phải là không có người, chỉ là không có một người nào sống sót.

Nhìn thị vệ cùng dân phủ nằm đầy trên mặt đất bị mổ bụng phanh ngực, nội tạng gì đó đều không còn, Lục Đình Tranh rống trên đạp vào răng dưới, bấp chân rút gân như nhũn ra đi không được, toàn thân khê run rẩy, thập phần bình thường mà... ngất đi.

Hết chương 1

15. Quyển 3 - Chương 3: Thợ Săn

Vinh Khôn nằm ở cây tử đằng trên giường, trong tay vuốt vuốt một kiện pháp bảo vừa có được. Vật ấy giống như cánh quạt, toàn thân óng ánh nhuận như ngọc, trong trắng hiện tím, đích xác mang theo vài phần tiên khí.

Đây là một mảnh Long Lân, khó trách yêu linh trên núi cầm thứ này thì không thể làm gì, nhưng đối với Vinh Khôn mà nói, lại không phải đồ vật hiếm có gì, hần có một kiện Long Lân y do bằng hữu tặng cho, phẩm chất mỗi phiến Long Lân trên đó không hề kém hơn phiến này. Thuật pháp của đám yêu linh không có tác dụng với nó, nhưng hần lại dễ dàng đối phó được, tạo ra ảo thuật dọa đến tên đầu sỏ gây chuyện kia suýt nữa tè ra quần.

Bỗng nhiên cảm thấy tên đầu sỏ bị bắt đến Huyền Giới có chút động tĩnh, Vinh Khôn tiện tay đem Long Lân ước lượng một chút rồi bỏ vào trong túi, thay đổi một thân trang phục và đạo cụ thợ săn, bắt pháp quyết, đảo mắt liền vào bên trong Huyền Giới, ẩn đi thân thể đi theo sau lưng Lục Đình Tranh vừa tỉnh lại.

Lục Đình Tranh từ trong bụi cỏ đứng lên, đứng tại chỗ hết cả nửa ngày, phát hiện mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, chung quanh ngay cả một cái nhân ảnh cũng không có, nhớ lại cảnh tượng đã chứng kiến trước khi hôn mê, trong dạ dày liền từng trận cuộn cuộn, nghiêng rằng nghiêng lợi mà nhéo một phát lên lưng mình, đau đến khóc không ra nước mắt —— đây không phải nằm mơ a!

Rừng sâu núi thẳm, tán cây như che, lại thêm có đám mây mù chướng mắt che phủ khắp núi, ngưỡng đầu cũng không thể nhìn thấy bầu trời.

Lục Đình Tranh uể oải thở dài, hiện tại đã không biết mình ở nơi nào, lại phân không rõ ràng Đông Nam Tây Bắc, thế nhưng đang đói bụng mà ở tại chỗ chờ chết cũng không phải biện pháp, vì vậy dứt khoát nhắm mắt lại đi hai vòng tại chỗ, quyết định khi mở mắt ra thấy hướng nào thì sẽ đi theo hướng đó.

Lũ yêu linh được Vinh Khôn che chở trong Huyền Giới ngủi được sinh khí, có mấy kẻ nhận ra Lục Đình Tranh chính là đầu lĩnh của đoàn người, đồng thời cũng cảm nhận được trên người hắn không còn tiên bảo hộ thân, lập tức đuổi tới, vươn ra móng vuốt, chuẩn bị nhào tới thay Tú Lâm Sơn trừ hại.

Vinh Khôn cảm nhận được nộ khí cùng sát ý của đám yêu linh, thả ra linh thức bảo mọi người không được tổn thương hắn, chỉ truy đuổi hù dọa một phen là được.

Lũ yêu linh không cam lòng, ồn ào phản đối không thể buông tha cho Lục Đình Tranh dễ dàng như vậy.

Vinh Khôn giải thích, đem người giết chết nhanh như vậy sẽ không thú vị, mà trừng phạt như thế cũng không có tác dụng gì lớn lắm, người này chết rồi, về sau còn có những người khác lên núi quấy rối, không bằng lần này bày mưu cho tốt, vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn.

Nghe được Vinh Khôn giải thích, lũ yêu linh mới miễn cưỡng đồng ý tạm thời không làm hại đến tính mạng Lục Đình Tranh, thương lượng xem phải hù dọa người này như thế nào.

Lục Đình Tranh hắt hơi một cái, đột nhiên cảm giác được sau lưng có trận gió lạnh đảo qua, ngạnh cổ nhìn lại, đúng là một con gấu chó cao bằng hai đầu người.

“Cứu mạng a!” Lục Đình Tranh hô xong ba chữ kia, người đã nhảy ra ngoài hơn mười thước, gấu chó kịp phản ứng, tự nhiên nhanh chân mà điên cuồng đuổi theo.

Tùng tinh đứng ở bên cạnh chắc chắn nói: “Gấu chó phản ứng có hơi chậm đó. Nhìn người kia tay chân còm nhom, nhảy lên cũng thật nhanh.”

Gà tinh bước đi thông thả nói: “Phía trước còn có lợn rừng đang chờ, gấp cái gì.”

Lục Đình Tranh lần đầu tiên phát hiện mình có thể chạy trốn nhanh như vậy, nhưng còn chưa kịp cao hứng, cảm giác hít thở không thông lại trào lên, thất tha thất thểu tựa lên một thân cây, nhìn gấu chó đột nhiên chuyển hướng đi bắt bướm!

Ta... Lục Đình Tranh oán hận tổn hơi thừa lời, thở hổn hển nghỉ ngơi, không đến thời gian nửa nén hương, chợt nghe tiếng thổ thô trọng, ngẩng đầu nhìn lên, hai con lợn rừng cường tráng trắng răng nanh sáng chói không có hảo ý mà trừng mắt nhìn hắn.

Lần này Lục Đình Tranh không có kêu cứu mạng, rất tự hiểu mình mà buông tha cho việc chạy trốn, hự hự mà bò lên trên cây.

Một con lợn rừng đột nhiên nhảy lên, dùng răng nanh đem Lục Đình Tranh ghim lên thân cây, một con khác hai mắt đỏ ngầu hướng hắn cắn tới.

Lục Đình Tranh toàn thân căng cứng, mạnh mẽ xé rách vạt áo, ôm lấy một nhánh cây, nhảy qua, tránh né tập kích của lợn rừng, chỉ bị kéo tuột một chiếc giày. Hắn thuận thể leo lên một nhánh cây cao hơn, nhớ tới khuya ngày hôm trước đã ăn hết nguyên con heo nướng, đột nhiên lại cảm thấy càng thêm đói bụng.

Hai đầu lợn rừng đảo quanh thân cây, nhìn Lục Đình Tranh gằm nhẹ.

Lục Đình Tranh biết rõ lợn rừng sẽ không leo cây, thoáng nhẹ nhàng thở ra, chọn một nhánh cây trắng kiện có ba ngọn ngói xuống, đột nhiên cảm thấy trong lòng bàn tay một hồi mát lạnh, cúi đầu nhìn lại, khi thấy rõ thấy áp trên tay, tim gần như muốn nhảy ra ngoài.

“Mẹ của ta a!” Lục Đình Tranh vẻ mặt cầu xin, cũng không dám buông tay, trời biết hắn đã làm như thế nào mà tay đã túm lấy đầu một con rắn nước! Thân rắn to bằng ngón cái đã quấn lên thân hắn, chỉ cần hắn buông tay, không nghi ngờ gì sẽ bị hung hăng cắn một ngụm.

Bỗng nhiên trên đầu truyền đến thanh âm làm người ta sởn gai ốc, Lục Đình Tranh ngẩng đầu lên, thấy được hơn mười đầu rắn nước xuất hiện, hiển nhiên là một ổ xà khuynh sào xuất động. Hắn đột nhiên cảm thấy bản thân thật bình tĩnh, bắt đầu chăm chú suy nghĩ loại tình huống này, là muốn buông tay bị rắn cắn một ngụm trúng độc chết, hay là nhảy xuống ngã chết, hoặc là bò xuống rồi bị lợn rừng cắn chết, nói tóm lại, ba kiểu chết này chả có cái nào đẹp mắt cả.

Lợn rừng bắt đầu hung hăng mà đụng cây, đã cắt đứt suy nghĩ về phương thức tử vong của Lục Đình Tranh.

“Bổn thiếu gia chết cũng muốn kéo các người chôn cùng!” Lục Đình Tranh đột nhiên trở nên hung ác, nắm lấy con rắn dưới bàn tay, há mồm ở chỗ cách đầu nó bảy tấc cắn một ngụm, miệng đầy máu mà trừng mắt lợn rừng dưới cây, mạnh mẽ túm thân rắn đã đứt đoạn ném xuống, đầu rắn nện lên đầu một con lợn rừng trong đó, đáng tiếc lợn rừng da dày, nọc rắn cũng không thể cắn vào.

“Ít nhất có một con chôn cùng, không tính lỗ.” Lục Đình Tranh một bên nhổ xuống máu trong miệng, một bên tự mình an ủi, còn chưa kịp có động tác kế tiếp, ở cây bên cạnh đã xuất hiện một con vân báo, đang dọc theo nhánh cây rộng rãi lặng yên không tiếng động hướng Lục Đình Tranh phóng tới.

Lục Đình Tranh nhìn thoáng qua mây rắn còn cách đầu mười xích, nhảy dựng lên mắng to: “Đừng tưởng rằng bổn thiếu gia nhìn không thấy người! Với thân pháp này mà cũng muốn đánh lén, người chờ chết đi!”

Vân báo nhìn qua con mồi đang bạo nộ, cẩn thận mà ngừng lại.

“Bổn thiếu gia không phụng bồi... NGAO!” Lục Đình Tranh mắng xong, đứng dậy đánh về một dây mây coi như chắc chắn, muốn mượn sức phóng qua một thân cây khác, ai ngờ lệch phương hướng, điểm rơi lại là một thân cây có gai! Mấy ngày hôm trước khi chặt cây có lấy vài loại như thế, vật liệu gỗ này làm đồ dùng trong nhà cũng không tệ, nhưng trở thành điểm rơi trong giờ phút này, quả thực là một hồi ác mộng.

Theo bản năng, Lục Đình Tranh buông tay ra, từ vị trí cao hơn bốn trượng rơi thẳng xuống đất.

Bầu trời hiện ra một đám chim sơn ca vừa khai linh, líu ríu mà kêu lên.

“Ai ai! Đã rơi xuống rồi!”

“Có thể ngã chết không?”

“Ngã chết thì tốt, đối với chúng ta càng có lợi! Bất quá Vinh Khôn đại nhân hình như không có ý định để cho hắn chết.”

“Mau nhìn mau nhìn! Vinh Khôn đại nhân hiện thân rồi!”

Vinh Khôn đang đứng ở phía dưới, không hề khẩn trương mà vương hai tay.

Một đạo quang mang thanh sắc nhu hòa như dây lụa đang phiêu khởi, tốc độ rơi xuống của Lục Đình Tranh lập tức chậm lại, cuối cùng được Vinh Khôn thần nhiên tiếp được.

Vinh Khôn nhìn xem cái người hai mắt nhắm nghiền, thân thể căng cứng, nhớ tới tính hình hắn ở trong doanh trướng nhú mây thoa được lên đùi, biết rõ hắn là một gia hỏa sợ đau, không khỏi hừ nhẹ một tiếng, giả bộ như thất thủ, lại để cho bờ mông của Lục Đình Tranh chạm đất một cái thật mạnh.

Cảm giác đau đớn khi nện lên mặt đất làm cho Lục Đình Tranh cảm thấy mình còn sống, lập tức mở to mắt, ngoài ý muốn thấy được một thanh niên trẻ tuổi ăn mặc như thợ săn, vô thức mà dụi dụi mắt con người. Có thể tính đây là thấy người sống a!

Lục Đình Tranh cảm thấy mười bảy năm qua mình sống vô dụng rồi, lại không biết trên đời này còn có thợ săn có khí chất thanh quý lại hiện rõ tài năng như vậy. Nếu đổi lại y phục, nói hắn là hoàng tử cũng có người tin, bất quá hiện tại một thân vải thô này cũng nhìn thuật mắt, chỉ là một thợ săn tại sao có thể có có ánh mắt bưu hãn như vậy?

“Nhìn đủ rồi?” Vinh Khôn nhú mây, không đợi Lục Đình Tranh đặt câu hỏi, nói ra: “Ta là thợ săn trên núi. Người tên là gì, vì sao lại ở chỗ này?”

Động tác khiêu mi này ta thích nha! Lục Đình Tranh trong lòng khen tặng, bình thường hẳn rất thích nhất cùng loại người mang theo vài phần bá khí lại thêm vài phần vô lại này kết giao, tên thợ săn này tuy có chút dữ tợn, nhưng vô luận là tướng mạo hay khí chất, đều rất hợp khẩu vị của hắn.

Đã có ý kết giao bằng hữu, Lục Đình Tranh đại nạn không chết cũng đã quên mất cái mộng đau, đứng lên sửa sang lại y phục vốn dĩ đã vô cùng bẩn, thành ý mười phần mà nói: “Bổn thiếu gia...không, bổn quan là Lục Đình Tranh, phụng chỉ vào núi khai thác đá, đồn củi đốn tạo hành cung cho Thánh thượng, không ngờ lạc đường trong núi, tao ngộ mãnh thú độc xà, nếu như không phải gặp được các hạ, chỉ sợ đã táng thân trong bụng dã thú. Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ, ngày sau ân này tất báo.”

Nghiêm chỉnh hay là mô phỏng theo khuôn hình có sẵn đó. Vinh Khôn nghĩ nghĩ, đem tên thật của mình nói cho Lục Đình Tranh.

“Vinh huynh, hạnh ngộ hạnh ngộ, không biết có thể mang ta rời núi hay không?”

Vinh huynh? Tuổi của ta cũng đủ làm tổ tông của tổ tông người rồi! Vinh Khôn cười cười, nói: “Trước khi trời tối thì ra không được, ban đêm sơn lộ rất nguy hiểm, không bằng sáng mai xuất phát. Ta có gian nhà tranh, điều kiện đơn sơ, nếu như người không chê, thì đi theo ta nghỉ một đêm.”

“Không chê không chê! Là ta quấy rầy người rồi.” Lục Đình Tranh liên tục khoát tay, lúc này mới phát hiện bàn tay đã mình nhánh cây mài đến tróc da bong thịt, mới vừa rồi là chết lặng, hiện tại cảm giác đau đớn đang từng chút từng chút khôi phục lại.

Vinh Khôn liếc nhìn Lục Đình Tranh: “Trong nhà của ta có được, theo ta đi.”

Lục Đình Tranh vội vàng đỡ eo, chống đỡ thân thể mệt rã rời đuổi theo Vinh Khôn.

16. Quyển 3 - Chương 4: Khuyển Thiện

Nhìn Vinh Khôn như giẫm trên đất bằng mà đi ở trong rừng, Lục Đình Tranh cắn răng cố gắng đuổi kịp, chỉ là mất một chiếc giày, đi như thế nào cũng cảm thấy khó chịu. Hiện tại hẳn có việc cầu người, tự nhiên phải thu liễm vài phần, thêm nữa trên núi có rất đông dã thú, hẳn không thể trì hoãn lâu, cũng không có ý muốn chậm lại.

“Vinh huynh, người trong núi ở bao lâu rồi hả?” Lục Đình Tranh không biết nói gì liền tìm lời lôi kéo quan hệ.

“Rất nhiều năm.”

Rất nhiều năm là bao nhiêu năm? Lục Đình Tranh trong lòng thầm hỏi, lại hỏi: “Nhìn dáng vẻ của người hình như rất quen thuộc nơi này?”

“Người không quen thuộc nhà của mình?”

“...” Lục Đình Tranh cảm thấy tính tình của thợ săn này không được tốt, nhưng cân nhắc đến việc có thể đi ra ngoài hay không đều toàn bộ trông vào hắn, tuyệt không thể tùy tiện nổi giận, vì vậy tự nhiên phóng thấp tư thái, bỏ qua vẻ nho nhã khách sáo, xuất ra phong cách tự nhận là có lực tương tác.

“Ai, ta nói Vinh ca, mới vừa rồi không phải là ta làm phiền đến việc săn bắn của người đi? Ta rơi xuống như vậy, nhất định là dọa chạy con mồi của người, thật xin lỗi a! Đợi khi người đưa ta ra ngoài, ta sẽ bảo thị vệ bắt nhiều một chút để đền bù tổn thất cho người.”

Vinh Khôn bỗng nhiên dừng bước, xoay người nói: “Vì sao người phải lạm sát kẻ vô tội?”

“Lạm sát kẻ vô tội? Ta đâu có?” Đối mặt với việc lên án, Lục Đình Tranh vẻ mặt vô tội, “Bổn thiếu gia tuy có ham chơi một chút, nhưng cũng không phải kẻ xem mạng người như cỏ rác, người cũng đừng nói lung tung a!”

“Chúng sinh ngang hàng, người dung túng thị vệ lạm sát dã vật, cũng đồng dạng là lạm sát kẻ vô tội.”

Lục Đình Tranh quát quát miệng: “Ta lần đầu ra ngoài làm việc, không mang theo chút ít thổ sản trở về làm sao được. Hơn nữa, trong thiên hạ đâu cũng là vương thổ, Thánh thượng muốn kiến tạo hành cung, vạn dặm sơn hà Phồn An quốc lại chọn trũng Tú Lâm Sơn này, ta phụng chỉ lên núi lấy vật liệu, để ngọn núi này vĩnh viễn ghi vào sử sách, vinh quang biết bao nhiêu!”

Vinh Khôn hừ lạnh một tiếng, lại không nói gì, chỉ là bước nhanh hơn.

Lục Đình Tranh không biết câu nói kia của mình đã đắc tội gì với tên thợ săn còn cao ngạo hơn cả hoàng thân quốc thích này, đang muốn hỏi thăm rõ ràng, đột nhiên hét thảm một tiếng, nghiêng người tựa trên một thân cây, nâng lên chân phải không có mang giày, thấy dưới gan bàn chân đang cắm một cọng gai đen tuyền.

Vinh Khôn nghe được thanh âm, rốt cục quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy Lục Đình Tranh bộ dáng thê thảm, cau mày đi vòng lại.

“Ta không biết dưới lá cây lại ẩn giấu thứ này!” Lục Đình Tranh thốt ra, đột nhiên cảm thấy bản thân như đang tận lực giải thích, tránh để Vinh Khôn cho là hấn không đủ cẩn thận.

Vinh Khôn nhìn lướt qua cọng gai màu đen kia, đưa tay kéo Lục Đình Tranh qua, đem hấn khiêng lên vai, đi nhanh về phía trước.

“Sao lại không nói trước a! Trong lòng của ta còn chưa chuẩn bị!” Lục Đình Tranh bị dọa phải nắm chặt đai lưng Vinh Khôn, bởi vì đầu cúi xuống, không bao lâu đã bắt đầu choáng váng, nhưng bụng bị đầu vai của Vinh Khôn cản lại, nên luôn phải bảo trì vài phần thanh tỉnh.

Vì để cho bản thân dễ chịu một chút, Lục Đình Tranh bắt đầu nghĩ ngợi lung tung để di chuyển lực chú. Hấn hiện tại mới biết được Vinh Khôn dựa vào cái gì mà có thể một mình sống tự tại ở trong núi như vậy, chỉ bằng cái quái lực vừa khiêng người còn có thể bước đi như bay này, cũng đủ để độc bá một phương rồi. Hấn hiện tại cũng hiểu được, tốc độ vừa rồi theo không kịp kỳ thật là do Vinh Khôn đã thả chậm lắm rồi.

“Thợ săn” Gian lều của Vinh Khôn xây ở trong sơn cốc của Tú Lâm Sơn, đơn sơ đến mức có thể xem như một cái “rạp”, ngay cả “phòng” cũng lộ ra một cách miễn cưỡng, bất quá chung quanh phong cảnh vô cùng tốt, ngược lại là một nơi ăn uống bụi ngấm sao rất tốt.

Lục Đình Tranh chân cà thọt ngồi trên tảng đá bên ngoài gian lều, nhìn Vinh Khôn đi vào, một lát sau cầm vài thứ đi ra.

“Đến bờ sông ngồi, thoát tất rửa chân, dùng được này trực tiếp xoa là được.” Vinh Khôn ném đi một gói thuốc mỡ dùng lá cây bao lấy.

Lục Đình Tranh tiếp được, lại mút lấy cái mũi, đôi mắt trông mong mà nhìn bình gốm trong ngực Vinh Khôn —— hấn nghĩ thấy được hương vị đồ ăn a.

“Cọng gai kia không độc, chờ người ăn xong rồi mới xử lý, sẽ độc phát thân vong.” Vinh Khôn từ trong bình gốm lấy ra một ổ bánh mì, quơ quơ trước mặt Lục Đình Tranh, nhìn Lục Đình Tranh nuốt một ngụm nước miếng, mình thì ngon lành gặm cắn.

“...” Lục Đình Tranh nghiêng đầu sang chỗ khác, xiêu xiêu vẹo vẹo mà đi đến bên dòng suối, thoát tất rửa miệng vết thương. Không biết có phải may mắn do cọng gai kia có độc hay không, hiện tại toàn bộ chân đều đã chết lặng, nhổ gai, rửa sạch, một chút cũng không biết đau, chỉ là nhìn cái chân sưng vù như cái bánh mỳ thối, lòng hấn lại tràn đầy bi thức.

Vinh Khôn ở xa xa mà nhìn Lục Đình Tranh, cảm thấy người này cùng tướng tượng của hấn bất đồng.

Sơn cốc u tĩnh, chim mỗi bay về, trời chiều ánh lên mặt nước màu hồng ánh kim, ánh chiều tà chiếu lên gương mặt trẻ tuổi của Lục Đình Tranh, quần quanh một mảnh hình ảnh an bình.

Sắc trời dần tối, Vinh Khôn ở bờ sông dấy lên đồng lửa, đem bình gốm đưa cho Lục Đình Tranh.

Lục Đình Tranh đói lả, ăn đến quá gấp, suýt nữa nghẹn đến tắt thở, may mắn Vinh Khôn kịp thời đưa cho hấn một gáo nước.

“Rất cảm ơn! Nước này tới thực kịp thời!”

“Không cần khách khí, trực tiếp mức dưới sông đó, tiện tay mà thôi.”

Lục Đình Tranh nhớ tới vừa rồi mình từng rửa chân dưới sông, trong dạ dày lập tức một hồi run rẩy, lâu bầu tự mình an ủi: “Không có sao, là nước chảy, không bẩn không bẩn, một chút cũng không bẩn.”

Vinh Khôn cố nén cười, nghiêm trang nói: “Tú Lâm Sơn không phải là nơi ngoại nhân có thể vào, người nếu muốn sống lâu thêm vài năm, sáng mai sau khi rời đi thì không bao giờ được trở lại nữa.”

“Ta là phụng chỉ tìm vật liệu kiến tạo hành cung, không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị liên lụy đến cửu tộc đó. Người cho rằng ta nguyện ý đến sao?” Thần sắc của Lục Đình Tranh bỗng nhiên ảm đạm xuống, ngập ngừng nói: “Tùy tùng của ta không biết vì sao lại bị yêu quái công kích, toàn bộ nội tạng bị ăn sạch, chỉ có một mình ta còn sống, lại không hiểu vì sao mà lạc tới cái nơi xa lạ này.”

“Có lẽ là trên núi thật sự có yêu quái, bởi vì các người giết quá nhiều dã vật, chặt quá nhiều cây, hẳn là bị ghi hận trả thù. Trở về nói cho Thánh thượng của các người, đừng có xây hành cung gì đó, hẳn một năm có thể ở lại mấy lần?”

Lục Đình Tranh tròn tròn tròn mắt nhìn Vinh Khôn: “Người đang nói chuyện với ta?”

“...”

“Người lại bảo ta khuyên Thánh thượng cải biến tâm ý?”

“...”

Lục Đình Tranh vẽ mặt tiếc hận mà nhìn Vinh Khôn, lắc lắc đầu nói: “Ai, người ra đời không sâu, ta không trách người. Vinh huynh a, người có biết Thánh thượng là cái gì hay không? Thánh thượng chính là nhân vật có quyền lực lớn nhất, địa vị tối cao, nói một không hai, khuyên hẳn cải biến tâm ý so với khích lệ lão hổ sửa thành ăn chay còn khó hơn.”

Ra đời không sâu? Vinh Khôn khước miệng co quắp.

Lục Đình Tranh nhìn ánh lửa, không biết đang suy nghĩ gì, bỗng nhiên cúi đầu, trong tay còn nắm một nửa ở bánh mà ngủ mất.

Đêm dài đằng đẵng, nước chảy róc rách, ngôi lều nhỏ trong sơn cốc lần đầu tiên chứa một người từ ngoại sơn đến. Tiếng hít thở ngủ say cùng với côn trùng kêu vang, gọi về nắng sớm.

“Lục Đình Tranh, ta sẽ xem chừng người, thẳng đến khi người rời khỏi Tú Lâm Sơn.”

Đây là một giấc mộng buồn chán dài dòng.

Lục Đình Tranh tỉnh lại trong doanh trướng, nằm hồi lâu mới thử động động thân thể, không có chút đau nhức nào sau khi chạy như điên, lại cuộn lên đùi phải nhìn bàn chân, không có chút dấu vết đã từng tổn thương qua, lại kiểm tra y phục, cũng không có tổn hại cùng vết bẩn.

Thật sự là một giấc mộng? Lục Đình Tranh ngồi xếp bằng mà bắt đầu sờ lên ngực, ân, bảo bối hộ thân vẫn còn, chỉ là có cái gì đó không đúng... Hắn xúc lên vật ngoại bào, cởi tiết y, tổn thương do bị yên ngựa mài mà thành cũng biến mất không còn tăm hơi. Giương lỗ tai nghe tiếng huyền não từ bên ngoài truyền đến, hẳn bỗng nhiên phân không rõ mình đang ở trong mộng hay trong hiện thực.

“Người tới!”

“Đại nhân có gì phân phó?” Thị vệ trưởng chấp tay hỏi.

“Ta ngủ bao lâu?”

“Hồi Thiếu phủ đại nhân, từ giờ Thân hôm qua đến giờ Mão hôm nay.”

Lục Đình Tranh mặc y phục tử tế, đứng dậy đi ra doanh trướng, thấy thị vệ cùng dân phu bên ngoài đều đã thu thập xong, xếp thành hàng chờ xuất phát.

Thị vệ trưởng từ phía sau nói: “Thiếu phủ đại nhân, phải chăng sẽ lên đường?”

“Còn thiếu bao nhiêu vật liệu gỗ?”

Thị vệ trưởng chấp tay đáp: “Còn thiếu bảy trăm gốc kim ti, một ngàn một trăm gốc hương nam, cùng hai ngàn sáu trăm gỗ cứng.”

Lục Đình Tranh vuốt vuốt thái dương, hỏi: “Khoảng bao lâu mới có thể hoàn thành?”

“Nếu thuận lợi, ít nhất còn cần bốn tháng!” Thị vệ trưởng thấy Lục Đình Tranh sắc mặt không tốt, vội vàng bổ sung nói, “Thiếu phủ đại nhân nếu mệt mỏi, có thể xuống chân núi xây một biệt viện tạm thời để ngủ lại, chúng ta sẽ sai người mỗi ngày xuống núi báo cáo tiến độ.”

Lục Đình Tranh khoát khoát tay: “Không cần, nắm chắc thời gian là được.”

Thị vệ trưởng do dự một chút, nói: “Thiếu phủ đại nhân, thuộc hạ có một chuyện bẩm báo.”

“Nói.”

“Dân phu trưởng nói, vật liệu gỗ chặt xong có thể thông qua dòng suối đưa ra núi, nhưng hôm nay kỳ hạn công trình siết chặt, chỉ bằng vào dòng suối là không đủ, cho nên muốn ở một nơi thể núi cân xứng xây một khe trượt tốc hành đến chân núi. Nếu có khe trượt này, thời gian vận chuyển vật liệu có thể rút ngắn một nửa.”

Con mắt Lục Đình Tranh lập tức bắt đầu sáng: “Cụ thể là làm như thế nào, nói nghe một chút.”

Thị vệ trưởng triển khai một trương sơn thế đồ (bản đồ địa hình núi), bắt đầu giảng giải: “Thông qua dò xét trước đó của đội thực địa quan trắc, đầu tuyến này là sự chọn lựa tốt nhất, đá nhiều cây thiếu, đơn giản mà nói, chỉ cần thanh trừ cỏ cây bên ngoài, lại phong tỏa phạm vi đốt rừng, cuối cùng làm tu bổ thích hợp, sẽ tự nhiên mà hình thành một khe trượt.”

“Muốn đốt rừng?” Lục Đình Tranh có chút do dự.

“Đúng vậy, nhưng trên đầu tuyến này cỏ cây không nhiều lắm, dễ phong tỏa phạm vi, lại cách khe núi khá gần, thêm nữa là mùa xuân trong núi ẩm ướt, cho nên không cần lo lắng hỏa hoạn lan tràn. Trước mắt đây là biện pháp nhanh nhất tốt nhất, kính xin Thiếu phủ đại nhân chỉ bảo.”

Lục Đình Tranh suy nghĩ một chút nói: “Lên đường trước, ta nghĩ kỹ đã. Nơi chặt cây tiếp theo khi nào mới tốt?”

“Giờ Dậu.”

“Tốt, xuất phát.”

Thị vệ trưởng lĩnh mệnh mà đi, chỉ thị đội ngũ xuất phát.

Lục Đình Tranh giục ngựa đi ở phía trước, trong đầu xoay chuyển lời vừa rồi thị vệ trưởng nói.

Hắn đương nhiên hi vọng sớm ngày ly khai cái nơi gập quỷ này, nhưng trước khi đi phụ thân đã dặn đi dặn lại nhất định phải làm ra bộ dạng đồng cam cộng khổ, cho nên loại chuyện xuống chân núi xây biệt viện đợi báo cáo mỗi ngày là tuyệt đối không thể làm. Về phần chuyện đốt rừng xây khe trượt, nếu quả thật có thể tránh hỏa hoạn lan tràn, thì đó có thể xem như là một biện pháp tốt tiết kiệm thời gian, có thể ở trong núi ít một ngày, sẽ ít đi một ngày dùng cơm, ít phải giết dã vật để no bụng...

Mặc kệ có phải là nằm mơ hay không, mặc kệ trên núi có phải thật sự có yêu quái hay không, ít giết dã vật một chút cũng xem như tích đức, về phần chặt cây, đây là việc tránh không khỏi, ông trời muốn phạt thì nên phạt cái vị trong Thịnh Kinh kia, Lục Đình Tranh ta chỉ là phụng mệnh làm việc.

17. Quyển 3 - Chương 5: Thần Phật

Đầu xuân, một hồi hỏa hoạn đã dọa đến vô số chim bay cá nhảy, nhưng không đến nửa canh giờ, đã bị một trận mưa to không hề báo trước dập tắt, khói đen dày đặc cuộn cuộn, nhìn từ xa giống như một vết sẹo trên thân núi.

Khói đặc quây dật thật lâu không tiêu tan, không ngừng tràn ngập, gián đoạn tầm mắt mọi người, cũng bao phủ tại nỗi sợ trong lòng mỗi người. Khi khói đặc tán đi, khi thị vệ cùng bọn dân phu đang cảm thấy may mắn vì mình không thiếu mất một tay hay một chân, tiếng hét to của thị vệ trưởng đã chấn đến tất cả mọi người lập tức im miệng.

“Thiếu phủ đại nhân mất tích rồi! Mau tìm!”

Khi mọi người tâm thần có chút không tập trung mà tìm kiếm Thiếu phủ đại nhân khắp nơi, Thiếu phủ đại nhân lại đang không biết mình vì sao lại đứng dưới một hiên đình.

Cái hiên đình này lẻ loi trơ trọi sừng sững ở trung ương một mảnh thủy vực, khoảng cách từ đây đến bờ ít nhất cũng ba mươi trượng, cách hơn sáu trượng là một vách đá như bị đao bổ, một đạo thác nước phi lưu thẳng xuống, rộng gần mười tám trượng, cao hơn hai mươi trượng, phát ra tiếng vang cực lớn, vô số bọt nước bắn lên mặt, đem trọn tòa hiên đình này vây quanh trong nước.

Lục Đình Tranh ghé vào đình lan (tay vịn) cẩn thận từng li từng tí đi xuống dưới, liền phát hiện hiên đình này là được xây dựng tứ phía cô lập, nó cách mặt nước ba trượng có thừa, bên trên cô tự nham bích (đá nhô lên từ dưới sông) trải dài rất nhiều dây tử đằng không biết tên, có loại còn mở ra những đóa hoa nhỏ nhan sắc tươi đẹp. Ngửa đầu nhìn mái đình, cũng treo đầy khiên mạn thực vật, đang vào thời điểm sinh sôi của mùa xuân, trở ra thành từng phiến lá xanh xinh đẹp.

Từ thực vật trên bờ đằng xa cùng thực vật sinh trưởng hai bên thác nước, ở đây vẫn là trong núi, bất quá Lục Đình Tranh lại không biết mình làm sao lại tới nơi này, rõ ràng là đang ở hiện trường đốc công xây khe trượt, trong nháy mắt lại thấy mình đã tới đây.

“Không nghĩ tới nhanh như vậy lại gặp mặt.”

Lục Đình Tranh bị thanh âm đột ngột này dọa đến thiếu chút nữa té xuống, nhìn lại, gặp được người quen, không khí khẩn trương lập tức bị đánh tan hơn phân nửa, cười cười nói: “Nguyên lai là Vinh huynh a! Ta đã đoán được người không phải là thợ săn bình thường, quả nhiên cách ăn mặc hôm nay thích hợp hơn nhiều! Đúng rồi, Vinh huynh người sao lại tới đây? Biết đây là đâu không?”

Vinh Khôn lúc này là vận trang phục thường ngày, lụp xụp khoác lên một kiện ngoại bào thêu vân điệp bằng gấm, đeo đai lưng màu xanh viền tơ vàng, tóc tùy ý dùng dây leo buộc thành một nhúm đáp ở sau lưng, bên tóc mai còn dùng từng sợi tơ mà quấn thành mấy túm, tản mạn khí tức tự tại, liên tục lộ vài phần hương vị tiên phong đạo cốt, làm cho Lục Đình Tranh cũng quên mất tình cảnh bản thân hiện tại.

“Muốn ăn chút gì không?” Vinh Khôn ở tại rào chắn hơi nghiêng của mái đình ngồi xuống, từ trong lòng ngực lấy qua một trái cây đỏ mọng ném cho Lục Đình Tranh, tựa tiểu phi tiểu nói: “Ngọt lắm.”

Lục Đình Tranh như đoạt tú cầu mà bắt lấy trái cây, nhan sắc kiêu diễm ướt át kia lập tức câu dẫn khiến người muốn cắn một ngụm, hắn cũng không hỏi có độc hay không, năm ba ngụm đã ăn sạch sẽ. Trái cây này không hạt nước nhiều thịt dày, vào miệng liền tan, còn lưu lại hương vị nơi kẽ răng.

Vinh Khôn nhú mày: “Không sai biệt lắm, nên bắt đầu rồi.”

Lục Đình Tranh thập phần thích xem động tác này của Vinh Khôn, nhưng lần này nhìn thấy lại không hiểu sao mà cảm thấy có chút lạnh người, cũng chưa kịp hỏi thăm tình huống, bốn đầu dây leo đã lặng yên không tiếng động mà quấn chặt cổ tay cùng cổ chân hắn, đem hắn treo giữa không trung thành hình chữ “đại” (大).

“Vinh huynh, đây là... chơi cái gì?”

“Ta đã cho người một cơ hội, là chính người không chịu nắm bắt, hiện tại cũng không thể hối hận rồi.”

Lục Đình Tranh sửng sốt trong chốc lát, cả kinh nói: “Ta hiểu rồi, người không phải người! Nhất định là yêu quái!”

Yêu... Yêu quái? Vinh Khôn cười lạnh một tiếng, bóp bóp nắm tay. Trên mái đình liền phóng xuống một đoạn dây leo, ghì chặt thắt lưng Lục Đình Tranh, đem hắn cột vào trên đình trụ.

“Vinh huynh, không cần chứng minh ngươi là yêu quái như vậy! Tuy ngươi là yêu quái, nhưng ngươi cũng là yêu quái tốt, ta vẫn rất nguyện ý đem ngươi trở thành bằng hữu! Hiện tại có thể mở trời cho ta rồi chứ?”

“Ngươi không sợ yêu quái?” Vinh Khôn giật giật ngón tay, hai sợi dây leo trắng nõn từ trong nước thò ra, từ cổ áo và vạt áo của Lục Đình Tranh chui vào.

Lục Đình Tranh bị xúc cảm trơn ướt dính dính kia làm nổi da gà, quắt miệng cười nói: “Ta có tiên gia pháp bảo hộ thân, bách tà bất xâm, ngũ độc không sợ, yêu quái nên sợ ta mới phải.”

“Thứ ngươi nói, là cái này?” Vinh Khôn giơ lên mảnh Long Lân kia, tại ngón giữa cuốn lấy đũa bôn, giống như thạch phiến bình thường.

Lục Đình Tranh triệt để cười không nổi: “Ngươi không phải yêu quái ư, sao có thể cầm được tiên gia pháp bảo?”

“Ta có một bộ y phục, dùng tới ngàn phiên này may ra đó, đông ấm hè mát, mặc rất thoải mái.”

“...”

“Đã quên nói cho ngươi biết, thứ này không phải tiên gia pháp bảo, chỉ là một mảnh Long Lân.”

“...”

“Còn có, ta không phải yêu quái, ta là Sơn Thần, Sơn Thần của Tú Lâm Sơn, ngươi ở trên địa bàn của ta đốt, giết, cướp, hậu quả là gì ngươi có thể thỏa thích tưởng tượng.”

Lục Đình Tranh bị hai cái xúc tu trong y phục không chịu thành thật mà cọ tới bốc hỏa, nghe xong thân phận của Vinh Khôn, một chút dũng khí cuối cùng cũng không còn, lắp bắp mà nói: “Vinh huynh, a, không, Sơn Thần đại nhân, ta sai rồi, ta xin lỗi, ta... Ngươi thả ta, ta về sau sẽ làm trâu làm ngựa hầu hạ ngươi, còn có thể cùng ngươi nói chuyện giải buồn, được không?”

Vinh Khôn mắt diếc tai ngơ, ôm lấy khoe miệng nói: “Chúng ta tới tính toán sổ sách, xem phải phạt ngươi như thế nào. Điều thứ nhất, ngươi phóng túng bộ hạ lột bao nhiêu da thỏ da gấu?”

“Ti.” Lục Đình Tranh không phải giả ngu, mà là theo thanh âm của Vinh Khôn vang lên, tất cả vải vóc trên người hắn đều mất sạch, lồ lộ mà bị nhét vào thác nước, vừa ngượng ngùng ngoài, vừa lạnh đến toàn thân phát run.

“Điều thứ hai, ngươi lệnh bộ hạ săn bắt mãnh thú, giết chết được thưởng nhiều hơn bắt sống.” Vinh Khôn lẳng không vẫy vẫy tay, hai chú báo con vừa sinh ra không lâu liền hiện ra trong ngực hắn: “Hai báo con này vẫn còn đang bú sữa mẹ, cha mẹ chúng bị độc tiễn của các ngươi bắn bị thương, ngươi nói nên làm sao bây giờ?”

Một dây leo trườn đến một đóa cúc hoa, từ trên đó, đem chất lỏng chảy ra từ nhụy bôi lên hai điểm trước ngực của Lục Đình Tranh.

Lục Đình Tranh khẽ run rẩy, thấy hai chú báo con được đặt vào hai giỏ mây đang bay đến trước mặt mình, lập tức đã hiểu cái “biện pháp” của Vinh Khôn, đang muốn hô to cầu xin tha thứ, một quả trái cây ném ra, vừa vịn đem miệng của hắn chặn đứng cứng ngắt.

“Đừng hô to như thế, sẽ hù hai hài tử này đó.”

Hai báo con ngửi được hương vị ngọt ngào, từ trong giỏ mây ngưỡng cổ lên, ngậm lấy vin thịt hồng nhạt kia, ra sức mà hút.

Lục Đình Tranh hô không được, chỉ có thể ô ô hừ loạn, thân thể bỗng nhiên nóng lên, cảm thấy phát nhiệt, một nơi nào đó bắt đầu nổi lên biến hóa.

Vinh Khôn cười nói: “Đoàn tụ quả nhanh như vậy đã có hiệu quả rồi, ngươi thật đúng là... đủ non đó.” (Đoàn tụ quả có thể hiểu là quả thôi tình)

Lục Đình Tranh đã không cách nào tập trung tâm thần để phê bình biểu lộ cùng thủ đoạn ác liệt của Vinh Khôn, tiểu huynh đệ rõ ràng không chịu phối hợp với tư tưởng của hắn mà cao ngạo mà ngẩng đầu lên, chướng bụng đến thấy đau.

“Thứ ba, ” Vinh Khôn dừng một chút, thoả mãn mà nhìn trong mắt Lục Đình Tranh hiện ra thần sắc kinh hoảng, chậm rì rì nói, “Thứ ba, ngươi hạ lệnh phóng hỏa đốt rừng. Hiện tại nóng sao? Nóng thì gặt đầu đi.”

Lục Đình Tranh muốn giải thích, lại khổ nỗi không cách nào mở miệng, chỉ có thể mãnh liệt gặt đầu, biểu thị phối hợp phục tùng, trong nội tâm tự an ủi mình nói, đây là Sơn Thần, ở trước mặt thần tiên tỏ ra đáng thương một chút cũng không có gì đáng xấu hổ!

“Ta cũng không muốn nhìn một người bị thiêu sống, nên đành phải thay đổi phương thức rồi.” Vinh Khôn cười cười, phủ tay, càng thêm nhiều dây leo quấn lên thân thể Lục Đình Tranh.

Lục Đình Tranh ý thức được bản thân nhất thời đã nhanh miệng mà ăn hết một Đoàn tụ quả, nếu như ở Thịnh Kinh thì không có gì đáng lo, thế nhưng loại tình hình này mà dùng thứ đó trên người hắn thì không có gì tốt cả. Lúc này thân thể của hắn không cách nào nhúc nhích, mặc kệ là do mấy sợi dây leo quấn thân, trói chặt tứ chi cùng phần eo, dây leo vậy mà lại giống như gân trâu càng giãy càng siết chặt, trượt qua lại trên làn da giờ đã nhớp nháp như cá chạch bởi vì dịch thể của dóa cúc hoa khi chảy ra giống như sữa tươi mà dính đầy thân thể hắn, còn có một sợi dây leo mềm mại mảnh như cây tằm đang cố gắng chui vào lỗ nhỏ trên đỉnh của tiểu huynh đệ hắn, mà càng không chịu nổi hơn nữa chính là cái loại khéo léo đưa đẩy này...

“Lần đầu tiên tiếp xúc ta đã nhìn ra ngươi hảo nam phong, đối với ngươi như vậy có phải là không giống trừng phạt, ngược lại đã quăng ngươi vào chỗ tốt rồi không?” Vinh Khôn vẫy tay, hai chú báo con được kéo ra khỏi ngực Lục Đình Tranh, mang đến bên bờ.

Ngực Lục Đình Tranh dính đầy nước miếng của báo con cùng chất lỏng trên dây leo, bị mút vào quá độ khiến hai điểm nhỏ bắt đầu sung huyết, biến thành đỏ thẫm. Hắn vừa muốn thở phào, bỗng nhiên mạnh mẽ ngẩng cổ, toàn thân cự chiến —— đằng sau bị dây leo đánh vào, cùng lúc đó, một đầu dây leo mang theo rập rập gai góc quấn lên mệnh căn của hắn.

Vinh Khôn nửa híp mắt, phát ra tiếng vỗ tay, trái cây đang chặn miệng Lục Đình Tranh lập tức nổ tung, nước trái cây cùng thịt quả rơi xuống dính đầy cổ cùng ngực hắn.

Lục Đình Tranh chép miệng chặc lưỡi, vị chua của trái cây này lại khiến cho đầu óc của hắn thanh tỉnh được một chút.

“Vinh huynh, ta, ta sai rồi.” Lời vừa ra khỏi miệng, lại mang theo tiếng khóc nhuyễn nhu, điều này khiến cho Lục Đình Tranh cùng Vinh Khôn đều ngẩn người.

Lục Đình Tranh bắt chắp mọi thứ, nắm chặt thời gian cầu xin tha thứ: “Tha cho ta, ta không bao giờ ... động... ân... động đến Tú Lâm Sơn của ngươi nữa. Xong chuyện lần này, ta... ta... a... cũng sẽ không trở về, sẽ ở lại trong núi làm... làm người hầu cho ngươi. A..., bảo những thứ này... a... ra đi.”

Đồng tử Vinh Khôn co rút, đứng lên nói: “Ngươi nếu lưu lại, vậy cả đời cũng không thể quay về.”

Có dây leo gai sống chết cọt cọt lui, đem đầu óc của Lục Đình Tranh cọt đến hỗn loạn, nhưng hắn còn phân biệt được lời này của Vinh Khôn có nghĩa là vẫn còn chỗ để thương lượng, liên tục không ngừng gặt đầu: “Ta lưu lại... Đừng động nữa... Ta lưu lại chuộc tội.”

Vinh Khôn dừng bên Lục Đình Tranh, thối lui vài bước, giật giật ngón tay, để cho sợi dây leo mảnh như cây tằm buông ra, một cổ bạch trọc theo đó liên phóng ra, bắn lên năm sáu thước mới ngừng lại.

Lục Đình Tranh toàn thân thoát lực mà thở hào hển, ý thức mơ hồ tự nhủ: “Bổn thiếu gia lần đầu tiên, lại thất thố như vậy, thiệt thòi chết rồi.”

18. Quyển 3 - Chương 6: Vân Nê

Độc nhất nhi tử của An Quốc hầu, Lục gia thiếu gia, là nhân vật như thế nào? Chính là cái kẻ từ nhỏ đã được người xem như thái dương phủng trong lòng bàn tay, cho dù có phạm phải đại bất kính cũng được miễn tội, hẳn được thánh sủng so ra còn nhiều hơn các hoàng tử.

Thịnh Kinh đều biết lúc độc nhất nhi tử của An Quốc chọn đồ vật đoán tương lai vừa vặn bắt được ngự tứ phiến bảo, từ nay về sau lọt vào trong mắt thánh thượng. Thời điểm bi bô tập nói, câu đầu tiên học được chính là “Thánh thượng an khang”, còn chưa nói vạn tuế anh minh, nhưng duy câu đó thôi cũng đã đủ để Hoàng Thượng để tâm với hắn. Đợi đến lúc biết chữ vỡ lòng, càng triển lộ biệt tài biết ẩn nói, vô sự tự thông (không thấy cũng tự thông tỏ), biết cách nhìn mặt chọn lời, trong một năm đã có tầm năm ba tháng được thánh thượng lưu lại trong hoàng cung giáo dưỡng, thẳng đến sau khi làm quan mới thôi.

Thiếu gia được nuôi chiều từ bé bên người chưa bao giờ thiếu nha dịch thế nhưng hôm nay phải làm trâu làm ngựa, kẻ chưa từng hầu hạ người khác, hôm nay lại bị Sơn Thần bắt làm nô bộc, so sánh với dĩ vãng, giống như vân nê. (Vân: mây; nê: bùn, chỉ sự khác biệt quá lớn)

Lục Đình Tranh cầm chổi ở trong Sơn Thần phủ quét lá rụng, một bên quét một bên thầm nói: “Bổn thiếu gia cho dù có làm nô bộc, cũng là làm nô bộc của thần. Đúng rồi, Sơn thần là thần có phẩm cấp gì nhỉ? Ân, không thể hỏi Vinh Khôn, nếu hắn phẩm cấp thấp, bị ta hỏi đến, khẳng định sẽ thẹn quá hoá giận. Ai, không biết ta làm việc cần cù chăm chỉ như vậy, hắn có thể cho chút tiền bảo gì đó để cổ vũ hay không, sau khi quay về thì mang cho lão cha, lại cho thánh thượng một phần, bổn thiếu gia sẽ phát tài.”

Vinh Khôn ở trong phòng trà lắc ly nước, ngồi ngay ngắn đối diện với hắn là một yêu so với người càng có nhân dạng hơn.

Giáng Lam tựa ở bên cửa sổ nhìn người trong sân, thấp giọng hỏi: “Sao lại không để hắn chết?”

“Ta biết người chán ghét con người, kỳ thật ta cũng không thích.”

Giáng Lam ghét bỏ mà hừ một tiếng: “Vậy người còn đem hắn mang vào trong phủ? Đừng cho là ta không biết, người có rất nhiều biện pháp để cho hắn chết.”

Vinh Khôn không chút hoang mang mà rót trà: “Nắm trong tay quyền sinh sát của người khác cũng không phải chuyện đáng cao ngạo gì, giáo hóa so với giết chóc càng có tính khiêu chiến hơn, ta rảnh rỗi cũng cần người trò chuyện, giữ lại hắn giết thời gian không được sao?”

“...”

“Người trở về chính là vì nói với ta việc này?”

Giáng Lam lắc đầu, nâng chung trà lên nói: “Ta còn không rảnh để đến nghe mấy chuyện không thú vị này, chỉ là có chút không thoải mái, đến phen này vài câu mà thôi. Bất quá ta không tin người là vì nhàm chán mới giữ hắn lại.”

Vinh Khôn cười cười: “Hắn từ nhỏ đã đeo một mảnh Long lân, trong trắng hiện tím. Nghe nói là vị lão đạo râu trắng đưa chi, còn nói có thể mang đến tiên duyên, có thể bảo vệ bách tà bất xâm, ngũ độc không sợ.”

Giáng Lam chợt nói: “Thì ra là thế!”

Vinh Khôn gật gù đầu, quay đầu nhìn Lục Đình Tranh đã quét xong lá rụng, bắt đầu xách nước lau chùi, khóe miệng nhếch lên một cái.

Sơn thần phủ không lớn, Lục Đình Tranh ngay từ đầu đã ghét bỏ, đường đường là chỗ ở của thần tiên nhưng so với biệt viện của An Quốc hầu phủ còn kém xa, nhưng về sau khi hắn quét dọn mới tự đáy lòng mà cảm thấy may mắn vì nơi này không lớn, lại bắt đầu hoài niệm cái gian lều nhỏ trong sơn cốc, nếu Sơn thần ở đó thì sẽ tốt hơn a.

Sàn nhà sáng bóng trượt trơn trượt, Lục Đình Tranh xách từng thùng nước đi qua, không để ý mà ngã đến bốn chân chống lên trời, toàn thân ướt đẫm, sau nửa ngày nắm bẹp mới chậm rì rì đứng lên, đưa chân đạp thùng nước một cước, sau đó nhặt thùng lên đi về hồ xách nước lại. Trong lòng của hắn tình huống, thần tiên có tiên thuật, nói không chừng chỉ cần thổi một cái đã sạch sẽ hết rồi, nếu không trong phủ này sao chỉ

quạnh quẽ có một mình Vinh Khôn. Vinh Khôn lại để cho hắn làm tạp dịch, bất quá là thay đổi biện pháp phạt hắn.

Phạt như thế nào cũng so với lần trong lương đình đầy dây leo kia tốt hơn! Lục Đình Tranh bắt giắc ra đổ mặt, tranh thủ thời gian mà moi ruột moi gan ra mấy cái văn vẽ của thánh nhanh để chuyển di lực chú ý, lớn tiếng tụng: “Nhân hằng quá, nhiên hậu năng cải, khổn vu tâm, hành vu lự, nhi hậu tác... tác...” [1]

Đối với một thiết gia được nuông chiều từ bé không học vấn không nghề nghiệp chỉ biết mặc quần là áo lụa mà nói, thật sự không có biện pháp yêu cầu hắn phải nhớ kỹ nguyên vẹn một quyển sách văn vẽ của thành nhân, lý kỳ chính là, thánh thượng đem hắn lưu trong cung giáo dưỡng đã lâu, lại chưa từng vì nguyên do này quở trách hắn.

Trở lại bên cạnh hồ nước, Lục Đình Tranh lại không muốn động, ngồi dựa vào một gốc Lục Ngạc bạch mai hiếm thấy trong nội viện đang sinh trưởng dưới gốc cổ thụ.

Hắn thừa nhận, hắn thích Vinh Khôn, từ lần đầu tiên gặp gỡ đã thích, lúc ấy liền suy nghĩ muốn mang Vinh Khôn ra ngoài, nuôi dưỡng hắn, để hắn trở thành tình nhân của mình, không nghĩ tới trong nháy mắt lập trường đã thay đổi, cũng chỉ trách bản thân có mắt không trông, lại dám đối với thần tiên có ý nghĩ kỳ quái.

Nhưng, mặc kệ Vinh Khôn là người hay là thần, phần yêu thích này vẫn không hề thay đổi, chỉ có điều Vinh Khôn đã trở nên cao cao tại thượng, là thần tiên so với thánh thượng còn cao hơn, cái yêu thích của hắn lại trở nên hèn mọn. Vinh Khôn phạt hắn, hắn nhận phạt, nhưng thà rằng làm những việc vất vả thô kệch như thế này, hắn cũng không muốn trải nghiệm cái loại trừng phạt trong lương đình kia thêm lần nữa, cái trừng phạt mang theo xuân sắc đó, càng giống như đang mĩa mai cái phần yêu thích của hắn.

“Ở dưới mắt của Vinh Khôn mà cũng dám lười biếng?”

Lục Đình Tranh giương mắt, thấy được một người mặc áo lông hồ, tóc dài, đuôi tóc hiện hồng mới nhớ tới hôm nay có khách tới thăm, lập tức đoán đoán được người này rất có khả năng không phải đồng loại của mình.

Giáng Lam nhìn thoáng qua Lục Đình Tranh toàn thân ướt đẫm, nhú nhú mảy nói: “Cái cây người dựa vào là hoa tinh Hạc Nguyên, hắn ngại ngừng sợ người lạ, nhất định không có nói cho người biết, hắn rất không chào đón người dựa vào hắn.”

Lục Đình Tranh cơ hồ là té ngã rồi mới lết xa cây kia, quay đầu lại liền thấy một bóng trắng phẳng phất phía sau gốc cây, lại trong nháy mắt, bóng trắng cùng người kia đều biến mất.

Vinh Khôn từ đằng xa đi tới, đối với bộ dáng chật vật của Lục Đình Tranh có chút bất mãn: “Đi vào phòng sửa sang lại bản thân đi.”

“Tuân mệnh, Sơn thần đại nhân!” Sơn thần đại nhân của ta.

Vinh Khôn cảm thấy mình đã nhặt một cái phiền toái trở về, đương nhiên hắn sẽ không chính miệng thừa nhận chuyện này. Hắn đã quen thanh tịnh, nhưng hiện tại mỗi ngày tùy thời tùy chỗ đều có thể gặp cái người so với chim sơn ca còn nói nhiều hơn.

Lục Đình Tranh cao hứng bưng bưng mà bưng lên một bàn đồ ăn như hiến vật quý mà trình lên: “Vinh đại nhân, đây là món mạch đằng thái [2] ta làm, người có muốn nếm thử không? Bỏ thêm rất nhiều mật ong, còn có nhựa ngọc trai, nhất định phi thường mỹ vị.”

“Đây là tràng đông [3], kịch độc.”

“Không phải mạch đằng thái? Ta chiếu vào tập tư liệu tranh ảnh của Tú Lâm Sơn mà tìm đó a!”

“Con mắt nào của người thấy hai loại dây leo này giống nhau? Ta giúp người móc ra lau?”

...

Lục Đình Tranh ở trước mặt hắn lung lay vài cái, rốt cục nhịn không được tranh công nói: “Sơn thần đại nhân, ta đã giúp người thu thập xong phòng ngủ, cái gì cũng đã sáng bóng hết rồi!”

“Long Lân y thiếu đi một mảnh, đừng để ta phải khám xét người.”

“Ta không cần thận làm rách mắt, ta lập tức đi tìm gắn lại! Xem như ta đã vất vả làm sạch nó, có thể đem bảo bối của ta trả lại cho ta hay không?”

“Người cảm thấy thế nào?”

...

Lục Đình Tranh sáng khoái tinh thần mà báo cáo nói: “Vinh huynh! Ta hôm nay làm chuyện tốt rồi, có chim ngói đếm chiếm ổ của gia đình hỉ thước trên cây ngoài phủ, ta bắt nó ném đi rồi!Ồ, sổ của ta đâu nhỉ?”

“Người đang tìm cái này?”

“Sổ của ta sao lại ở chỗ của người?”

“Ta thấy người ghi mấy thứ gì đó? Quét dọn đình viện hai canh giờ... Xách nước tưới hoa sáu thùng... Làm đồ ăn hai bàn, Vinh Khôn nếm một thìa... Những cái này là cái gì?”

Lục Đình Tranh trợn trắng mắt đông nhìn tây xem: “Đây là vở ghi chép mỗi ngày làm một việc tốt của ta.”

“Làm việc tốt?”

“Ân, đủ một trăm việc có thể thả ta về nhà thăm cha ta một chút hay không? Không được? Vậy hai trăm việc thì sao? Còn không được? Ba trăm? Ba trăm năm mươi là được đi nha? Người là thần tiên, thần tiên phải từ bi vi hoài mà!”

...

Mùa xuân năm thứ hai, Vinh Khôn nhìn Lục Đình Tranh đang vui vẻ rạo rức mà công trên lưng một cái tay nải cực lớn chuẩn bị về nhà thăm người thân, cảm thấy có lẽ nên đem điều kiện nâng lên ba ngàn năm trăm việc.

Tiểu thiếu gia da mịn thịt mềm bị trở thành nô bộc sai sử một năm, trở nên có cơ bắp, khỏe mạnh hơn.

Lục Đình Tranh đi đến cửa Sơn thần phủ, vỗ vỗ một bao đầy thổ sản vùng núi, đột nhiên cảm thấy có chút nặng, quay đầu lại, như trong dự kiến vẫn không thấy được Vinh Khôn, nhưng hắn biết rõ Vinh Khôn sẽ nghe thấy thanh âm của hắn, vì vậy xé cổ họng hô to: “Ta nhất định sẽ trở lại!”

Vinh Khôn lơ tay làm ngã Thông Thiên kính, trong gương là bóng lưng Lục Đình Tranh.

Gỗ đá lệch vị trí, lộ ra một con đường thẳng tắp, nối dài đến chân núi.

Giáng Lam đứng ở ngoài cửa sổ, liếc Vinh Khôn một cái: “Thả hổ về rừng cùng đạo lý với thả hổ về kinh.”

“Hắn sẽ trở về.”

“Nói không giữ lời là thứ loài người am hiểu nhất đó, lời người nói người cũng tin?”

Vinh Khôn cười nói: “Hắn là nô bộc đầu tiên cũng là duy nhất của Tú Lâm Sơn Sơn thần phủ.”

Giáng Lam không cho là đúng mà hừ hừ: “Chờ xem.”

Hết chương 5

Chú thích:

[1] Nguyên văn câu trong sách là: Nhân hằng quá, nhiên hậu năng cải; khôn vu tâm, hằng vu lự, nhi hậu tác; chinh vu sắc, phát vu thanh, nhi hậu dụ. Nhập tắc vô pháp gia phát sĩ, xuất tắc vô địch quốc ngoại hoạn giả, quốc hằng vong. Nhiên hậu tri sinh vu ưu hoạn nhi tử vu an lạc dã:

Dịch nghĩa: Người ta thường sai rồi mới sửa; lòng có bực tức mới cảm phần đúng dạy. Thể hiện trên nét mặt, ý muốn lộ ra lời nói, sau đó mới được người khác hiểu. Nếu trong nước không có đại thần kiên trì giữ phép tắc và người hiền giúp vua, lại không có ai lo bị địch quốc nước ngoài xâm phạm, một quốc gia như

thế thì sẽ bị diệt vong. Bởi thế ta có thể hiểu cái lẽ tại sao con người có thể sống trong nỗi gian truân nhưng lại chết trong nỗi yên vui. (bachkhoatrithuc)

[2] Mạch đằng thái:

[3] Tràng đông:

19. Quyển 3 - Chương 7: Truy Trốn

Thanh minh thì tiết vũ phân phân (*) —— Lúc Lục Đình Tranh bước vào cửa Thịnh Kinh, trong đầu ngoại trừ những lời này, cũng không nghĩ được lời nào để diễn đạt hưng phấn trong lòng.

Hắn trên gười không có đồng nào mà trở về, bao thổ sản vùng núi vốn là quà tặng nhưng trên đường đi lại trở thành lương khô, khi đến An Quốc hầu phủ, thì chỉ còn một nửa, đi qua cửa lớn, hải tử giữ cửa lạ mắt cùng thị vệ đều không nhận ra hắn, vì vậy hắn quen thuộc mà đi quanh hậu viện, từ cửa sau trong kho củi mà khi xưa hắn thường dùng để lên ra vào chơi để trốn vào.

Một đường đi đến gian phòng cửa mình, đi vào bằng đường cửa sổ, thấy được tất cả mọi thứ đều vẫn giống như xưa, vừa trắng lẹ vừa chói mắt, chỉ là ở gian ngoài có thêm một cái bàn thờ, trên đó là bài vị của hắn.

Nguyên lai lão cha cho rằng ta chết rồi. Lục Đình Tranh nhìn bài vị của mình, phỏng đoán bộ dạng phụ thân ôm bài vị của mình khóc đến hôn thiên hắc địa, trong lòng không biết là tư vị gì. Phải làm thế nào để phụ thân tin tưởng, hắn không chết, hắn còn sống trở về rồi nhỉ?

Lục Đình Tranh đang ngẩn người, cửa phòng “kẹt” một tiếng bị người đẩy ra. Quay người, nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau.

Còn chưa nghĩ tới đối sách, vấn đề cũng đã bày ra trước mắt, trầm mặc một lát, Lục Đình Tranh quỳ hai đầu gối xuống: “Cha, nhi tử bất hiếu, trở về rồi.”

Một năm qua, An Quốc hầu râu tóc trắng phau, tuổi già sức yếu, trông thấy độc nhất nhi tử trở về, run rẩy cả buổi không nói được một chữ.

Lục Đình Tranh từ trong vạt áo lấy ra Long lân, hai tay nâng lên: “Cha, lúc trước lão đạo đưa tiên bảo có nói vật ấy có thể mang đến tiên duyên, chuyện đó ứng nghiệm trong Tú Lâm Sơn, nhi tử đã làm nô bộc cho thần tiên một năm.”

An Quốc hầu lão lệ giàn giụa, Lục Đình Tranh vốn cho rằng lão cha sẽ ôm mình gào khóc, nhưng không ngờ câu đầu tiên nghe được lại là: “Người đi đi! Đừng trở về nữa!”

“Cha!” Lục Đình Tranh nhảy dựng lên, lòng tràn đầy ủy khuất nói: “Ta là được thần tiên cho nghỉ phép, không phải không chịu trở về. Người nhìn ta hiện tại thì sẽ biết rõ ta không có lừa người, ta thật sự đã làm tạp dịch một năm, hiện tại giặt quần áo nấu cơm quét rác cái gì cũng biết!”

“Đình Tranh, câm miệng!” An Quốc hầu lau nước mắt, giảm thấp tiếng nói xuống: “Người ở Tú Lâm Sơn mất tích, thánh thượng dưới cơn giận dữ, chém đầu tất cả thị vệ đi theo, hành cung cũng không xây nữa, đem Tú Lâm Sơn đổi tên thành Thiệu Phủ Sơn. Người bây giờ trở về, người có dụng tâm kín đáo sẽ đổi trắng thay đen, nói người khi quân phạm thượng.”

“Thế nhưng...”

“Hãy nghe ta nói hết!” An Quốc hầu trách mắng: “Cha mặc kệ người gặp chuyện gì, tóm lại tranh thủ thời gian ly khai đi, đừng bao giờ ... trở về nữa! Đúng rồi, còn có người nào trông thấy người không?”

“Ta từ khi còn bé thường dùng ‘mật đạo’ để vào, không có những người khác trông thấy. Cha, nếu nguyên nhân là vì thánh thượng mà muốn đuổi ta đi, ta là tuyệt đối sẽ không đáp ứng đấy!” Lục Đình Tranh hít một hơi thật sâu, vuốt vuốt mi tâm nói: “Ta lúc tiến vào phát hiện trong phủ thay đổi hạ nhân, thị vệ tuần tra cũng cơ hồ nhìn không ra. Trong nhà có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?”

An Quốc hầu sững sờ mà nhìn nhi tử, cuối cùng biết rõ là dấu điểm không nổi, thở dài nói: “Tam vương gia lấy có tước thanh triều chính, bắt được cha là người cầm đầu, cha bị cầm chế ở trong phủ gần một tháng, vài ngày nữa có lẽ sẽ có người tới xét nhà.”

“Cầm đầu cái gì? Đó chẳng phải tội lớn mất đầu sao?”

An Quốc hầu cười khổ nói: “Cầm đầu cái gì không trọng yếu, quan trọng là ... rơi vào trong tay ai. Tam vương gia trao chính là chứng cứ xác thực, mà ngay cả thánh thượng cũng không thể nói gì hơn.”

Lục Đình Tranh trầm mặc một lát, cầm lấy tay An Quốc hầu nói: “Cha, chúng ta chạy trốn a! Đi Tú Lâm Sơn đi! Sơn thần đại nhân tuy nhiên tính tình cổ quái, nhưng cũng không phải thần tiên hà khắc khó hầu hạ.”

An Quốc hầu đẩy ra tay của nhi tử, lắc đầu nói: “Cha là nhất gia chi chủ, há có thể đi? Đình Tranh, người là huyết mạch duy nhất của Lục gia, đã thật sự có tiên duyên, hôm nay coi như kết thúc ân oán trần thế, từ nay về sau làm người nhàn vân dã hạc...”

“Hầu gia! Hầu gia!” Tổng quản lão niên thất kinh mà vừa chạy vừa hô.

An Quốc hầu đem Lục Đình Tranh giấu kỹ sau màn, dúi dúi con người, bước chân thông thả đi tới cửa, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Tam vương gia mang theo binh tự mình đến! Đã đến đầu phố rồi! Phải làm như thế nào cho phải!”

“Xuất kỳ bất ý công kì vô bị a.” Ngày hôm nay cuối cùng cũng đến, An Quốc hầu ngược lại rất trấn định: “Đi mở cửa nghênh đón, ta ra ngay, hết thảy chờ Tam vương gia xử lý.”

Tổng quản tuy vạn phần lo lắng, nhưng đã thành thói quen nghe theo Hầu gia phân phó, vì vậy không nói một lời mà đi thẳng.

An Quốc hầu đóng cửa, giành mở miệng trước Lục Đình Tranh nói: “Chung quanh Hầu phủ đều là tai mắt của Tam vương gia, nhất định là biết rõ người trở về rồi, mới có thể xuất động sớm như vậy. Đình Tranh, không được trì hoãn, đi nhanh lên!”

“Cha, người cùng ta rời đi đi! Mẹ đã không còn, ta chỉ còn người thôi!” Lục Đình Tranh ôm phụ thân tuổi già, nghẹn ngào.

An Quốc hầu đẩy nhi tử ra, tát một bạt tai: “Cút!”

Lục Đình Tranh đã lớn như vậy, lần đầu bị bạt tay. Một chưởng này An của Quốc hầu tát đến hấn mắt nổi đom đóm, giống như muốn cắt đứt hết tất cả thân tình.

“Phía sau bức tranh phong thủy trong Chiết Quế đường có một mật đạo thông với vùng ngoại ô, phụ cận lối ra có một chuồng ngựa, là sản nghiệp bí mật của Hầu phủ, bên trong có nuôi ba con Đạp Vân thông (thông là ngựa hoa, Đạp Vân là tên), người đem tiên bảo cho tròng chủ xem, hấn sẽ giao Đạp Vân thông cho người.” An Quốc hầu nắm lấy bả vai Lục Đình Tranh mạnh mẽ lay động: “Tĩnh lại đi, có thánh thượng, cha sẽ không chết! Nhưng nếu như người bị bắt, cha hấn phải chết là không thể nghi ngờ! Đi!”

Lục Đình Tranh không nghĩ tới, lần này trở về vậy mà trở thành lúc cùng phụ thân phân cách. Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đi trong mật đạo khó khăn nhất của hấn, mỗi một bước đều phải khắc chế xúc động muốn quay về Hầu phủ, mỗi một bước đều phải khuyên nhủ bản thân nhớ ra cái bạt tai của lão cha, mỗi một bước đều cảm thấy mình đang mất đi thân nhân cuối cùng.

Mở ra cửa đá là lối ra của mật đạo, đi ra sơn động âm u ẩm ướt, chuồng ngựa Hầu phủ ngay tại cách đó không xa. Trạng chủ chuồng ngựa là một người trung niên gương mặt chất phác, lời nói không giống người Thịnh Kinh, nhìn tiên bảo, lập tức đem Lục Đình Tranh dẫn đến chuồng ngựa sâu nhất, đem ba con Đạp Vân thông chỉ cho hấn xem.

Trong chuồng ngựa là ba cực phẩm lương mã, hai con màu nâu đỏ, một con màu đen, đặc biệt chính là trên chân của ba con đều có một vòng lông trắng. Lục Đình Tranh cười Đạp Vân thông màu đen, dúi dúi tròng mắt đỏ ngầu, giờ rơi giục ngựa mà đi. Hấn từ trước đến nay chỉ biết sơ kỹ thuật cưỡi ngựa, nhưng trong

lúc nguy cấp lại cười được thập phần ổn định, Đạp Vân thông cũng có chính cảm tính, luôn ở lúc hấn sắp ngã xuống mà đi chậm lại.

Nhưng vẫn muộn, Lục Đình Tranh vừa qua khỏi ngoại ô Thịnh kinh bảy mươi dặm tới được cột mốc biên giới, liền nghe phía sau truyền đến thanh âm truy binh, nhìn lại, có đến bốn mươi năm mươi ngựa, tất cả đều là thân binh Vương gia.

Lục Đình Tranh trong lòng chấn động, cũng bất chấp có thể ngã ngựa hay không, nhấn tâm ở trên mông Đạp Vân thông quất một roi thật mạnh, Đạp Vân thông bị đau, vung chân chạy như điên.

Truy binh sớm có chuẩn bị, Lục Đình Tranh lại hốt hoảng trốn đi, cho dù ngựa có cước lực phân biệt, nhưng khoảng cách hai phe vẫn càng ngày càng gần.

Cách ngoại ô hai trăm bốn mươi dặm, song Hàm Lăng sóng dâng không thôi.

Đem làm Lục Đình Tranh vấp trên chiếc cầu đá duy nhất của sông Hàm Lăng, truy binh cách hấn đã không đến một trượng, mà khi đi đến giữa cầu, ở Hàm cốc bên kia liền đi ra một đội nhân mã khác, đập vào mắt là cờ hiệu của Tam vương gia.

Hai đầu cầu đều bị chặn, Lục Đình Tranh trong lòng cười khổ, nguyên lai đám người này đã ở chỗ này chờ bắt rùa trong hồ, phi, không đúng, ai là con rùa chứ!

“Lục thiếu gia, hạ quan phụng lệnh Tam vương gia, đến đây thỉnh người hồi phủ một chút.”

Lục Đình Tranh định liệu được bọn hấn muốn bắt sống, nhất định là tiên lễ hậu binh, dứt khoát ở trên ngựa nói: “Ta không đi! Ta cùng hấn không quen biết! Trừ phi, trừ phi hấn ở chỗ thánh thượng!”

“Lục thiếu gia, Tam vương gia sẽ đích thân mang người diện thánh!”

“Lừa gạt ai đó! Mẹ người không dạy qua người, nói dối không phải hảo hài tử sao?”

“...”

“Ta không sợ các người, dù sao ta ở Tú Lâm Sơn cũng đã chết qua một lần rồi, thiên tân vạn khổ vội trở về, không phải là vì cùng Tam vương gia nói chuyện phiếm, là vì muốn cùng lão cha của ta làm tròn hiếu đạo, còn các người thì sao, ngay cả thời gian tận hiếu cũng không cho ta, không sợ thiên lôi đánh xuống sao.”

“Lục thiếu gia, thỉnh xuống ngựa, theo hạ quan trở lại kinh.”

Lục Đình Tranh thở dài, cái “lẽ” này thế là chấm dứt, kế tiếp nên “binh” rồi. Lão tcha người nói nếu như ta bị bắt đến, người hấn phải chết không thể nghi ngờ, ta đây chỉ có thể cố gắng không để bị bắt. Suốt mười bảy năm chọc người giận không ít, bị sủng thành một thiếu gia ăn chơi trác táng không học vấn không nghề nghiệp, nhưng hiếu tâm và lương tâm cũng không có xấu đâu nha, chỉ tiếc Vinh Khôn còn không biết ưu điểm này của ta, nếu hấn biết thì có lẽ thái độ cùng lời nói đối với ta sẽ tốt hơn a.

Lục Đình Tranh đã bình ổn xong dùng một tư thái tiêu sái xuống ngựa, hướng nhóm truy binh phát phát tay, xoay người nhảy xuống sông Hàm Lăng, đảo mắt liền biến mất bên trong ba đào hải lãng.

Hết chương 6

Chú thích:

(*) Câu thơ được trích trong bài Thanh minh của Đỗ Mục

Nguyên văn

Thanh minh
Thanh minh thì tiết vũ phân phân
Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn
Tả vấn tửu gia hà xứ hữu?
Mục đồng dao chỉ Hạnh Hoa thôn
Dịch thơ – Tương Như
Thanh minh lát phát mưa phùn
Khách đi đường thắm nỗi buồn xót xa
Hỏi thăm quán rượu ở đâu à?
Mục đồng chỉ lối Hạnh Hoa thôn ngoài

20. Quyển 3 - Chương 8: Tiên Duyên

Một con chồn tía ngồi xồm trên khung cửa sổ trong phòng Vinh Khôn, Vinh Khôn thế nhưng vẫn không hề chú ý.

Giáng Lam lâu lâu lại thở dài —— vị Sơn thần đại nhân này hầu như ngày nào cũng nhìn vào Thông Thiên kính, không có thời gian cùng hắn trò chuyện uống trà, hắn cảm thấy đã đến thời điểm ly khai Tú Lâm Sơn đến nơi khác du ngoạn tu hành rồi.

Khi Lục Đình Tranh ra đi, Vinh Khôn lỡ tay làm rớt Thông Thiên kính, hiện tại tuy đã sửa tốt, nhưng hình ảnh lại lúc đứt lúc nối, khi nào có thể trông thấy, có thể xem bao lâu, đều phải trông vào vận may, cho nên hắn chỉ có thể một mực trông coi, chờ xem nó bộc lộ duy nhất của mình có ở Thịnh kinh gặp rắc rối ầu ẩu gì hay không.

Trong Thông Thiên kính hiện ra tình cảnh lúc Lục Đình Tranh giục ngựa chạy trốn, Vinh Khôn cảm thấy Lục Đình Tranh như vậy khác hẳn với những gì dĩ vãng hắn đã thấy, thời điểm lần đầu tiên trông thấy hắn, hắn là đang nhẹ nhàng trọn mắt mà bồi thuốc cho nơi vị yên ngựa ma sát gây tổn thương, nhưng lúc này hắn lại có vài phần khí chất đại hiệp, mặc dù là đang lẫn trốn, nhưng nhìn thấy lại rất thuận mắt.

Trên mặt Thông Thiên kính bắt đầu nổi lên những hình ảnh gợn sóng, Vinh Khôn không khỏi nhíu mày —— đây là hiện tượng lúc sắp mất hình ảnh, quả nhiên, vừa thấy Lục Đình Tranh đứng trên cầu, hình ảnh liền biến mất.

“Giáng Lam!”

Lỗ tai chồn tía run run.

“Giúp ta một việc... Thỉnh người giúp một việc!”

Vinh Khôn vậy mà mở miệng xin giúp đỡ, thật bất khả tư nghị! Giáng Lam lập tức hóa thành hình người, tay áo bông bành đi đến trước mặt Vinh Khôn: “Là muốn ta đi cứu hắn?”

“Ân.”

Giáng Lam mỉm cười, ngoài miệng lại không nói gì lời hữu ích: “Người biết rõ ta chán ghét nhân loại, còn bảo ta từ trong đám người cứu ra một người? Sơn thần đại nhân tự mình đi chẳng phải là tốt hơn sao?”

Vinh Khôn lại không đáp lại một cách mỉa mai như Giáng Lam dự liệu, cũng không có giận tím mặt, đúng là lo nghĩ mà không cam nói: “Chính bởi vì ta là Sơn thần, cho nên, vĩnh viễn không cách nào ly khai Tú Lâm Sơn nửa bước!”

Giáng Lam sửng sốt, hẳn vốn chỉ muốn xem thử Vinh Khôn nếu ăn nói khép nép sẽ ra cái dạng gì, không nghĩ tới lại nghe được những lời này, đây không phải tự bạo nhược điểm ư! Ân...ân, đợi một chút, không đúng, lúc ra ngoài du ngoạn không nghe Sơn thần nào có quy củ này hết a!

“Tú Lâm Sơn khác với núi non bình thường, cho nên ta ra không được. Giáng Lam, giúp ta...” Vinh Khôn còn chưa nói hết, Thông Thiên kính bỗng nhiên phát ra hào quang rực rỡ, trong kính lần nữa xuất hiện hình ảnh, đúng là một màn Lục Đình Tranh xoay người nhảy xuống sông.

“Giáng Lam, đem hắn mang về, vô luận... chết sống, chỉ cần mang hắn về, ta tất sẽ giúp ngươi độ qua thiên kiếp!” Lời còn chưa dứt, một con chồn tía cực lớn đã biến mất ngoài cửa sổ.

Một đạo ánh sáng màu xanh hiện lên, Vinh Khôn đã ở trong mái đình được nguyệt đầm bao bọc. Được nguyệt đầm là nơi linh khí thịnh nhất trên Tú Lâm Sơn, bản thể của Nam Cô ở ngay tại bờ đầm cách đó không xa, trong núi phạm là yêu linh có thể thừa nhận cảnh giới linh lực bậc này, đều sẽ đi tới bên hồ. Hẳn bỗng nhiên hối hận vì cái ngày đó một năm trước đã ở chỗ này trừng phạt Lục Đình Tranh, lại để cho yêu linh tu hành bên bờ đầm thấy rõ toàn bộ quá trình.

Lục Đình Tranh bất quá là một người phạm tục, một thiếu gia ăn chơi mà thôi, có cái gì đáng để... đáng để...

Vinh Khôn ngồi trên cây cột chắn ngay mái đình, hình ảnh trong đầu có chút hỗn loạn đan vào nhau, một khác trước là bộ dáng Lục Đình Tranh đang giãy dụa tại vì tác dụng của Đoàn Tụ quả và dây leo đang trên dưới khiêu khích, một khác sau, lại là bộ dạng Lục Đình Tranh xắn tay áo khờ khạo mà thổi lửa nấu cơm. Sơn thần phủ yên tĩnh quá lâu, đến lúc hắn dường như đã quên, thì Lục Đình Tranh lại hò hét đi vào, dùng một năm thời gian khiến hắn tạo thành thói quen có người ở bên cạnh nói nhảm mấy ngày liền, nhưng nay người đã rời đi, Sơn thần phủ quay về yên tĩnh lại khiến hắn ngoài ý muốn mà cảm thấy không quen.

Có phải là không nên thả hắn đi? Không, hẳn có phạm tâm, lưu không được.

Vinh Khôn nhếch miệng, trong mắt lại không có cười ý.

Sắc trời từng chút từng chút mà trở tối, phía trên nguyệt đầm bao phủ vô số quang điểm, giống như bột phấn của dạ minh châu đang phiêu tán lơ lửng.

Vinh Khôn bỗng nhiên cảm thấy một đạo khí tức khác thường từ trên đầu truyền xuống, thả người bay ra khỏi hiên đình, lúc này, không ít đám yêu linh có tu vị cao bên bờ đầm cũng chú ý tới có linh lực cường đại đang cấp tốc tới gần, theo bản năng nhao nhao ẩn nấp khí tức của mình, vụng trộm nhìn xem thế nào.

Ngoài nguyệt đầm hai mươi dặm, một vị trung niên nhân hồng phát xích tu mặc lam y đang lẳng không xuất hiện ở phía trên rừng rậm, chấp tay nhìn Vinh Khôn đi đến trước mặt mình.

“Ta Tú Lâm Sơn Sơn thần Vinh Khôn, không biết Long quân đến từ đâu, đến vì chuyện gì?” Vinh Khôn chấp tay, chú ý tới Giáng Lam đang ở cách đó không xa trốn sau tàng cây, còn tăng thêm khả năng tàng hình.

Long quân lam y hướng Vinh Khôn gật gật đầu xem như đáp lễ: “Ta là thần sông Hàm Lăng, gặp một người rơi xuống sông, trên thân mang Long lân của Thịnh Quân, liền biết cùng Tú Lâm Sơn Sơn thần có quan hệ, đặc biệt tới hỏi hỏi ý kiến.”

Vinh Khôn khẽ giật mình, nói: “Hắn... Người nọ là nô bộc của phủ ta, không biết hiện tại sống hay chết?”

Long quân sông Hàm Lăng vuốt vuốt chòm râu bạc trắng nói: “Không phải sống cũng chẳng phải chết. Nếu là nô bộc ở chỗ của ngươi, ta liền đưa hắn trả lại cho ngươi.” Dứt lời, ông tay áo vung lên, không gian sau lưng vụn vỡ, một cỗ thanh lưu nâng thân thể Lục Đình Tranh ra ngoài.

“Tạ ơn Long quân.” Vinh Khôn tiếp Lục Đình Tranh, cảm thấy một mảnh ấm áp trào dâng. (Chém)

“Không cần phải khách khí, ta bắt quá là còn tưởng là một nhân tình của Thịnh Quân.” Long quân sông Hàm Lăng nhìn biểu lộ của Vinh Khôn, khóe mắt khẽ nhếch, lẩm miệng hỏi: “Đây thật là nô bộc của người?”

Vinh Khôn trong lòng run lên, lại nghênh tiếp ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Long quân sông Hàm Lăng: “Tú Lâm Sơn Sơn thần phủ mấy ngàn năm nay chỉ có một nô bộc này.”

Long quân sông Hàm Lăng dừng một chút, chợt bắt đầu cười to, thân ảnh dần dần biến mất trong hư không, thanh âm cũng dần dần đi xa: “Người này có tiên duyên, nếu cầu lâu dài, đốt lân có thể thấy được người dẫn duyên.”

Vinh Khôn trong nội tâm lặng yên ghi nhớ lời của Long quân sông Hàm Lăng, thi triển thân thuật nhảy mắt trở lại trong phủ.

Long quân uy áp biến mất, lũ yêu linh trong núi cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, Giáng Lam da lông run rẩy, không có đi theo về Sơn thần phủ.

Chính như Long quân nói, Lục Đình Tranh hiện tại không phải sống cũng chẳng phải chết, khí tức mặc dù đoạn, mạch máu lại chưa ngừng, sinh hồn toàn bộ nhờ vào phiến Long lân gắn trên cổ. Vinh Khôn đem hắc ôm vào phòng ngủ, lấy ra cả kiện Long Lân y khóa lại trên người hắc, sau đó cẩn thận từng li từng tí mà gỡ xuống phiến Long Lân hộ hồn kia, sau đó đốt cháy thành tro.

Bên ngoài yên tĩnh như thường.

Vinh Khôn đợi đã lâu, cũng không thấy “người dẫn duyên” như lời Long quân xuất hiện, vì vậy cúi người ôm lấy Lục Đình Tranh, muốn độ cho hắc khẩu tiên khí, nhưng không ngờ vừa dán môi lên, tâm thần lại khẽ run, một thanh âm như tiếng sấm vang lên sau lưng hắc.

“Chết chưa! Chết chưa!”

Vinh Khôn không hiểu sao mà hai má nóng lên, trấn định tâm thần quay đầu nhìn lại, một lão đầu râu bạc đã xông lên đem hắc đẩy qua một bên, ôm Lục Đình Tranh dùng sức lắc.

Vinh Khôn cố nén tức giận không ra tay ngăn cản, hắc biết rõ lão đạo này chính là “người dẫn duyên”, nếu như không có đoán sai, đây cũng là lão đạo lúc trước đã đưa Long lân cho Lục Đình Tranh.

“Thỉnh tiên sư cứu hắc.” Vinh Khôn thành khẩn nói.

Lão đạo bỗng nhiên dựng râu tròng mắt mà đẩy Lục Đình Tranh ra: “Còn chưa có chết ư! Ta cho rằng Long Lân bị đốt, hắc đã hồn phách ly thể rồi. Ai, cái Long Lân y này sao lại nhìn quen mắt thế a...”

Vinh Khôn ôm Lục Đình Tranh thiếu chút nữa bị ngã trên mặt đất, kiềm chế lửa cháy khí đạo: “Đây là hảo hữu Thịnh Quân tặng. Tiên sư năm đó đã đem Long Lân cho Đình Tranh, tức là biết rõ Long Lân y Thịnh Quân ở chỗ của ta. Không biết tiên sư có thể xem như vì Thịnh quân, cứu Đình Tranh một mạng?”

Lão đạo không nghĩ tới Vinh Khôn lại nói tới thế này, lầu bầu từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc nâu đen, cường ngạnh nhét vào trong miệng Lục Đình Tranh, đối với Vinh Khôn nói: “Hai canh giờ sau hắc sẽ tỉnh.”

Vinh Khôn đem Lục Đình Tranh thả lại trên giường, đối với lão đạo chấp tay: “Tiên sư đường đi vất vả, không ngại hai canh giờ này nghỉ tạm ở hàn xá chứ.”

Lão đạo hừ một tiếng: “Người là sợ hắc hai canh giờ nữa cũng chưa tỉnh mới giữ ta lại thì có! Bằng hữu của Thịnh Quân, quả nhiên nhiều tâm cơ!”

“Tiên sư quá lo rồi, tại hạ còn có chút vấn đề muốn thỉnh giáo tiên sư.”

“Nói!” Lão đạo không chút khách khí ngồi xuống một cái ghế tốt nhất, không hề có tiên phong đạo cốt mà đem chân gác chéo.

“Tiên sư năm đó tại sao lại đem Long lân của Thịnh Quân cho Đình Tranh?”

Lão đạo sờ lên cái mũi củ tỏi, chặc chặc bủ môi nói: “Đứa nhỏ này thân mang long mạch, nhưng lại thịt xương phàm thai, tự nhiên không chịu nổi, bởi vậy thuở nhỏ thể nhược nhiều bệnh. Ta là vừa vận đi ngang qua, cho nên làm chút việc thiện.”

Vinh Khôn cười cười: “Theo ta được biết, ngoại trừ Tú Lâm Sơn, đây là mảnh Long lân duy nhất của Thịnh Quân để lại ở bên ngoài, kính xin tiên sư chi tiết nói rõ.”

“Người, đủ khó chơi đấy!” Lão đạo thả lừa gạt không được Vinh Khôn, kéo dài thanh âm nói: “Việc này nói rất dài dòng.”

“Chúng ta có hai canh giờ, vậy là đủ rồi. Tại đây không thiếu nước trà, tiên sư chỉ cần nói là được.”

Lão đạo bị chẹn họng, đành phải nói thẳng: “Trước khi Thịnh Quân độ kiếp, nói thiếu người một người bạn, hết lần này tới lần khác ta... Dù sao ta cuối cùng cũng đáp ứng hẳn, giúp hẳn thay người tìm một người bạn trên thế gian. Đứa nhỏ này căn cốt tốt, lại mang một chút long mạch thiên tử, ta đã giúp người chọn hẳn. Thực mất mặt, lớn tuổi còn làm loại chuyện này! Bất quá cũng may, người không có ghét bỏ tiểu tử này, xem ra còn rất thích, cũng coi như ta không có phí công tự mất mặt mình!”

Vinh Khôn tuy sớm đã có chút suy đoán, lại không nghĩ ra được hết ngọn nguồn như vậy, trong nội tâm nhất thời đúng là có rất nhiều tư vị, ánh mắt rơi vào gương mặt Lục Đình Tranh đang yên tĩnh ngủ say, tâm tình dần dần trở nên thanh minh.

“Tiên sư, đa tạ.”

21. Quyển 3 - Chương 9: Tẩy Tủy

Lục Đình Tranh tỉnh lại, kinh hãi mà cảm thấy xương cốt toàn thân như bị rút ra, chỉ còn lại có một đồng huyết nhục, hư nhuyễn nằm sắp co quắp thành một đoàn.

“Người xem người xem, tỉnh a!”

Lục Đình Tranh nhìn lão đầu so với mình còn ảm ĩ hơn, đột nhiên nhớ tới vấn đề sống chết của mình, thân thể không nhúc nhích được, chẳng lẽ là bởi vì hồn bất phụ thể? Nghĩ tới đây, bỗng nhiên trong lòng rung mình một cái.

“Trông thấy chưa! Trông mắt quay tròn loạn chuyển đây này! Không có gốc!”

Lục Đình Tranh bị lão đầu làm cho đầu chóng não trường, liếc mắt, phát hiện trần nhà có chút quen mắt, lại đón lấy một gương mặt càng thêm quen thuộc lọt vào tầm mắt.

“Có thể nói không?” Vinh Khôn hỏi, thuận tay đem lão đạo từ trước mặt Lục Đình tranh đẩy ra.

“À?”

“Xem ra là có thể nói đó.” Vinh Khôn nhếch khóe miệng.

Lục Đình Tranh trông thấy biểu tình này, đột nhiên thay đổi sắc mặt, ách lấy cuống họng cấp thiết giải thích: “Ta không phải cố ý không trở lại! Ta... Ta là vì trong nhà xảy ra biến cố, bị bức không đường lui phải nhảy sông đó!”

“...”

Lục Đình Tranh không nhìn ra cảm xúc trên mặt Vinh Khôn, thở hổn hển hai ngụm, thừa dịp Vinh Khôn còn chưa làm ra quyết định sau cùng, gấp rút vì chính mình giải vây: “Ta biết rõ người là thần tiên, sẽ có biện pháp bắt ta trở về, ta làm sao dám không trở lại! Cho nên... cho nên người không thể trách ta, không thể phạt ta!”

“...”

Lão đạo ở bên cạnh chứng kiến sắc mặt Vinh Khôn lúc trắng lúc xanh, lại nhìn nhìn Lục Đình Tranh gấp đến độ nghẹn đỏ mặt, nhin không được vỗ mep bàn cười ha ha.

Lục Đình Tranh bị tiếng cười cổ quái này khiến cho càng thêm thấp thỏm không yên, hiểu sai ý, lo sợ mà đối Vinh Khôn nói: “Không thể không phạt sao? Vậy có thể phạt nhẹ hay không? Đừng có lại đi... lại đi... trên nước...”

Vinh Khôn bóp bóp nắm tay, đối với lão đạo cười đến sắp tắt thở nói: “Tiên sư, thỉnh người tạm thời tránh mặt. Chờ ta đem mọi chuyện hỏi rõ, lại thỉnh người trở về.”

“Bằng cái gì...” Lão đạo không muốn ngay khi trò hay vừa mở màn lại phải ly khai, nhưng bị sát khí đột nhiên tản mất trên người Vinh Khôn chấn động, lòng tràn đầy không vui mà đi khỏi gian phòng.

Vinh Khôn mở ra kết giới, phát hiện Lục Đình Tranh từ khi tỉnh lại chưa hề nhúc nhích, hỏi: “Người tư thế này...”

“Ta không nhúc nhích được, xương cốt toàn bộ như rã mất. A, người có phải đã rút xương của ta thật rồi không, trừng phạt ta vì không trở về?”

Vinh Khôn thở dài, lau lau trán ngồi xuống bên giường: “Người ở Thịnh kinh gặp cái gì, ta đại khái đã rõ ràng. Người dựa vào miếng Long lân kia, nhảy sông không chết, được Long quân trong nước cứu được, bắt quả người giúp người tỉnh lại là vị tiên sư vừa rồi.”

Lục Đình Tranh một hơi nghẹn ở ngực, nghe xong lời nói này cuối cùng mới thở phào một cái, thực sự cao hứng không nói: “Ta vì sao không nhúc nhích được?”

Vinh Khôn cũng cảm thấy khó hiểu, hần xác định Lục Đình Tranh trên người không có thương tổn, hơn nữa sau khi tỉnh lại cũng có thể nói chuyện bình thường. Loại vấn đề này, đại khái chỉ có thể thỉnh vị lão đạo bên ngoài đến giải đáp rồi.

Khi lão đạo được mời vào, ngẩng cổ hít mũi nhìn người, thần nhiên tiếp nhận nước trà từ tay Vinh Khôn, nửa lạnh nửa nóng nói: “Hắn bây giờ còn sống, đúng vậy, nhưng đó là bởi vì dùng trứ hồn đan của ta. Hắn vốn là đã chết, mười hai canh giờ sau trứ hiệu lực hồn đan biến mất, sẽ đến địa phủ luân hồi.”

“Người nói cái gì!” Lục Đình Tranh ngạc nhiên nhìn lão đạo.

“Lỡ tai không dùng được?” Lão đạo chếp miệng chặc lưỡi: “Người gặp phải đám phạm nhân kia rồi nhảy vào sông Hàm Lăng mà nghĩ còn có thể sống? Người cho rằng có Long lân che chở thì thật sự có thể sống lâu trăm tuổi? Hiện tại An Quốc Hầu phủ đại khái đã bị giết đến chó gà không tha rồi, người có sống cũng không còn gì thú vị, không bằng sớm chết sớm siêu sinh...”

“Tiên sư!” Vinh Khôn nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức dè xuống nổi lòng, trầm giọng nói: “Như thế nào cứu hắn, mong rằng tiên sư chỉ điểm.”

Lão đạo không lên tiếng, quay đầu nói: “Người sao lại không hỏi xem hắn có nguyện ý được người cứu hay không?”

Vinh Khôn kinh ngạc mà nhìn Lục Đình Tranh, mở miệng lại nói: “Ta có một trăm loại phương pháp khiến người muốn chết không được.”

Lục Đình Tranh vô thức mà rung mình một cái, bị thương quanh quẩn trong lòng lập tức bị dọa đến không còn bóng dáng. Tại Sơn thần phủ làm nô bộc một năm, hắn sớm đã hiểu thấu tính tình của Vinh Khôn, vị Sơn thần đại nhân này bình thường luôn là một bộ không sao cả, làm thế nào cũng không dậy nổi tinh thần, thế nhưng mà một khi tức giận, lại so với quỷ la sát càng khiến người lạnh xương sống hơn. Loại thời điểm này nếu hắn nói không muốn sống, Vinh Khôn nhất định có thể nói được làm được.

Nhưng mà nghĩ lại, Lục Đình Tranh nhớ tới lúc mẫu thân qua đời, lão cha từng thề nguyện son sắt nói, không cần khổ sở, sau này một ngày còn có ông, tuyệt sẽ không để mình thụ nửa điểm ủy khuất. Nếu như lão cha không còn, trong thiên hạ còn có ai có thể che chở mình như vậy?

Tâm niệm xong, Lục Đình Tranh hoảng hốt lẩm bẩm: “Người muốn cho ta sống bao lâu? Sống là để làm nô làm bộc?”

“Ta muốn người...” Vinh Khôn nghẹn lời, trong chốc lát trong lòng lại quay cuồng dâng lên một loại tình cảm không thể nói rõ, đè nén không được muốn bùng phát. Sống bao lâu? Một đời này đủ sao? Tuổi thọ của phạm nhân bất quá chỉ trăm năm, trăm năm về sau, thì sẽ làm thế nào? Mà vì sao lại phải sống? Không phải vì muốn người làm nô làm bộ, mà để có người tư thù làm bạn?

Lão đạo khó được mà nghiêm chỉnh lại, hắng giọng một cái, nhắc nhở Vinh Khôn chú ý sự hiện hữu của mình.

“Tiên sư có gì chỉ điểm?”

Lão đạo vuốt vuốt râu, từ trong lòng ngực móc ra một gói giấy: “Ta có một viên tẩy tẩy tạo hóa đan, giữ lại cũng không cần, nhưng có thể cho người, giúp người đạt được ước muốn. Chỉ có điều... chỉ có điều hậu quả phạm nhân dùng loại đan dược này, người cũng biết, có muốn dùng hay không, chính người từ mình xử lý a. Ta còn có việc, sẽ không quấy rầy người, các người tự mình quyết định.”

Vinh Khôn nắm lấy gói giấy, dùng linh thức cẩn thận dò xét, xác định bên trong hoàn toàn đang gói một viên tiên phẩm tẩy tẩy tạo hóa đan, không khỏi mỉm cười, viên đan dược kia rơi vào trong tay lão đạo kia, theo lý kém cỏi nhất cũng có thể hưởng thụ được đại ngộ đứng trong bình ngọc lộng lẫy nhưng không ngờ lại bị giấy gói bánh bao bánh mì của thế gian gói lại...

Lục Đình Tranh còn chưa từ câu “Ta muốn người” kia phục hồi lại tinh thần, Vinh Khôn chỉ nói một nửa, hắt lại lý giải ra toàn bộ một câu, nhìn nhìn lại viên dược gì đó Vinh Khôn đang cầm, vẻ mặt muốn cười nhưng không thể cười, trong lòng càng thêm run rẩy bất an.

Vinh Khôn ước lượng tẩy tẩy tạo hóa đan, quay người hỏi Lục Đình Tranh: “Nếu là người nguyện ý lưu lại theo giúp ta giải sầu, có thể không cần tiếp tục làm nô bộc, ngoại trừ việc đó, còn có cơ hội đắc đạo thành tiên.”

Lục Đình Tranh phỏng đoán ý tứ cụ thể của hai chữ “giải sầu”, rất muốn lắc đầu, nhưng đầu hiển nhiên không nhúc nhích được.

Vinh Khôn hướng dẫn từng bước: “Mười hai canh giờ sau, người sẽ hồn phách ly thể, đến lúc đó nếu muốn sống sót, cũng không còn cơ hội cứu chữa.”

“Ta... nghĩ đã.” Lục Đình Tranh theo bản năng cảm thấy sự thật sẽ không nhẹ nhàng giống như Vinh Khôn nói vậy, phải biết thế gian có bao nhiêu người vắt óc tìm mưu kế không tiếc hết thảy mà muốn thành tiên, nếu thật là ăn hết một khóa đan dược là được, vậy cần gì phải khổ tu?

Vinh Khôn nhàn nhạt mà bật cười một tiếng, đưa lưng về phía Lục Đình Tranh ngồi xuống bên giường: “Thiên hạ có tứ đại linh huyết, Tú Lâm Sơn là một cái trong số đó. Linh huyết là bảo địa tu hành, nhưng cũng là nơi mà thần thủ hộ vĩnh viễn không thể ly khai cấm địa, ta cũng như vậy. Đã từ rất lâu ta đã không còn tính toán thời gian, cũng không nhớ rõ mấy ngàn năm nay có bao nhiêu yêu linh đắc đạo thành tiên, lại có bao nhiêu bằng hữu sinh tử niết diệt. Phần lớn thời gian, ta đều một mình một bóng trông coi ngọn núi này, nhìn xem vạn vật trong núi thịnh suy biến hóa.”

Lục Đình Tranh chưa từng nghe được thanh âm nói chuyện của Vinh Khôn như vậy, trong bình thần lại lộ ra một loại tịch mịch khiến người hít thở không thông, hắt muốn nhìn thử khi Vinh Khôn nói những lời này sẽ có biểu lộ gì, nhưng cái cổ lại không nghe sai sử, chỉ có thể dùng ánh mắt ngấm nhìn bóng lưng khoan hậu mà cô đơn.

“Người ở thế gian đã không chỗ nương tựa, thiên tử có thiên hạ của hân, cuối cùng cũng không có khả năng hộ người cả đời an ổn. Ta chỉ muốn người lưu lại, nhưng cũng không muốn người miễn cưỡng. Dù sao ăn vào tẩy tẩy tạo hóa đan, người sẽ rút đi thịt xương phạm thai, đạt được tiên thọ, chỉ là bởi vì việc này nghịch thiên, phải ngủ say mấy năm, hơn nữa mỗi khi đến ngày uống vào đan dược, sẽ toàn thân đau đớn.”

Lục Đình Tranh cảm thấy thanh âm Vinh Khôn không còn mấy phần khí lực, ngay cả tìm đập thở dốc đều phải đặc biệt cố sức. Thần tiên cũng có thể như vậy hay sao? Thần tiên không phải đều là vô ưu vô lự cao cao tại thượng sao? Thần tiên không phải nên tuyệt hết thất tình lục dục siêu nhiên thế ngoại sao? Vì sao thanh âm của Vinh Khôn cùng những lời hân nói đều khiến lòng người đau xót đến khó chịu, ngay cả ánh mắt của phủ đầy hơi nước?

“Đình Tranh...”

Lục Đình Tranh cảm thấy đầu óc đều run lên, thật không ngờ Vinh Khôn lại gọi tên hắn, đầu óc lập tức trở nên hỗn loạn, nói năng lộn xộn: “Một năm đau một lần, thời gian khác đều ngủ sao, cái này rất tốt mà! Ha ha, ha ha, rất thích hợp với loại người lười biếng như ta! Ngủ say mấy năm là bao nhiêu năm hả? Ta ngủ có thể sẽ bị sài lang hổ báo ăn tươi hay không? Ta suy nghĩ nhiều rồi, người là Sơn thần, ai chán sống mới chạy tới ăn ta. Bất quá, khi ta ngủ có thể đói hay không a, không ăn cái gì có thể chết đói hay không a...”

“Tỷ tỷ tạo hóa đan có thể tụ linh khí, tẩm bổ kinh mạch cốt nhục, người sẽ không chết.” Vinh Khôn xoay người, đem Lục Đình Tranh nghiêng qua, đối với hắn nói: “Thời gian ngủ say tùy từng người mà khác nhau, nhưng mặc kệ bao lâu, ta đều chờ người tỉnh lại.”

Lục Đình Tranh bị đôi mắt kia khiến trong lòng rung động, há to miệng nói: “Ta ăn!”

22. Quyển 3 - Chương 10: Xuân Sinh

Sắc trời tờ mờ, nguyệt đầm của Tú Lâm Sơn ánh lên ánh sáng thanh sắc, gió thổi qua, tịnh thủy vô ba. Thác nước bên bờ đầm dần dần đình chỉ lưu động, tựa như trên vách nhai được điêu khắc một dải ngọc, bọt nước bắn ra ngưng lại giữa không trung, thể gian vĩnh viễn đã ngưng kết tại thời khắc này.

Ánh sáng thanh sắc dần dần bay lên, như có thực chất mà dần dần uốn lượn, cuối cùng hội tụ dung hợp tại đầm đỉnh, hình thành một kết giới cực lớn, đem nguyệt đầm toàn bộ bao phủ.

Trong hiên đình trùng điệp cây tử đằng cao thấp, chỉ là ở trong kết giới sẽ không thể tiếp tục sinh trưởng, cũng sẽ không héo rũ.

Vinh Khôn nhìn Lục Đình Tranh đang ngủ say trên hàn thủy sàng, đưa tay lướt qua gương mặt lạnh lẽo của hắn. Người này, vì hắn nuốt vào tỷ tỷ tạo hóa đan, nhưng có biết rõ vào ngày này hàng năm sẽ bởi vì thoát thai hoá cốt mà đau đớn đến trình độ nào hay không, rõ ràng là một người sợ đau như vậy mà.

Trong trí nhớ hiện ra rất nhiều biểu lộ của Lục Đình Tranh, dung hòa cùng hình ảnh hắn đang an tĩnh ngủ say trước mắt. Vô luận là sầu mi khổ kiếm hay vui vẻ hân hoan, từng biểu lộ sinh động như vậy, còn phải đợi bao lâu hắn mới có thể nhìn thấy lần nữa? Một trăm năm? Hai trăm năm?

Thần tiên? Thần tiên không phải cao cao tại thượng, cũng không phải vô dục vô cầu, mặc dù khám phá tiên đạo, đoạn trừ tâm ma, nhưng cũng sẽ tịch mịch, cũng sẽ chờ mong một ít cải biến. Vinh Khôn nhàn nhạt mỉm cười, đột nhiên cảm thấy một khi cuộc sống đã có thứ gọi là “chờ đợi”, thì sẽ không còn đơn điệu như trước kia nữa.

Giáng Lam cách Sơn thần phủ không xa đứng nhìn kết giới lam sắc kia, nói một tiếng tạm biệt, biến trở về nguyên hình đập không mà đi.

Vinh Khôn cảm ứng được Giáng Lam ly khai, chỉ là nhàn nhạt mỉm cười, hắn biết rõ Giáng Lam ở bên ngoài chơi chán tự nhiên sẽ trở về.

Bên ngoài, trần thế, thế gian.

Lục Đình Tranh, tương lai ngày nào sau khi người tỉnh lại, có thể sẽ chán ghét cảnh cô đơn quanh quẩn trong núi, muốn quay trở về trần thế hay không?

Tú Lâm Sơn không có ai dám xâm nhập vào nguyệt đầm được Sơn thần bố trí kết giới, mấy trăm năm về sau, nơi này đã trở thành cấm địa của dã vật trong núi, người được giấu trong kết giới đã trở thành nhân vật chính trong câu chuyện đời đời tương truyền.

Chú sóc vừa được khai linh hôm qua ôm cành cây kim ti nam bên bờ, làm nũng hỏi: “Nam Cô, người trong đình là cái dạng gì? Tú Lâm Sơn ngoại trừ Sơn thần đại nhân, người là người đức cao vọng trọng nhất, người nhất định đã gặp qua, nói cho ta một chút a.”

Nam Cô run run càn lá: “Người nên đi hỏi Sơn thần đại nhân, chỉ có hấn mới nhớ rõ tình tường bộ dáng của người kia.”

“Ta sợ.” Sốc lắc đầu, dùng sức quá mạnh thế cho nên thân thể cái đuôi đều cùng nhau đung đưa.

“Sơn thần đại nhân một chút cũng không hung, hấn chỉ là không thích cười mà thôi.”

“Nam Cô, ta nghe nói người kia vì thành tiên, vài ngày cuối xuân hàng năm đều sẽ đau đến giật giật thân thể luôn, nhưng lại vẫn chưa tỉnh, chắc thảm rồi. Hấn không thể như chúng ta, hảo hảo tu luyện sao? Tuy có chút chậm, nhưng cũng sẽ thoải mái hơn rất nhiều.”

“Hấn không phải là vì thành tiên mới chịu đựng như vậy.”

“Vậy thì vì cái gì?”

Nam Cô hắng giọng một cái: “Hấn rất có thể căn bản không biết sẽ có nhiều đau nhức, cứ dần dần, u mê như vậy. Bất quá cũng là báo ứng, ai bảo hấn năm đó mang người đến Tú Lâm Sơn hoành hành ngang ngược gây chuyện thị phi.”

Sốc hoàn toàn không biết chủ đề bị chuyển hướng gật gật đầu: “Cũng đúng a, không để cho nhân loại nhìn thấy lợi hại một chút, bọn hấn nhất định sẽ đem cây trên núi chém sạch, đem dã thú bắt lại nướng ăn. A..... Thật đáng sợ.”

Nam Cô đón lấy ánh mặt trời, lười biếng mà ngủ, trên cành lại có vô số phiến lá mới bắt đầu nảy mầm, đang nhẹ nhàng khoan khoái lung lay trong gió mùa xuân.

Vinh Khôn canh giữ ở bên cạnh hàn thủy sàng, hết sức chăm chú mà nhìn Lục Đình Tranh, hôm nay, lại là khoảng thời gian hấn không muốn đến nhất trong năm.

Lục Đình Tranh thân thể không mảnh vải, khuôn mặt như lúc ban đầu, chỉ là mất đi huyết sắc, thêm vào quanh năm không thấy ánh mặt trời, thông qua làn da cơ hồ có thể thấy được mạch máu xanh nhạt, dưới tác dụng nhiều năm của tẩy tẩy tạo hóa đan, bên ngoài làn da đã nổi một tầng vàng sáng như có như không.

Hàn thủy sàng bỗng nhiên chấn động, Vinh Khôn nhíu mày, lòng bàn tay phải trỗi lên ánh sáng lam sắc nhàn nhạt, phủ lên đỉnh đầu của Lục Đình Tranh. Nếu là dĩ vãng thì luôn có thể giảm bớt thống khổ của hấn, nhưng lúc này đây tựa hồ không hề có hiệu quả.

Lục Đình Tranh thân thể run rẩy đến càng ngày càng rõ ràng, cả khuôn mặt đều nhíu lại, làn da bạch ngọc bắt đầu nổi lên màu sắc trắng nhạt, dần dần chảy ra mồ hôi. Đau đớn nương theo đó không ngừng tăng lên, hấn rất nhanh nắm chặt nắm, cơ hồ muốn đem mình lòng bàn tay mình đâm sâu đến chảy máu.

Vinh Khôn thử tăng cường linh lực trong lòng bàn tay, rồi lại không biết nên thêm tới trình độ nào.

“A!”

Một tiếng này phảng phất là thuật hóa đá, làm cho Vinh Khôn không thể động đậy —— cách mấy trăm năm, hấn rốt cục đã nghe được thanh âm của Lục Đình Tranh lần nữa.

Vinh Khôn không chuyển mắt mà nhìn Lục Đình Tranh, trong nội tâm phảng phất nhắc lên sóng gió cuộn cuộn.

Lục Đình Tranh tỉnh.

Lục Đình Tranh bị đau nhức đến tỉnh, đôi mắt còn chưa thích ứng ánh sáng, chỉ cảm thấy có đồ vật gì đó ngã vào trước mặt, không chút nghĩ ngợi liền một ngụm gắp gạo cắn, nước mắt bỗng nhiên dâng lên.

Vinh Khôn vốn định chạm chạm mặt Lục Đình Tranh, nhưng không ngờ bị hấn cản tay, tuy có đau nhức, lại không chút tức giận, phảng phất như cho dù tay có bị cắn nát da chảy máu cũng cùng hấn không quan hệ.

Sau khi thanh tỉnh, đau đớn bắt đầu thối lui. Trong tầm mắt Lục Đình Tranh dần dần xuất hiện một hình dáng mơ hồ, bỗng nhiên phát giác trong miệng có hỗn hợp mùi hương thoang thoang cùng mùi huyết tinh tản khắp nơi, ý thức được mình cắn phải cái gì, vội vàng nhổ ra.

“Đình Tranh, còn đau không?” Vinh Khôn thu hồi tay phải, dùng tay trái sạch sẽ đặt lên trán Lục Đình Tranh, buồn bực sau nửa ngày mới nói ra một câu này, lại không biết lúc mình lên tiếng thì thanh âm lại mang theo rung động.

Lục Đình Tranh ngẩn người, bỗng nhiên sờ lên bộ vị máu chốt trên người mình, mơ mơ hồ hồ mà phân biệt ra cái này là cái gì, bị dọa đến mức vội vàng trốn tránh, cuộn thành một lớp bắp nói: “Y phục của ta đâu? Y phục đâu? Ta không phải đã theo lời người phân phó đem cái được gì đó ăn rồi sao, như thế nào còn dùng chiêu này hả?”

Tay Vinh Khôn lơ lửng giữa không trung, không biết nên thu hồi hay là nên đuổi theo.

Lục Đình Tranh dụi dụi con ngươi, bỗng nhiên sắc mặt tối sầm lại: “Ta vừa rồi... Ta vừa rồi cắn người? Ta không biết lúc đau đến chà đạp đầu hoa mắt, là cắn phải cái gì...”

Vinh Khôn bất đắc dĩ thở dài, không biết nên đối với cái người nào đó dù thoát thai hoá cốt người vẫn bảo trì loại tình tình này mà cảm thấy bi thức, hay là đối với việc hắn vẫn giữ nguyên bản tính mà cảm thấy may mắn.

“Người là cái biểu tình gì a, ta không phải đã thật sự cắn người rồi chứ? Nếu không, người cắn lại nha?”

Vinh Khôn vuốt vuốt cái trán, vung tay lên, giữa không trung tiếp lấy một tấm thảm mềm mại khoác lên người Lục Đình Tranh. Hắn lúc này mới cường hoành mà đem Lục Đình Tranh đang giãy dụa mà lực đạo còn yếu hôn chân ôm vào trong ngực, cảm giác được da thịt vì thời tiết xung quanh dần trở nên ẩm áp, bỗng cảm thấy mấy trăm năm chờ đợi tựa hồ biến thành thoáng qua, tâm tình nặng nề cũng biến thành mây mù lướt qua ngọn núi.

“Lục Đình Tranh, người chuẩn để ta cắn lại ở đâu?”

“...”

“Người ngủ mấy trăm năm, Giáng Lam đã thành tiên rồi, Hạc Nguyên trong phủ ta cũng đã chuyển ra bên ngoài rồi, nếu người nếu không tỉnh... nếu không tỉnh...”

Lục Đình Tranh đầu quay quay rốt cục cũng tỉnh táo lại, tuy nhiên những lời như “ngủ mấy trăm năm” này lại khiến cho hắn cảm thấy hoảng sợ, nhưng cái ý niệm này chỉ là một cái thoáng mà qua, so với bất luận thứ gì càng thêm rõ ràng trong tâm mắt, chính là gương mặt Vinh Khôn, mang theo ôn nhu mà có nằm mơ hắn cũng không dám mơ thấy...

Với tư cách đáp lại, Lục Đình Tranh lần nữa nhắm mắt, nhắm chùng phương hướng, dán môi mình lên bờ môi Vinh Khôn.

“...”

Lục Đình Tranh dựa trên vai Vinh Khôn: “Mấy yêu quái thân thiết với người người thì thành tiên a thành tiên, kẻ thì dọn nhà a dọn nhà, mấy trăm năm nay nhất định rất buồn chán, hiện tại ta tỉnh, chắc có lẽ sẽ không chết nữa, về sau đều cùng người.”

“Người nếu như muốn đi nhìn trần thế, ta sẽ không ngăn trở, ” Vinh Khôn dừng một chút, bổ sung nói, “Nhớ rõ trở về là tốt rồi.”

“Ta một giấc ngủ mấy trăm năm, hiện tại đã là một món đồ cổ sống rồi.” Lục Đình Tranh hé mắt, thỏa mãn đến cơ hồ muốn hừ hừ lên tiếng —— đây là được Sơn thần đại nhân ôm a! Thần tiên hàng thật giá thật trong truyền thuyết a!

Vinh Khôn cười cười, thu lại kết giới trong nguyệt đầm, dùng linh thức hướng khai linh chi vật trên Tú Lâm Sơn tuyên cáo: “Từ nay về sau, Lục Đình Tranh chính là cư dân Tú Lâm Sơn, không được khi dễ trêu chọc!”

Ba ngày sau, Sơn thần phủ bị yêu linh đến cáo trạng đập nát cửa nhà.

“Sơn thần đại nhân, tiểu thiếu gia nhà người ỷ vào chính mình được tiên cốt, không ai dám trêu chọc, mỗi ngày rượt đuổi chúng ta để chơi đùa!” Một ổ chuột chũi mách lại.

“Sơn thần đại nhân, quần quần tiểu thiếu gia nhà người a, con của ta được người xưng làm vương của núi rừng, hẳn lại đem nó làm ngựa cưỡi!” Hồ yêu nhớ tới ánh mắt ai oán của nhi tử, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đại nhân! Chúng ta thật sự là không có biện pháp rồi, cầu người khiến cho Lục thiếu gia yên tĩnh vài ngày a, hẳn ý vào ong mật không dám chích hẳn, liền lấy cây chọt chọt tổ ong, lấy hết mật ong, chỉ khổ yêu linh ở phụ cận chúng ta thôi.”

Vinh Khôn kiên nhẫn nghe xong đám yêu linh tổ khổ, ở trang giấy bên cạnh trời lên văn tự.

Lục Đình Tranh bị Vinh Khôn bắt được trong hiên đình, trông thấy mấy trang giấy đầy rẫy tội trạng của mình, mặt thoáng chốc trắng bệch.

Vinh Khôn nhượng nhượng mày, tại lúc Lục Đình Tranh đang mâu thuẫn liền điều khiển dây leo che phủ dày đặc bốn phía.

Hai chú chim sơn ca thay lũ yêu linh dò xét kết quả bay qua hiên đình, nghe thấy Vinh Khôn đối ai đó nói: “Ta đáp ứng bọn hắc rồi, ít nhất sẽ khiến người mười ngày nửa tháng cũng không thể ly khai Sơn thần phủ nửa bước.”

Tiếp theo là thanh âm Lục thiếu gia chuyên gây chuyện khắp nơi râm rì không biết nói cái gì.

Chim sơn ca lại nghe một hồi, bay đến bên cạnh bờ, hướng nhóm yêu linh đang đợi tin tức sinh động như thật mà miêu tả một phen, lú rú nói chuyện một hồi, lại phát hiện chỉ còn Nam Cô.

Ai, xuân quang vừa vãn, chớ để cô phụ mới đúng

23. Quyển 4 - Chương 1: Triều Long

Văn án

Triều đình đổi chủ, Thịnh Kinh như cũ.

Kẻ nhát gan miệng lưỡi trơn tru nhưng lại là thâm tàng bất lộ?

Thanh niên tuấn lãng ngọc thụ phong lâm không phải người cũng chẳng phải yêu?

Một xuân thì tiết vũ phân phân, Nhạn Ảnh hồ thượng thừa quân ân.

Dục vấn thập niên tiền hậu sự, triều long phi tiên đảo kiền khôn.

Đạm định cường công (bán long – Thịnh Quân) X song diện cường thụ (bán nhân – Dư Nham)

24. Quyển 4 - Chương 2: Yêu Nghiệt

Cuối xuân, Nhạn Ảnh hồ.

Một cây cầu bằng đá trắng trải dài qua mặt hồ, lộ ra trụ cầu trên mặt nước phủ đầy rêu xanh, hai bên đầu cầu có vài gốc cây, chìm trong mưa phùn lục ý càng sâu.

Bên trong màn mưa bụi mỏng manh, một chiếc thuyền buồm cột đen khoan thai lướt về cầu đá trắng. Đầu thuyền có một thanh niên tuấn lãng đang mặc trường bào tím nhạt, bên hông đeo một thanh kiếm vỏ đen, chuôi dài ba xích, kiếm tuế đỏ sậm phiêu vũ với gió nhẹ, tay áo phiêu dật nhẹ nhàng phấp phới trong mưa phùn.

Tới gần cầu đá, một thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi từ trong mũi thuyền đi qua, bung lên chiếc dù giấy có vẽ một cảnh đào đi đến bên người thanh niên, ngửa đầu nhìn cầu đá, thì thầm từng chữ một: “Cầu, Bạch, Hồng.”

Thanh niên mang bội kiếm nhìn về phía tranh sắt ngân câu (giống như tấm biển ấy) được viết ba chữ to bên kiêu lan (lan can cầu), tựa tiểu phi tiểu nói: “Triều đình thay đổi chủ nhân, cầu Quân Ân đổi thành cầu Bạch Hồng.”

Thiếu nữ hừ nhẹ một tiếng: “Chỉ cần người nguyện ý, tùy thời đều có thể làm chủ nhân của triều đình kia, cần gì lộ ra biểu tình này, khiến người thấy khó chịu? Thật vất vả mới có cơ hội ra ngoài du sơn ngoạn thủy, không phải nên để mình thoải mái sao?”

Thanh niên mang bội kiếm than nhẹ một tiếng, đối với thiếu nữ ôn hòa mỉm cười.

Thiếu nữ bĩu môi, đang muốn nói chuyện khác, trên cầu đột nhiên truyền đến thanh âm mang theo nộ khí hô quái.

“Bắt lấy tiểu hồn dân kia! Làm thịt hẵn thay các huynh đệ báo thù!” Có người quát theo cái chiêng rống hống hô to, được nhiều người theo sau ủng hộ.

Một người trẻ tuổi mặc thô y hơi cũ kĩ chạy như điên lên cầu, mười mấy nam nhân đằng đằng sát khí đuổi theo phía sau không bỏ. Người trẻ tuổi vừa chạy đến giữa cầu, trong nhóm truy binh liền có một người bay lên trời, điểm vài bước trên kiêu lan, xoay người rơi ở trước mặt người trẻ tuổi, xoay tay đâm thẳng một kiếm trước mặt hắn.

Người trẻ tuổi sau khi lảo đảo một cái, kéo ra khoảng cách hai ba bước, bối rối mà ôm thanh lan can ổn định thân thể, vẻ mặt đưa đám nói: “Đại ca, oan có đầu nợ có chủ, đặc tội các người chính là sự phụ ta, cần gì đuổi theo ta không tha?”

Kiếm khách chặn đường người trẻ tuổi hoa một kiếm: “Sự phụ người tuyên bố vô địch thiên hạ, muốn tìm hãn đồi nợ, trước tìm người lấy mạng!”

Kẻ đánh chiêng rống kia chạy hống hống rống lên: “Sự phụ người tên lão già dối trá kia, sớm trốn mất dạng, chúng ta không tìm người thì tìm ai!”

Những người đi theo đằng sau lửa giận hừng hực mà cùng nhau nói: “Nói đúng, đến lúc đó đem đầu của người chặt xuống treo bên cửa thành, sự phụ người lão bất tử kia tự nhiên sẽ hiện thân.”

Người trẻ tuổi ỷ ỷ khuất khuất mà trước nhìn sau nhìn, bỗng nhiên ôm lan can nhảy ra ngoài, mũi chân đâm nát rào chắn, nghiêng rầm rầm lợi nói: “Ta đã sớm không nhận thức tên sự phụ thiếu tâm nhân kia rồi! Chỉ cần Vũ Nùng cô nương ở Thúy Hồng các vẫn còn, hãn nhất định sẽ trở về, các người tìm hãn tính sổ a.”

“Ai mà tin người!” Kẻ đánh chiêng gần giọng gắt một cái, quát: “Dư Nham, người tiểu hồn dân này, còn không nhanh rút lại đây cho ta!”

“Các vị đại ca, ta cho tới bây giờ không có làm qua chuyện xấu gì, cần gì bức ta như vậy! Các người còn như vậy... Còn như vậy ta sẽ... Ta sẽ nhảy xuống!” Dư Nham nhìn thoáng qua mặt hồ, đem lan can ôm thật chặt.

“Muốn trốn!” Hàn quang lóe lên, mũi kiếm đánh úp lại.

Kiều lan sớm bị cơn mưa dầm không ngớt này làm cho trơn trượt, người trẻ tuổi hơi nghiêng thân, tránh thoát mũi kiếm, không ngờ dưới chân vừa trượt, kêu thảm rơi xuống mặt hồ: “Ta không biết bơi a...”

Ừng ục ục... Một chuỗi bong bóng bốc lên, mặt hồ chỉ còn lại những trận rung động nhỏ nhoi.

Những người trên cầu úp sấp vào kiêu lan nhìn xuống, chỉ nghe tên mang theo chiêng quát: “Thất thần cái gì, còn không đi xuống kiếm! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác! Lão tử muốn tiên thi!” (Tiên thi là đánh vào xác chết)

Trong hồ nước lạnh như băng, thân thể Dư Nham không ngừng chìm xuống.

Ta thật sự... Không biết bơi a... Ủng ục ục... Sư phụ, ta đây xem như bị người hại chết đó, người nếu còn có chút lương tâm, thì để cho quỷ sai mang tiền cho phán quan, cùng Diêm Vương hóng hóng gió, để ta kiếp sau đầu thai đến một gia đình bình thường trong thái bình thịnh thế... Ủng ục ục... Sư phụ, cứu ta... Kỳ thật... Ta không muốn chết...

Dư Nham tại hít thở không thông trong thống khổ dần dần vô lực giãy dụa, trong tầm mắt mơ hồ phẳng phất như xuất hiện một gương mặt đã từng quen biết. Đợi khi người nọ bơi tới phụ cận, hần ngạc nhiên thấy được một đôi bàn tay có móng vuốt sắc bén cùng cánh tay như có vảy, triệt để tuyệt vọng —— trong Nhận Ân hờ ở Thịnh Kinh vậy mà sinh ra yêu nghiệt, hần là tỏ rõ dị tộc vương triều này vận số sắp hết? Sư phụ, ta đây là làm cái nghiệt gì, mà phải táng thân trong miệng yêu nghiệt?

Tia ý thức cuối cùng còn sót lại của Dư Nham chìm vào hắc ám, trước mắt hiện lên hình ảnh cuối cùng, là một chiếc cổ phủ kín lân phiến.

Lúc mọi người trên cầu vội vàng xuống hồ tìm kiếm Dư Nham, chiếc thuyền buồm ở trong chướng nhãn thuật vô thanh vô tức mà lướt đi xa.

Trong thuyền, thiếu nữ đánh giá Dư Nham chỉ còn nửa cái mạng, hỏi thanh niên mang bội kiếm kia: “Thịnh Quân, hần thấy được người biến hóa, có muốn diệt khẩu hay không?”

“Đợi hần tỉnh nói sau.” Thịnh Quân toàn thân nước nhỏ xuống không ướt mà ngồi ở một bên, bưng lên một chén trà nóng uống hai phần, cười nói: “Tiểu Bàn, lúc này mới ra ngoài được vài người, người đã học được ‘diệt khẩu’ rồi hả?”

Tiểu Bàn nhe ra hàm răng tuyết trắng mỉm cười, chuyển hướng chủ đề: “Thật không nghĩ tới người sẽ quản loại việc này.”

“Hần không phải người bình thường, ” Thịnh Quân nhú mày nói, “Ta chưa bao giờ gặp qua hần, nhưng hình như ngay từ đầu đã biết rõ hần không biết bơi.”

“Sẽ không phải là người quen kiếp trước chứ?” Tiểu Bàn nắm chặt lấy đầu Dư Nham xoay qua nhìn kĩ, bình luận: “Lớn lên không tệ, bắt quá so với Thịnh Quân người kém xa.”

Dư Nham bị lộn tỉnh, trợn mắt chứng kiến gương mặt của Tiểu Bàn cách mình không xa, lập tức chảy xuống hai hàng máu mũi.

Tiểu Bàn cả kinh lui một bước, cao giọng hai tay hướng Thịnh Quân biểu thị chính mình cái gì cũng không có làm, tên này chảy máu mũi cùng nàng không quan hệ.

Dư Nham dùng cùi chỏ chống thân thể ngồi xuống, ánh mắt phẳng phất như dính tên người Tiểu Bàn.

“Sắc lang!” Tiểu Bàn đỏ mặt mắng, trên trăm đạo nước chảy từ bên ngoài rơi vào, ngưng tụ thành băng trùy sắc bén, nhắm ngay Dư Nham, nếu không phải Thịnh Quân lên tiếng ngăn cản, sau một khắc nữa thì đời này Dư Nham không cần lau máu mũi nữa rồi.

“Tiểu Bàn, hần là vô tình.”

“Thế nhưng mà hần chăm chăm vào ta rồi chảy máu mũi!” Tiểu Bàn phẫn nộ mà lên án.

Dư Nham lúc này mới nhìn rõ trong khoang thuyền còn có một người khác, mãnh liệt nhớ tới tình cảnh đã chứng kiến dưới nước, lập tức té ngã về phía sau lui vài thước, lắp bắp nói: “Người... Người là yêu quái!”

“Hần nói nhìn thấy! Hần chính miệng thừa nhận đó! Thịnh Quân, ta giúp người diệt khẩu rồi...!” Tiểu Bàn đột nhiên cười rộ lên, không chút do dự mà niết cổ Dư Nham.

“Ngừng!” Dư Nham đầu óc còn tỉnh táo, phán định nha đầu gọi là Tiểu Bàn này tuy miệng lưỡi sát bén, nhưng hần không phải là chính chủ, nghe được nàng nói muốn giết mình, lập tức hướng về phía Thịnh Quân cực kỳ nịnh nọt mà cười nói: “Người là yêu quái tốt, sao lại không cứu ta? Người là ân nhân cứu mạng của ta, ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ sự tình hôm nay, ta coi như là làm một hồi mộng đặc biệt may mắn!”

“A, vậy sao?” Thịnh Quân đi đến trước mặt Dư Nham, nhếch lên khóe miệng khẽ cười nói: “Tuy nhiên người giả cơ hồ không che vào đâu được, đáng tiếc giả thì vẫn không thể thành thật.”

“Khúc, đại ca, người nói gì vậy! Thật chứ sao là giả!” Dư Nham cười đến cực kỳ chân chó.

Tiểu Bàn khinh bỉ trừng Dư Nham —— tên này đối với Thịnh Quân xưng hô từ “Yêu quái” biến thành “Ân nhân cứu mạng”, hiện tại lại thành “Đại ca” rồi hả? Loại người miệng như phi ngựa này vô cùng không thể tin a!

Thịnh Quân cười hỏi: “Người muốn tự mình hiện hình, hay là ta giúp người?”

Tiểu Bàn sững sờ, nhìn chằm chằm vào Dư Nham nhìn —— chẳng lẽ tên này không phải người? Thế nhưng tại sao một điểm yếu khí cũng không có? Về phần tiên khí, loại người này càng là không thể nào có rồi.

Thịnh Quân bỗng nhiên đưa tay kéo một cái trên mặt Dư Nham, một lớp mặt nạ da người cùng tóc đen ướt sũng bị xé xuống.

Tiểu Bàn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tên phạm nhân miệng lưỡi trơn tru nhất gan vô sỉ lập tức biến dạng —— dưới lớp nguy trang, đúng là một gương mặt khí khái hào hùng bức người, đầu đầy tóc trắng xõa xuống, như ánh sáng mặt trăng.

Không chỉ bên ngoài, tựa hồ liên khí chất đều thay đổi. Tiểu Bàn nghen hợm trần trối nhìn người này, đã không còn cảm thấy nửa phần khí tức trước đó của hắn, nguyên lai phạm nhân thật sự có thể lớn lên đẹp mắt như vậy a!

Lộ ra chân diện mục, Dư Nham cũng không kinh hoảng, nhẹ nhàng khẩu khẩu ngón tay, trên người bốc lên một luồng khói trắng, hơi nước trong chốc lát đã biến mất, trở về một thân khô mát.

Phạm nhân biết tiên thuật? Tiểu Bàn nhìn qua Thịnh Quân, cầu giải đáp.

Dư Nham đứng dậy đối Thịnh Quân cười nói: “Ngoại trừ sư phụ ta, người là người trong mười nam này thấy được chân diện mục của ta, rất lợi hại.”

Chẳng lẽ muốn Thịnh Quân phụ trách? Tiểu Bàn hướng Thịnh Quân nháy mắt mấy cái, ra hiệu phải cự tuyệt.

Thịnh Quân nói: “Người tu vị không thấp, tại sao lại để cho những phạm phu tục tử kia bức đến nhảy vào trong hồ?”

Dư Nham phân biệt nói: “Ta không phải nhảy hồ, là trượt chân rơi xuống nước đó! Bất quá, bất kể thế nào, vẫn phải cảm ơn người cứu ta một mạng. Ai, nếu ta chết đi, không biết có bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ vỡ vụn, cả ngày tổn thương đây.”

Thịnh Quân bất vi sở động: “Vừa rồi khi Tiểu Bàn niết cổ người, người động sát tâm, nhưng không có ra tay, ngược lại quay đầu lại hướng ta cầu cứu, vì sao?”

Trên mặt Dư Nham kéo ra một khuôn mặt tươi cười ti tiện: “A, nguyên lai vị muối muối này gọi là Tiểu Bàn à? Danh tự rất đặc biệt! Ta nói vị đại ca kia, ta làm sao có thể đối với một nữ tử ôn nhu kiều mỵ động sát tâm chứ?”

Tiểu Bàn nhắm mắt quay lưng đi. Cái dáng tươi cười kia hoàn toàn hủy mất khuôn mặt này, tại sao phải phung phí của trời lên cái tên này a!

Thịnh Quân thả ra uy áp, nghiêm mặt nói: “Người rốt cuộc là ai?”

Dư Nham lập tức thu hồi biểu lộ tươi cười đùa cợt, chăm chú trả lời: “Ta gọi Dư Nham. Dư trong còn lại, nam trong thạch nam.”

Thịnh Quân như nhớ ra cái gì đó, nhíu mày.

Dư Nham nhặt về mặt nạ cùng tóc giả bị ném qua một bên, nhảy ra buồng nhỏ trên tàu, hướng phía cao huyết sáo, trên bầu trời xuất hiện một chấm đen, trong nháy mắt lao xuống, đúng là một con kim điêu cực lớn, mở ra hai cánh so cái này cột buồm này còn rộng hơn.

Dư Nham nhảy lên kim điêu, đối Thịnh Quân khua tay nói: “Đa tạ a..., Thủy yêu!”

Thủy yêu? Tiểu Bàn đằng đằng sát khí mà nhảy dựng lên, kim điêu cùng Dư Nham lập tức biến mất.

Tiểu Bàn tức giận, hét lên: “Thịnh Quân, rõ ràng đem người nhận thức làm Thủy yêu!”

Thịnh Quân ngược lại chẳng hề để ý: “Kỳ thật, cũng không sai biệt lắm.”

“Cái gì không sai biệt lắm! Chênh lệch rất nhiều đó! Người rõ ràng là...”

“Hắn mất vụng về không nhận ra đến không phải chuyện tốt sao?” Thịnh Quân cười trấn an nói: “Huống chi, hắn nói không chừng chỉ là giả bộ như không nhận ra thôi. Người cảm thấy không nhận ra hắn là yêu hay là tiên, đó là bởi vì tu vi của hắn đã đủ ở trước mặt chúng ta che dấu khí tức của mình.”

“Mặc kệ hắn là cái gì, dù sao ta chán ghét hắn!”

Thịnh Quân nhìn theo phương hướng kim điều biến mất, im lặng, như có điều suy nghĩ.

25. Quyển 4 - Chương 3: Thịnh Kinh

Kim điều ở trong mây lượn vài vòng, bỗng nhiên thu cánh lao xuống, suýt nữa đem trên lưng người vứt ra.

Dư Nham hét to, cuống quýt ôm lấy cổ kim điều, vừa rồi không cẩn thận hít vào một bụng khí lạnh, lúc này chỉ có thể đóng chặt miệng phòng má vận khí sưởi ấm.

Kim điều đứng trên vách đá ở vùng ngoại ô phía nam Thịnh Kinh, nghiêng người để cho Dư Nham bước xuống, sau đó khoan thai bay ra ngoài kiểm ăn.

Dư Nham ngồi trên vách núi cách mặt đất hơn hai trăm trượng, tiện tay ngắt một cọng cỏ non ngậm trong miệng, một bên nhai lấy nước, một bên cỡi y phục —— vừa rồi bị kinh hải vận khí quá độ, hiện tại toàn thân nóng đến có thể nướng trứng, chỗ cao gió lạnh肃肃, vừa vận dùng để hạ nhiệt độ.

Dư Nham nhìn cơ thể bởi vì nhiệt độ quá cao mà hiện ra từng mảng đỏ đẫm, bắt đầu dĩ thử dài, hắn đối với vấn đề bản thân thường xuyên không khống chế được nhiệt độ rất đau đầu, nhiều năm qua vậy rồi mà cũng chưa tìm được cách giải quyết, không khỏi ảo não mà đem y phục vứt qua một bên, kéo mặt nạ và tóc giả sớm bị nướng đến khô nứt biến hình, hắn chỉ có thể nghiền nát rồi ném đi.

“Sư phụ a sư phụ, ta chúc lão nhân gia người sớm ngày thăng tiên, tốt nhất là giúp ta mau chóng loại trừ tật xấu này!” Dư Nham cao giọng hét, hắn cũng không rõ là nên cảm tạ lão đạo không đáng tin cậy kia nhất thời cao hứng cứu được hắn, hay là nên oán trách lão đạo ảnh hưởng đến việc hắn chết để nhanh đi đầu thai.

Nhiệt độ cơ thể Dư Nham dưới gió lạnh quét qua mà dần dần giảm xuống, những vết hoa văn đỏ sậm khắp người cũng dần nhạt đi. Hắn duỗi lưng một cái, nhớ tới đám người đuổi theo hắn trên Cầu Bạch Hồng, tâm tình vừa thoải mái một chút lại bắt đầu bức bối, trời biết, hắn sao lại gặp phải cái tên sư phụ tứ đồ phường không thiếu món nào chứ! Mấu chốt là lão đạo kia quen đi ăn chùa, tẩu lượng rất thấp nhưng lại không rượu không vui, lớn tuổi mà còn ưa thích lưu luyến thanh lâu, bết bát nhất chính là đánh bạc ván nào thua ván đó!

Lão già như vậy nếu có thể tu thành chính quả, chỉ có thể là do thiên lôi đánh lệch! Thế nhưng nếu lão đạo không thể thăng thiên, vậy cái thân thể lạnh không được nóng không xong này của hắn cũng coi như toi rồi... Không biết nên làm cái gì bây giờ a!

Dư Nham nện một quyền lên mặt đá, một khối cự thạch trên đỉnh bị phong quá mà lung lay, ầm ầm lăn xuống, hắn cả kinh không cần nghĩ ngợi mà một chương đẩy ra, cự thạch ở giữa không trung oanh một tiếng trở thành bột phấn, theo gió mà quét vào đầy người hắn.

“...”

Gió lạnh càng dữ dội hơn, hoa văn đỏ sậm đầy người cũng nhạt hết, cuối cùng dung làm một thể với làn da. Dư Nham yên lặng mà phủi đi bột đá trên người, một lần nữa mặc lại y phục tử tế, nếu không lát nữa sẽ vì nhiệt độ cơ thể quá thấp mà không cử động được.

Thật là cực độ phiền toái!

Dư Nham giống như trút giận mà ngắt hết mấy ngọn cỏ nhét vào trong miệng nhai nhai, dọc theo nhai thạch trồi lên trên vách núi mà từng bước từng bước nhảy xuống.

Dưới núi là sông Hàm Lăng không ngừng chảy xiết, một chiếc cầu đá trải qua năm tháng mài luyện nằm yên trên mặt sông mấy trăm năm. Dư Nham lách mình mấy cái liền nhảy lên cầu, nhìn nước sông mãnh liệt sôi trào, trong đầu cũng như có cái gì đang cuộn cuộn, nước sông tại trước mắt lập tức biến thành biển rộng mênh mông.

Giữa biển trời thênh thang, một thanh kiếm rơi xuống. Kiếm dài ba thước, băng hàn thấm cốt, chuôi kiếm bọc lấy một viên ngọc hồng huyết, trên cán kiếm có khắc hai chữ long phi phượng nhìn không thể nhìn rõ.

Triều đình đổi chủ, Thịnh Kinh như cũ.

Tiểu Bàn lần đầu nhìn thấy thành thị phồn hoa như thế, vừa sốt sắng vừa tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây. Thịnh Quân đi đằng sau nàng, như đang trông chừng tiểu muội ngây thơ như cún con nhà mình, muốn cười, rồi lại miễn cưỡng áp chế.

Ở chỗ này, hần cười không nổi. Mười năm trước loạn đảng bức vua thoái vị, mười năm trước toàn thành chiến hỏa, hôm nay lại không còn trông thấy dấu vết, Thịnh Kinh vẫn phồn hoa náo nhiệt như thế, phẳng phất như hình ảnh chín châu thịnh thế thu nhỏ. Vốn tưởng rằng trong mười năm thoáng qua đó, kí ức đã như mây khói tiêu tán, không nghĩ tới khi trở lại chốn cũ, vẫn là tâm tình lúc xưa. Nếu không phải Tiểu Bàn yêu cầu, hần đại khái vĩnh viễn cũng không trở lại Thịnh Kinh.

Tiểu Bàn rốt cục mệt mỏi, Thịnh Quân mang theo nàng đi vào một quán trà, gọi một bình trà Long Tĩnh tốt nhất, cùng vài món điểm tâm hần còn nhớ mang máng hương vị. Tiểu Bàn từ trước đến nay không hiểu trà vị, cho dù có đem trà Long Tĩnh hạng nhất chuyên cấp Hoàng cung sử dụng cho nàng uống, thì đánh giá của nàng đại khái cũng chỉ là một câu “Có trà vị”, nhưng nàng lại đối với điểm tâm yêu thích không rời, ăn đến hết sức hài lòng.

Thịnh Quân bưng chén trà, nhìn chăm chú lên kim đỉnh Hoàng cung phía xa xa, bất giác xuất thần.

Qua các triều đại đổi thay, Thái tử đều ở trong Hoàng cung nơi Thịnh Kinh này thụ sắc phong, duy chỉ có tiền triều Thái tử – Cung Cừ, lại nhận được sắc phong ở phía tây Uyển Thành.

Năm đó Ninh Triều bị Bắc Di đánh cho liên tiếp bại lui, vứt bỏ mảnh lớn non sông tổ tông lưu lại, cuối cùng chỉ có thể ở trời tây Uyển Thành xây dựng một Thịnh Kinh nhỏ. Vị quân chủ cuối cùng của Ninh Triều nhục quốc tang quyền (nhục nước mất chủ quyền), lao tâm lao lực quá độ, biết không trụ được vài năm, không thể không sớm sắc phong Thái tử. Thế nhưng, tình trạng vô vọng, trụ cột của quốc gia khó chống, vị trí Thái tử dĩ vãng khiến người thêm thương, sau sự kiện Ninh Triều lui về phía tây, dời đô về Uyển Thành, lại trở thành cục than nóng mà chúng Hoàng tử tránh không kịp.

Thánh thượng khảo nghiệm mười một vị Hoàng tử, cuối cùng còn lại chỉ có lão đại, lão tam cùng lão thất, đang lúc do dự, thiết kỵ Bắc Di lại ngang nhiên đột kích. Ninh Triều làm khổ thủ chi đầu (chiến đấu trong tình trạng bất buộc, yếu sức), tạm thời giữ vững đại môn phía tây, nhưng ai cũng không biết lần công kích tiếp theo là khi nào, càng không biết lần tới có còn cố thủ được nữa không. Thánh thượng vì thế gấp đến độ bệnh không dậy nổi, mỗi ngày mỗi hỗn loạn, trong triều chính, chuyện tuyển lập Thái tử đã là lửa sém lông mày.

Thiết kỵ Bắc Di ở bên ngoài nhìn chăm chăm, nếu chiến, Thái tử thân chinh chưa có được nhân tâm, nếu hòa, Thái tử dĩ sử là điều kiện đầu tiên Bắc Di đưa ra. Chuyện này nói trắng ra, chính là ai làm Thái tử thì đoán mệnh. Mẫu phi của Đại hoàng tử cùng Thất hoàng tử một người là Hoàng hậu – chủ nhân lục cung, một người là thân tỷ của Hần Trữ tướng quân, ai cũng không muốn để con mình chịu chết, cho nên đến cuối cùng, mẫu phi Cung Cừ sớm mất, người lại dẫn độ, mơ mơ màng màng trở thành thái tử.

Cuối xuân mười năm trước, năm Tam hoàng tử Cung Cừ gần mười hai tuổi ở Thịnh Kinh nhỏ nơi Uyển Thành được sắc phong Thái tử, từ ngày đó bắt đầu đi theo Thái Phó học để vương thuật. Thư đồng Thái tử là con trai trưởng Khu Mật Sứ, tên là Nghiêm Thượng, cùng tuổi với Thái tử, văn võ song toàn, ngoại trừ

không phải long mạch, mọi thứ cơ hồ đều mạnh hơn Cung Cừ. Điểm này, sau khi Cung Cừ cùng Nghiêm Thượng chung sống được ba ngày thì đã yên lặng thừa nhận trong lòng.

Trước mặt người khác, Thái tử cùng thư đồng là chủ tớ, không thể thân mật, nhưng lại không thể hiện ra vẻ lạnh nhạt, ngoại nhân xem ra, bọn hắn là một người tự biết kiềm chế thân phận, một người tự biết tiến thoái, hai thiếu niên vừa mười hai tuổi này lại đặc biệt ăn ý với nhau.

Trong nội cung rất đông tai mắt, Thánh thượng sợ vị Thái tử trăm chọn ngàn tuyển này xảy ra chuyện không may, liền phái một ám vệ mạnh nhất thủ hộ, Cung Cừ cũng không khiên nhượng, xuôi gió xuôi nước mà tiếp nhận lực lượng này, lại chỉ dùng để mở một khu vực “sạch sẽ” thuộc về mình —— phòng luyện công.

Cung Cừ lần đầu một mình triệu kiến Nghiêm Thượng, chính là ở trong phòng luyện công này.

Cung Cừ đi thẳng vào vấn đề: “Ta là Thái tử, người bên cạnh đều bị nguy ngập mà cảm thấy bất an, người làm thư đồng của ta, cũng chưa hẳn là cam tâm tình nguyện, thử nghĩ nếu ta và người đổi chỗ, ta cũng sẽ vì tương lai chính mình mà suy tính. Nghiêm Thượng, người về mặt nào cũng mạnh hơn ta, là lương tài khó có được, ta tuy tài sơ học thiển, nhưng cũng phân rõ tốt xấu, không muốn hủy mất nhân tài, người nếu muốn đi, ta không lưu lại, ngược lại sẽ bảo vệ người vô lo vô sự.”

Nghiêm Thượng có chút ít kinh ngạc nhìn vị Thái tử có chút bình phàm này, đối diện với đôi mắt thần nhiên kia, những băn khoăn trong lòng bỗng nhiên bị hòa tan.

“Người làm thư đồng của ta, tự nhiên là do ý tứ của đại đa số triều thần, ta chỉ muốn nghe ý nghĩ của riêng người.” Trong phòng luyện công không có cung nữ phục thị, Cung Cừ tự tay rót chén trà cho Nghiêm Thượng.

“Ta muốn...” Nghiêm Thượng nhìn đôi tay đang vì mình châm trà, trong trong không hiểu sau lại hung hăng co rút một trận, tâm tư bồi hồi bất định lúc trước nay đã ra hình ra dáng, bật thốt lên nói: “Nghiêm Thượng nguyện vì Thái tử phân ưu! Máu chảy đầu rơi, quyết không chối từ!”

“Đừng nói đến buồn nôn như vậy, ” Cung Cừ giống như vui đùa mà lắc đầu, “Người nguyện ý lưu lại theo giúp ta, ta thật cao hứng, nhưng lại không muốn muốn người vì ta mà chết, có lẽ các người cảm thấy đây là tận trung, nhưng Thái tử như ta đây không đảm đương nổi trung thành như thế.”

“Thái tử nói quá lời.”

“Nói quá lời?” Cung Cừ ngẩng đầu cười nói: “Tiền tuyến nhận được chiến báo mới nhất, Bắc Di nghe nói chúng ta đã lập Thái tử, có ý thừa lúc triều đình bất ổn đánh thêm một trận, ba ngày sau, ta phải đại biểu Ninh Triều đi nghị hòa.”

Nghiêm Thượng cho rằng có thể từ trong mắt Thái tử nhìn ra vài phần sợ hãi hoặc sầu lo, nhưng trong đôi mắt dong đầy tiêu ý kia chỉ có bất đắc dĩ cùng trào phúng, trong lòng hắn không hiểu sao lại bắt đầu đau đớn.

“Ta còn muốn ăn nấm xanh vừa rồi!” Tiểu Bàn sau khi bị bỏ qua nhiều lần, rốt cục không thể nhịn được nữa mà cất cao giọng, nắm lấy cánh tay Thịnh Quân mãnh liệt dao động, dẫn tới những khách nhân trong trà lâu đều ghé mắt nhìn lại.

Thịnh Quân phục hồi tinh thần, nhìn bát đĩa trên bàn đã bị chén sạch sẽ, ngoắc gọi tiểu nhị, đem những điểm tâm vừa rồi chuẩn bị thêm một phần, cộng thêm ba phần bánh ngọt.

Tiểu Bàn lau lau khóe miệng vốn không dính nước bọt, bưng mặt hỏi: “Người vừa rồi đang suy nghĩ gì? Lại cười đến nhìn xem không thoải mái như vậy.”

Thịnh Quân thấp giọng cười nói: “Người là người sao?”

“Người cũng không phải người.” Tiểu Bàn đáp lễ nói.

“Còn muốn đi nơi nào chơi?” Thịnh Quân đẩy chén đĩa ra, từ trong tay áo lấy ra một cuốn đồ họa Thịnh Kinh thái bình trải lên bàn.

Tiểu Bàn ghé vào nhìn kĩ, ghét bỏ mà bình luận: “Nét vẽ thực xiêu vẹo! Chữ cũng xấu!”

Thịnh Quân cười nói: “Đây là đồ giả mua được trên đường, chính phẩm vốn ở Trân Bảo các trong Hoàng cung.” Chỉ là không biết hôm nay có còn hay không.

Tiểu Bàn ngồi được hương vị điểm tâm ngọt ngào, đem bức họa đẩy đến trước mặt Thịnh Quân: “Nhìn nhiều hoa mắt rồi, người nói một chút đi, ta nên chọn nơi nào mới thú vị.”

Thịnh Quân đem đồ họa cuốn lại, để lại nơi dọn ra điểm tâm, thuận tay nâng lên một liên cầu tuyết trắng nhuyễn nhu, thuận miệng nói ra: “Mễ Chi viên đầy hoa sen có hội hoa xuân nổi danh nhất, chỉ là hiện tại tới hơi sớm, hoa còn chưa nở. Tô Dương phổ thơ lục có thơ may tốt nhất, nổi danh chính nhờ La gia Thiên Hà sa. Hoa phổ thì vô cùng náo nhiệt, lại có Thúy Hồng các... Cái này không nên nói, Bình Châu có điển xiếc ảo thuật mới gọi đặc sắc, Cửu Châu là nơi tụ hội của người tài...”

“Vừa rồi sao lại không nói tới hoa phổ kia?” Tiểu Bàn phồng má, cuối cùng cũng từ trong đầy bàn điểm tâm ngẩng đầu lên: “Cái tên Thúy Hồng các này ta chưa từng nghe qua?”

“Đó là thanh lâu, không phải nơi nữ tử đàn hoàng nên biết. Còn muốn nghe những nơi khác có gì thú vị không?”

Tiểu Bàn mắt diếc tai ngơ, đột nhiên vỗ cái ót: “Ta nhớ ra rồi, tên vương bát đản kia đã từng nói gâu, chỉ cần Vũ Nùng cô nương của Thúy Hồng các vẫn còn, sự phụ hấn nhất định sẽ trở về! Thịnh Quân, ăn xong điểm tâm dẫn ta đi gặp Vũ Nùng cô nương gì đó đi, nói không chừng thực có thể gặp được kẻ đã dạy dỗ ra cái loại đồ đệ như vậy!”

Tiểu Bàn kích động đã quên phải ăn nói nhỏ nhẹ, giọng to đến ngay cả người bên ngoài trà lâu cũng nghe được đến nhất thanh nhị sở. Người chung quanh thấy tiểu nha đầu này tùy tiện la hét cái gì mà Thúy Hồng các, cái gì Vũ Nùng cô nương, không khỏi âm thầm bật cười, nhưng thấy thanh niên bên cạnh y phục chỉnh tề tuấn tú lịch sự, lại nhìn nhìn bội kiếm bên hông hấn, thức thời liền sinh sinh nhịn lại tiếng cười, đến mức mặt màu run rẩy.

Thịnh Quân bất đắc dĩ mà nhìn Tiểu Bàn, lại bảo tiểu nhị giúp gói lại toàn bộ điểm tâm, dẫn nàng ra khỏi trà lâu.

26. Quyển 4 - Chương 4: Túy Mộng

Hứng thú của Tiểu Bàn đối với Hoa phổ vượt quá tưởng tượng, trên đường đi cứ quẩn quít lấy Thịnh Quân hỏi lung tung này nọ.

Thịnh Quân bị hỏi đến không thể nhin được nữa, đem Tiểu Bàn kéo đến bên đường, xụ mặt nghiêm túc nói: “Vừa rồi là ta lỡ lời, không nên đề cập tới chỗ kia. Tuy nhiên mỗi người đều biết rõ thanh lâu là nơi nào, sẽ không để nó bên môi mà nghị luận, nhất là nữ tử đàn hoàng, đối với mấy chuyện này tránh còn không kíp, nghe cũng không muốn nghe. Người lại luôn dây dưa với nó, không phát hiện người chung quanh đều đang chê cười người sao?”

Tiểu Bàn chẳng hề để ý mà vừa gặm gặm bánh bí đỏ vừa nói: “Lão hồ sẽ để ý con kiến cười nhạo nó?”

“Nói thì như thế, nhưng đã ở nhân gian du ngoạn, phải nhập gia tùy tục, giả bình thường một chút so với kinh thế hãi tục tốt hơn nhiều.”

“Đã biết!” Tiểu Bàn nhét vào miệng Thịnh Quân khối bánh hoa sen lớn nhất, đem những lời hấn khuyên bảo cho là gió thoảng bên tai, không hề có ý hối cải mà neho mắt lại cười hỏi: “Những nơi vừa rồi, người đều đã đi qua?”

“Có nhiều chỗ chỉ là nghe nói qua.”

“Vậy nơi sự phụ Dư Nham thích, người đi qua chưa?” Tiểu Bàn thay đổi một phương pháp uyển chuyển để hỏi.

Thịnh Quân có chút bất đắc dĩ thở dài: “Nếu để cho mẹ của người biết rõ ta mang người đến nơi đó, nhất định sẽ đem ta rút gân lột da. Nếu người cảm thấy hứng thú, ta nhiều nhất chỉ mang người đến ngồi thuyền hoa trên hồ gần đó, từ xa nhìn xem.”

Tiểu Bàn bất mãn mà bủi môi, nhưng Thịnh Quân cũng không phải nói ngoa, mẫu thân thật sự có thể làm được chuyện đó, cho nên đành phải thỏa hiệp. Bất quá cảm xúc mất hứng kia cũng không duy trì bao lâu, lúc nàng thấy được thuyền hoa tinh xảo hoa lệ trên Hương Phần hồ, đôi mắt lại trở nên sáng rọi, kích động được thiếu chút nữa lộ hết răng nanh khỏi miệng.

Sắc trời dần tối, đèn đuốc nơi Hoa phố lại sáng như ban ngày, rọi lên mặt hồ sắc màu quanh ảnh ảm áp.

Vô luận hưng vong, thanh lâu luôn ngênh đón hưng thịnh.

Năm đó Thái tử Cung Cừ đi sứ Bắc Di nghị hòa, lúc ấy Bắc Di đã chiếm được Thịnh Kinh, vốn tưởng rằng lớn nhất châm chọc không ai qua được chính là đến nơi Hoàng thành bị kẻ khác xâm lược cầu hoà, nhưng biết được nơi đợi Thái tử đến cầu hòa, thì mới hiểu được nghị hòa lần này bất quá chỉ là một trò tiêu khiển của Bắc Di Vương.

Nơi nghị hòa, chính là Túy Mộng các lớn nhất, xa hoa nhất ở Hoa phố.

Nghiêm Thượng tức giận lên đến khóe mắt, Cung Cừ để lại bàn tay đang nắm chặt chuỗi kiếm của hắn, nhàn nhạt mỉm cười.

Nghiêm Thượng ghét nhất chính là nụ cười này của Thái tử, rồi lại chịu không được nhất cũng chính là nụ cười này, nghiêng rằng cổ nén nộ khí, nhìn một đám tùy tùng đáng giận chung quanh mà không dám nói gì, bỗng nhiên bất ngờ tỉnh táo lại, theo luật lệ thì đối phu sẽ yêu cầu giao binh khí, trong lòng lại âm thầm cảm thấy may mắn vì không bị lấy đi Liễu Diệp đao giấu trong ngực.

Nếu là một lần tiêu khiển, nghị hòa tất nhiên chỉ là cái danh mục.

Mấy vị hồng bài của Túy Mộng các mặc Thiên Hà sa (sa mỏng), cơ hồ cái gì cũng không che được mà nhảy múa, dáng người nổi bật, xinh đẹp mỹ lệ, một đám người Bắc Di thấy mà huyết mạch sôi sục, mà ngay cả tùy tùng Ninh Triều cũng có mấy người không thể định tâm, vụng trộm nuốt nước miếng.

Cung Cừ ngồi ngay ngắn như lúc ban đầu, sắc mặt bình tĩnh, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm.

Bắc Di Vương thấy bộ dáng kia của Cung Cừ, bỗng nhiên cười nói với thị vệ bên cạnh mấy câu, sau một khắc, bảy tám thị vệ bắt lấy một hồng bài, xé đi Thiên Hà sa trị giá thiên kim, xiêm y từ ở giữa sân thay nhau bay ra.

Những nữ tử kia tuy hăm sâu thanh lâu, nhưng vẫn là con dân Ninh Triều, hôm nay lại bị nhục nhã đến như vậy, ức hiếp đến như vậy. Nghiêm Thượng mắt đầy tơ máu, nắm chặt nắm tay đến khớp xương rung động, đột nhiên cảm thấy trước mắt nhoáng một cái, Cung Cừ đã xông ra ngoài, lại bị hai gã thị vệ trước cửa ngăn lại.

Nghiêm Thượng tự giác thất trách, lập tức đứng dậy đuổi qua hộ chủ, không đợi hắn đến phụ cận, Cung Cừ đã chuyển đến trong góc nôn mửa lên hồi, nôn đến mức cái gì cũng không còn, nhưng vẫn cứ nôn mãi không ngớt.

Bắc Di Vương ra vẻ kinh ngạc nói: “Ấy da da, chẳng lẽ là có thai? Ai, không đúng, Thái tử sao có thể có mang thai! Không phải là Thái tử sợ chết, đưa một công chúa nữ cải nam trang tới chứ?”

Vô Dũng tướng quân Bắc Di vuốt râu quai nón nói: “Đại Vương nếu hiểu kỳ, chúng ta tại chỗ nghiệm minh cũng không phải không thể, nếu Ninh Triều dám lừa gạt Đại Vương, đó chính là bọn họ không có thành ý nghị hòa!”

...

“Người lại không để ý tới ta! Nói người không để ý tới ta! Không để ý tới ta!” Tiểu Bàn vươn tay đặt trên trán Thịnh Quân rồi dùng sức bắn thoáng một phát, Thịnh Quân cả kinh theo bản năng vung tay lên, ngược lại dọa đến nàng mất tự nhiên mà né tránh.

Xa xa bay tới tiếng ca trong Hoa phố, cùng với tiếng đàn, nhẹ nhàng mà hát: Điều lương họa đồng hội minh hà, đầu củng phi diêm câu nguyệt hoa... Vân đoàn cự khúc dư âm tẫn, hoa để túc miên phong lưu a...” (Rường cột chạm trở trắng sáng, đầu củng* mái cong câu ánh trắng, mây cũ khúc xưa dư âm tận, hoa ngủ đêm dài phong lưu a...)

(*) Đầu củng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đầu.

Lão đạo râu trắng hất hơi một cái, rung thân biến thành một trung niên nam nhân dung mạo tầm thường, vô cùng quen thuộc mà đi vào Thụy Hồng các, chọn Vũ Nùng cô nương, ném cho tú bà một thỏi vàng, bỏ qua khuôn mặt cười đến muốn toét miệng của tú bà, trực tiếp vào phòng Vũ Nùng cô nương.

Tiếng đàn đột nhiên ngừng.

Vũ Nùng quay người nhìn xem kim chủ (người bỏ tiền ấy), cười một tiếng: “Ta nghĩ ngươi đã đi rồi, ít nhất tạm thời tránh đầu gió.”

“Có người mỹ nhân này, ta sao cam lòng rời đi?”

Vũ Nùng xinh đẹp mà rúc vào trong ngực kim chủ: “Đồ đệ Dư Nham của ngươi bị kẻ đòi nợ, báo thù đuổi theo đến cầu Bạch Hồng, nhảy xuống Nhạn Ảnh hồ, sống không thấy người chết không thấy xác, ngươi còn có tâm tư đến chỗ của ta?”

“Hắn không chết được, huống chi đồ đệ có thể nhặt lại, trong lòng của ta mỹ nhân lại chỉ có mình ngươi.”

Vũ Nùng cười nói: “Bị sự phụ như ngươi nhặt được, hắn thật đúng là tam sinh bất hạnh.”

“Thân thân, ngươi thật sự là oan uổng ta rồi, ta đã dạy hắn không ít thuật pháp bảo vệ tính mạng đó, hơn nữa vì để cho hắn có cơ hội luyện tập, ta không tiếc tự hủy thanh danh, đi khắp nơi kết thù kết oán, vì hắn tìm người bồi luyện, ta làm cái chức sự phụ này cũng không dễ dàng đâu nha.”

“...”

Dư Nham nằm trên nóc nhà phơi nắng rất muốn một quyền đem nóc nhà cho nên một cái lỗ thủng, sau đó dùng thiên lý truyền âm thuật chiêu cáo chúng cừu gia ở Thịnh Kinh, lão đạo chết bầm đã trở về rồi! Nếu như nhóm cừu gia đồng ý để hắn gia nhập, hắn không ngại khi sư diệt tổ!

Cảm giác được có người đang nhìn về bên này, Dư Nham nghĩ, là cừu gia nào mà tới nhanh như vậy, bộ nghe thấy tiếng lòng hắn đang kêu gọi hả? Đứng dậy vỗ vỗ vạt áo, vận đủ thị lực nhìn lại, lại thấy giữa Hương Phấn hồ có một chiếc thuyền hoa, vị “yêu nghiệt” đã cứu hắn đang định thần nhìn qua bên này, vẫn là bộ dạng ngọc thụ lâm phong bất nhiễm hồng trần như trước.

Dư Nham lại thấy được ảo giác.

Ý Thụy lâu đối diện Thụy Hồng các sinh ý vốn ảm đạm bỗng nhiên thay đổi bộ dáng, ba tầng lầu các được xây lên, rường cột chạm trở, hồng đăng đón gió, ra vào đều là thương nhân đeo vàng mang bạc hoặc kẻ quyền quý cầm y bội ngọc.

Tiếng ồn ào dần dần dừng lại, hắn thấy được hai thiếu niên y phục hoa lệ bị vây trong một đám ngoại tộc man di, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ, lại mang theo vài phần quần bách. Người ngoại tộc trêu tức mà nhìn bọn hắn, phảng phất như lão hổ đang đùa thỏ rừng.

Lam y thiếu niên cố gắng trấn định cao giọng nói: “Ai dám vô lễ!”

Kẻ đầu lĩnh ngoại tộc ngửa đầu cười to: “Ngươi để cho chúng ta nhìn xem, cái gì gọi là lễ nghi của chó nhà có tang đối với chủ nhân mới (kẻ lâm vào đường cùng)! ”

Lam y thiếu niên giận đến không nhẫn được, tử bào thiếu niên lại vẫn là diện vô biểu tình mặc người chế nhạo.

“Thật đúng là bảo trì bình thần a, ta ngược lại muốn nhìn thử khi ngươi khóc hét cầu xin tha thứ là bộ dáng gì, ” Đầu lĩnh ngoại tộc một tay bắt lấy tử bào thiếu niên, cười to giật ra vạt ngoại y, “Lại để cho ta tự mình kiểm nghiệm xem ngươi là nam hay là nữ.”

Lam y thiếu niên từ trong ngực lấy ra một thanh Liễu Diệp đao, vươn tay ra, lại bởi vì sợ ngộ thương tử bào thiếu niên mà mất chính xác, khó khăn lắm mới vạch được một nhát trên mặt người ngoại tộc.

Thị vệ chung quanh đồng loạt xông lên, sau một hồi đao quang kiếm ảnh, lam y thiếu niên bị chế trụ, bị tháo xương vai, đang muốn xin chỉ thị chủ tử xem nên xử trí như thế nào, lại kinh ngạc mà thấy được tử y thiếu niên mang theo hàn quang lợi khí, đang dán ở trên cổ chủ tử bọn hắn.

Tử bào thiếu niên lạnh nhạt nói: “Mạng của ngươi so với ta tôn quý hơn, ngoại trừ tha mạng cho ta cùng tùy tùng, còn phải ngưng chiến năm năm.”

“Năm năm?” Đầu lĩnh ngoại tộc hừ lạnh một tiếng.

“Ta không phải đang thương lượng với ngươi, mà là yêu cầu. Hiện tại mạng của ngươi nằm trong tay ta, ngươi hao hết thiên tân vạn khổ đạt được địa vị cùng tài phú hôm nay, chết ở chỗ này không quá không đáng. Hiện tại định ra ngưng chiến sách, ký chương làm chứng.”

“Ngươi cho rằng thật có thể uy hiếp ta?”

Tử bào thiếu niên cười lạnh: “Ngươi có thể thử xem, ta ngoại trừ một cái danh hiệu, còn lại chỉ là hai bàn tay trắng.”

Đầu lĩnh ngoại tộc trầm mặc một lát: “Dùng khí của ngươi ta bội phục, ta thả ngươi. Nhưng là hành vi của ngươi lại khiến cho ta rất không cao hứng, cho nên không thể tùy tiện để cho các ngươi chạy hết, nếu như ngươi muốn ngưng chiến năm năm, thì phải đem tiểu tử dùng ám khí đánh lén ta lưu lại, nếu như ngươi muốn dẫn hắn đi, thời gian ngưng chiến cũng chỉ có thể là hai năm. Đây đã là cực hạn, không có thương lượng, nếu như ngươi không chọn, như vậy tất cả mọi người hôm nay ngươi mang đến đều phải chôn cùng, ngày mai, quân đội của ta sẽ toàn lực công phá Uyển Thành.”

Tử bào thiếu niên chỉ có chút suy tư, liền dứt khoát nói: “Ngưng chiến hai năm, ta dẫn hắn đi.”

Đầu lĩnh ngoại tộc lớn tiếng cười nói: “Hai năm sau, ta tất sẽ tự tay đoạt ngươi!” (Em thích anh rồi đó!!)

...

Dư Nham mơ mơ màng màng mà nhìn ảo giác, bằng hiệu lâu các vừa rồi hiện lên ba chữ —— Túy Mộng các. Hắn thì thảo đọc lên ba chữ kia, đột nhiên toàn thân đau nhức, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Ảo giác biến mất, trước mắt hắn vẫn là Y Thủy lâu làm ăn ảm đạm kia.

Dư Nham kinh ngạc mà nhìn thuyền hoa giữa hồ, hắn thấy được một gian phòng bày biện đủ loại binh khí, sườn phòng còn cung cấp một chiếc giường để nghỉ ngơi, lam y thiếu niên trước đó xích lô ghé ở trên giường, lộ ra vết đao chưa khép lại sau lưng, đau đến đỏ bừng cả khuôn mặt, tử bào tím thiếu niên đem thuốc trị thương trong bình sứ đổ vào lòng bàn tay, dùng nhiệt độ cơ thể làm nóng lên, sau đó cẩn thận mà bôi lên những vết thương kia.

Lam y thiếu niên cắn răng, nói ra lời đã giấu trong lòng từ lâu: “Thái tử bệ hạ, triều thần đều đang nghị luận, nói ngươi dùng ba năm ngưng chiến để đổi một cái mạng của ta, thật sự là... thật sự là rất không đáng.”

“Nghiêm Thượng, đã nói bao nhiêu lần rồi, khi không có ai gọi ta Cung Cừ.”

“Cung Cừ! Ngươi là mạo hiểm đi sứ, trở về lại mặc người chỉ trích, ta thật sự bất bình cho ngươi!”

“Chớ có lộn xộn!” Cung Cừ không nhẹ không nặng vỗ lên đầu vai Nghiêm Thượng một cái, không quan tâm nói: “Đi sứ nghị hòa chính là ta, mang về công văn hợp nghị chính là ta, nói có đáng hay không cũng là ta. Bọn hắn ai không phục, tự mình nghị hòa đi.”

“Cung Cừ, ngươi là Thái tử, sao có thể nói như vậy?” Thần sắc Nghiêm Thượng bỗng nhiên ảm đạm: “Đều là ta nhất thời thất thố, tùy tiện ra tay, mới dẫn xuất sai lầm về sau. Nếu ngươi đem ta ở lại đó, mặc kệ bọn hắn xử trí, ta cũng tuyệt đối không có một câu oán hận.”

Trên tay Cung Cừ bỏ thêm chút lực, nghe thanh âm Nghiêm Thượng hít một ngụm lãnh khí, nghiêng răng nói: “Ngươi nhìn không ra Bắc Di Vương hảo nam sắc sao? Ngươi cho rằng hắn sẽ giết ngươi cho xong việc?”

Người luôn nói với ta ta ‘sĩ khả sát bất khả nhục’(giết thì giết đại đi đừng có mà làm nhục), nếu đem người lưu lại cho hân, chỉ sợ người muốn chết cũng không được.”

“Hân hảo nam sắc?” Nghiêm Thượng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, xoay người nắm chặt cổ tay Cung Cừ: “Vậy hân nói hai năm sau, tất sẽ tự tay đoạt người là có ý gì!”

Cung Cừ hắng giọng một cái, ngẩng đầu nhìn hoa văn trên khung trang trí: “Ý là hân chợt phát hiện ra ta tốt hơn người! Thật sự là buồn cười, người đầu tiên cảm thấy ta tốt hơn người, lại là Bắc Di Vương.”

Tay Nghiêm Thượng đang cầm lấy cổ tay Cung Cừ kịch liệt run rẩy, lại cả buổi cũng không thể nói ra nửa chữ.

Cung Cừ một cước đá văng Nghiêm Thượng: “Niết đứt cổ tay Thái tử là tử tội! Nằm sấp cho tốt! Tiếp tục bôi thuốc!”

...

“Tiểu tử ngươi xảy ra chuyện gì?” Đang tại cùng Vũ Nùng cô nương chàng chàng thiếp thiếp, lão đạo bị sát khí đại thịnh trên nóc nhà bỗng nhiên kích thích đến hào hứng đều không còn, nổi giận dùng dùng mà nhảy ra ngoài, lại thấy được đồ đệ bị nhốt về hai mắt đỏ lên, giống như quý La Sát nhìn chăm chăm vào xa xa.

Lão đạo theo ánh mắt kia nhìn lại, trên Hương Phấn hồ, thuyền hoa vẫn vắng lai như trước, không có dị dạng gì.

Dư Nham đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta giết hân đi! Giết hân đi!”

Lão đạo trông thấy trên người đồ đệ phủ đầy hoa văn đỏ sậm, không thể không che lại linh khiếu của hân, thi triển chương mắt thuật dẫn hân ly khai, một đường hùng hùng hổ hổ, cũng không dám ngừng lại.

27. Quyển 4 - Chương 5: Ma Chương

Trăng tàn lạng về phía Tây, tầng mây trầm trọng dần dần che đầy bầu trời đêm, mưa rào mắt tí tách rơi xuống.

Đêm nay mưa cực kỳ lạnh, không giống giọt nước rơi xuống làn da, mà giống như băng châm.

Dư nham mặc dù bị phong linh khiếu, tạm vô ý thức, cũng không thể nhúc nhích, nhưng những hoa văn đỏ sậm trên người đã đỏ tới mức bóng loáng, những nơi đi qua dâng lên hơi nước nồng đậm, phảng phất như đang ở tiên cảnh trong mây.

Trên đỉnh vách núi bên sông Hàm Lăng đã bao trùm một tầng tuyết mỏng, lão đạo kéo Dư Nham bay lên, mở ra linh lực kết giới, xoát xoát vài cái lột trụi y phục của hân, trần truồng mà ném vào trong tuyết, một chương đặt lên đỉnh đầu hân.

Trong phạm vi mười trượng, tuyết lập tức hóa thành hơi nước, vayq aunch kết giới linh lực, nhìn từ xa tựa như một khóa cầu bạch sắc.

Lão đạo dùng hơi nước trong tay lăng không vẽ lên một hoa văn đỏ sậm, hoa văn đỏ sậm như có suy nghĩ mà rơi xuống lưng Dư Nham, sau khi dung nhập làn da thì nhanh chóng từ hồng biến xanh, rồi chậm rãi chuyển từ xanh thành trắng, nhiệt độ trong kết giới dần dần hạ thấp, nhưng mà không đợi lão đạo thở được một hơi, thân thể Dư Nham lại bắt đầu xuất hiện vết rạn thật nhỏ giống như mạch lá.

Thịnh Quân đứng trên cầu đá sông Hàm Lăng, theo dấu một chút linh lực đang lộ ra từ kết giới trên đỉnh núi, vốn định dùng những dấu vết để lại này để phỏng đoán tình hình đỉnh núi, lại phát hiện làm như vậy là tốn công vô ích.

Tiểu Bàn thấy Thịnh Quân có chút uể oải, bắt thành pháp quyết, vẫy vẫy về phá mặt nước, một lát sau, một năm nhân tóc đỏ râu đỏ, dáng người cường tráng tách ra nước sông, đập sóng mà đến, hướng Tiểu Bàn thi lễ nói: “Ta chính là Thủy Thần sông Hàm Lăng, không biết Tây Hải Long Nữ có gì chỉ giáo?”

“Ta chỉ cùng bằng hữu đi ngang qua, ” Tiểu Bàn cười đáp lễ, “Muộn như vậy còn quấy rầy người thật sự là không có ý tứ.”

Thủy Thần nhìn nhìn Thịnh Quân bên cạnh, trong lòng thầm nói, trên người hắn có Long khí rất mãnh liệt, nhưng lại không phải Long tộc, không phải tiên cũng không phải yêu, không giống tùy tùng lại không giống thị vệ, nhất thời lại đoán không được thân phận lai lịch.

Tiểu Bàn chỉ chỉ vách núi bên cạnh nói: “Ta muốn biết chuyện của lão đạo và đồ đệ của hắn ở trên núi kia, nếu như người không ngại, biết rõ bao nhiêu thì nói cho ta biết bấy nhiêu a.”

Thủy Thần biểu lộ vi diệu: “Lão đạo kia và đồ đệ của hắn đều là mầm móng phiền toái, vô luận là ai, đều không muốn có quan hệ với bọn họ, Long Nữ nếu chỉ là hiếu kỳ, vậy thì không nên xem như không biết có hai người này tồn tại.”

Tiểu Bàn trông thấy Thịnh Quân xoay người lại nghe nàng cùng Thủy Thần trò chuyện, lập tức bày làm ra một bộ dáng đầy khí thế nói: “Cũng là bởi vì hiếu kỳ mới muốn biết a! Chúng ta đã cứu tên tiểu tử gọi là Dư Nham kia, còn chưa được báo đáp, sao có thể bỏ qua được!”

Mắt phải Thủy Thần giật giật, bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu nói: “Ta biết được cũng không nhiều, lão đạo kia hình như là tu tiên, nhưng ăn uống phiêu kỹ đánh bạc cái gì cũng thích, thiếu nợ rất nhiều quán xá trong Thịnh Kinh, kẻ thù vô số. Đồ đệ hắn thì không biết là thứ gì, tuy nói có chút nhân khí, nhưng lúc không khống chế được thì sát khí quả thực có thể vô cùng vượt trội.”

Tiểu bàn nói: “Thế nhưng khi chúng ta cứu hắn, hắn bị một đám phàm nhân rượt đuổi đến thảm hại, chỉ kém nhảy sông bỏ mình.”

“Theo lời lão đạo kia nói, vì để cho đồ đệ khống chế sát khí, cho nên khiến hắn khi đối diện phàm nhân, vô luận thế nào cũng không thể thi triển bất luận pháp thuật gì, hoặc là trốn, hoặc là nhẫn.”

Tiểu Bàn nhớ tới bộ dáng chật vật lúc Dư Nham rơi xuống nước, đồng tình mà lắc đầu —— bá sư có nguy hiểm, nhập môn cần cẩn thận, một khi chọn sai, cả đời không may.

Kết giới trên đỉnh núi không hề lộ ra linh khí, Thịnh Quân hỏi Thủy Thần: “Có thể cho tại hạ biết, lão đạo kia ở chân núi bao lâu, Dư Nham kia có lai lịch gì?”

Thủy Thần vuốt vuốt cái cằm có râu đỏ thưa thớt, cẩn thận nhớ lại nói: “Lão đạo không ở trên núi này, chỉ thường đến dạo chơi thôi, ta lần đầu tiên gặp hắn là ở Thịnh Kinh, năm đó còn là đệ đô của Ninh Triều. Mấy trăm năm qua, chỉ mười năm trước là lần đầu tiên thấy hắn mang người khác lên núi, khi đó Dư Nham vẫn là bộ dáng mười mấy tuổi, nhìn như một cô thi thể.”

“Chỉ như thế?” Tiểu Bàn đang nghe đến hăng say, lại không thấy tiếp tục.

“Chỉ như thế. Ta bất quá là Thủy Thần, chỉ cần bọn hắn không làm sụp núi ngăn dòng chảy của sông Hàm Lăng, thì ta không cần để ý tới.”

Tiểu Bàn quét miệng khe nói: “Thực không có ý nghĩa.”

Thủy Thần nghĩ nghĩ, có chút khó xử nói: “Dư Nham thường mang một con Kim điêu ra ngoài, con Kim điêu kia thích đến sân uyển của Hoàng gia để săn mồi, tuy nhiên còn chưa khai linh, nhưng đã có thể dùng linh niệm để nói chuyện với nhau. Long Nữ, tiểu thần không còn biết gì nữa, nếu như người cùng bằng hữu của người vẫn không chịu thay đổi ước nguyện ban đầu, Tiểu Thần cũng chỉ có thể khuyên các người một câu, cần thận một chút.”

“Đa tạ.” Thịnh Quân gật gật đầu, đưa mắt nhìn Thủy Thần trở lại sông Hàm Lăng.

Tiểu Bàn cười tủm tỉm mà nhìn Thịnh Quân: “Người lại thiếu nợ ta một lần, tính sao đây?”

“Người muốn tính thế nào?”

“Tạm thời không nghĩ ra, quy củ cũ, trước để đó, sau này hãy nói. Kim điều buổi tối sẽ buồn ngủ, chúng ta bây giờ lên núi nhìn xem?”

Thịnh Quân do dự một chút nói: “Thủy Thần nói như thế thì tự có đạo lý, hay để ngày mai chúng ta tìm được con Kim điều kia rồi nói sau.”

Mưa đêm càng rơi càng lớn, lại không còn rét lạnh như ban đầu, dần dần hồi phục độ ẩm vốn có.

Thịnh Quân cùng Tiểu Bàn trở vào thành, tìm một khách sạn tên là Tụ Vân ngủ lại.

Chơi mệt mỏi, Tiểu Bàn vừa dính giường là ngủ mất, Thịnh Quân lại không hề buồn ngủ, ở trong phòng mình phẩm trà nghe mưa, nhìn như thanh thản tự tại, nhưng trong lòng lại loạn không nói nổi.

Thịnh Quân xoắn tay áo, lộ ra hai tay, nhìn những lân phiến không bị khống chế kia xuất hiện, đáy mắt toát ra mê mang không để người nhìn thấy. Hắn không thể biến thành Long, nhưng cũng không còn là người, không hóa ra tiên cốt, rồi lại không tính là yêu. Mà Thủy Thần kia cũng không phân biệt được Dư Nham là loài gì, có phải cũng đồng dạng như hắn không?

Nhìn ra ngoài cửa sổ, màn mưa trùng trùng điệp điệp, không thể che hết ngọn đèn trong các ngõ hẻm, chiếc đèn lồng nhỏ bé như muốn tránh gió lửa mà phiêu diêu trong mưa, sáng ngời đến khiến lòng người hoảng hốt. Thịnh Kinh như một chiếc gương, chiếu vào phần hoa ngày nay, chiếu đến phong cảnh ngày cũ. Đứng ở bên trong cái gương này, sẽ hiện ra một ít bóng dáng mơ hồ không rõ, một ít hình ảnh vụn vặt lóe qua, chỉ có điều bối cảnh đều là Thịnh Kinh nhỏ, của Ninh Triều an phận nơi phía Tây Uyển Thành.

Đồng dạng đêm mưa, Thái tử cuối cùng của Ninh Hương – Cung Cừ cùng thư đồng Nghiêm Thượng song song nằm trên giường, nghe tiếng mưa rơi, nhìn vào ánh nến.

Thần dân của Ninh triều lụn bại vừa mừng Thái tử nhu nhược hồ đồ, vừa hưởng thụ sinh hoạt an ổn quý báu khó có được. Cung Cừ không hối hận, trong mắt hắn, năm năm cùng hai năm kỳ thật cũng không hề chênh lệch quá lớn, Ninh Triều mệnh số đã tận, cho dù có kéo dài hơi tàn thêm vài năm, chung quy cũng đã vô lực xoay chuyển trời đất, nhưng đem Nghiêm Thượng lưu lại cho Bắc Di Vương hay là mang về tiểu Thịnh Kinh, kết quả lại bất đồng.

“Cung Cừ, chỉ còn một năm thôi.”

“Không khí tốt như vậy, nói cái này có phải quá sát phong cảnh rồi không?”

“Cung Cừ, người có thể làm Hoàng đế vô cùng tốt, bọn hắn không nhìn thấy người tốt, nhưng là ta biết rõ, người có thể làm Hoàng đế tốt so với Cao tổ, Thái tổ (những vị Hoàng đế của Trung Quốc).”

“Đáng tiếc sinh không gặp thời?” Cung Cừ cười cười, miễn cưỡng mà trở mình nằm nghiêng, nâng tay chống đầu, mang theo vài phần ý tứ trêu chọc nhìn Nghiêm Thượng.

Nghiêm Thượng động thân ngồi xuống, mắt sáng như đuốc: “Không, loạn thế sinh kiêu hùng, chỉ cần người muốn làm, thì sẽ có hi vọng hòa nhau một vấn, ít nhất phải khiến Bắc Di không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ cần người hiệu lệnh, Nghiêm Thượng dù máu chảy đầu rơi, cũng quyết không chối từ.”

Cung Cừ giống như chơi xấu mà quay lưng đi, hừ hừ nói: “Vị trí Thái tử này vốn không phải là của ta, ta làm gì còn có tâm tư làm Hoàng đế? Ý nguyện của Bắc Di là nhất định phải có thiên hạ này, sao có thể để cho Ninh Triều trường kỳ an phận?”

“Nhưng người đã là thái tử, nói bất kính, chính là ngôi vị Hoàng đế này tương lai cũng là của người, triều đình an phận này nếu không tốt, thì nó cũng là của người. Nếu như người chăm lo việc nước, Ninh Triều có lẽ còn có thể cứu.”

“Câm miệng!” Cung Cừ một phen dựng lên, đem thư đồng lải nhải so với Thái phó còn đáng ghét hơn đè xuống, cười trên người hắn, níu lấy vạt áo của hắn cả giận nói: “Vì tông miếu vì xã tắc, vì triều đình vì dân chúng, vậy ai sẽ vì ta! Nghị hòa chịu nhục, ai giúp ta gánh vác tiếng xấu này! Trừ người ra, còn có ai! Người lại muốn máu chảy đầu rơi, giúp ta chăm lo việc nước, cho dù ta còn hơn Cao tổ, Thái tổ thì thế nào, bất quá là ngồi tên ghế rồng xếp bằng xương khô, xem người khác hoá trang lên sân khấu!”

Nghiêm Thượng nhìn đôi mắt sáng ngời hơn với ngày xưa của Cung Cừ, lần đầu tiên cảm thấy một Cung Cừ đem toàn bộ nội tâm đang dậy sóng nói ra, so với một Cung Cừ luôn treo một nụ cười giả tạo trên mặt kia, càng làm cho hắn lo lắng nhiều hơn.

“Cung Cừ, ta biết rõ ngươi mầu phi mất sớm, vì bảo vệ tánh mạng phải học tự giấu đi bản chất, nhưng bây giờ ngươi là Thái tử, không cần phải ủy khuất ẩn giấu bản thân sâu như vậy nữa. Cung Cừ, ngươi nếu không muốn để vương vĩ nghiệp, không muốn muốn vạ dẫm giang sơn, vậy rốt cuộc ngươi muốn cái gì?”

“Ta muốn gì ư, không dám muốn.” Cung Cừ buông Nghiêm Thượng, ôm lấy khoe miệng mỉm cười, trong mắt có ánh nước hiện lên.

Nghiêm Thượng kinh ngạc mà nhìn Cung Cừ, như bị ma chướng (ma che mắt) mà nói: “Ngươi nếu mở miệng, ta cần ta cứ lấy.”

...

Thanh âm đồ sứ rơi vỡ đánh thức người trong mộng bên cạnh.

Tiểu Bàn đẩy cửa phòng Thịnh Quân, thấy bên cửa sổ rơi đầy mảnh vỡ chén trà, cửa sổ thiếu đi nửa phiến, mưa gió tạt vào trong nhà. Nàng quan sát ngoài cửa sổ, không mất bao nhiêu khí lực đã cảm nhận được hướng đi của Thịnh Quân, nhưng lại không đuổi theo, ngáp một cái, về phòng của mình ngủ.

Hai năm khi vừa nhặt được Thịnh Quân trên đá ngầm ở Tây Hải trở về, hắn vẫn luôn như vậy, về sau mới dần dần tốt hơn, mấy năm gần đây đã không thường phát tác. Mẫu thân nói, Thịnh Quân linh đài không sạch, có ma chướng, cho nên mặc dù đã nuốt Long đan cũng không cách nào biến thành Long, mà thân thể hấp thu Long đan linh khí, cũng không cách nào trở về làm người được nữa.

Nàng vụng trộm hỏi qua trưởng lão trong tộc, trưởng lão nói cho nàng biết, Thịnh Quân nếu có thể diệt trừ ma chướng, sẽ có hi vọng biến thành Chân Long, mà muốn diệt trừ ma chướng, nhất định phải tìm ra ma chướng trước. Cho nên sau khi nàng học được biến hóa, liền yêu cầu Thịnh Quân mang nàng đến thế gian du ngoạn, dùng điều kiện là báo đáp ân cứu mạng năm đó, mà trên thực tế là muốn ra ngoài giúp Thịnh Quân tìm được ma chướng, một nửa là bởi vì tò mò, một nửa là muốn giúp Thịnh Quân trừ bỏ ma chướng, sớm ngày thoát khỏi tình cảnh nửa vờ.

Tiểu Bàn nằm lỳ ở trên giường, tiếng mưa rơi làm cho nàng ngủ không được.

Thịnh Quân chưa bao giờ nói chuyện trước kia của mình, như là cái gì cũng đã quên, nhưng nàng biết rõ, người đã quên hết thì sẽ không có ma chướng. Nàng chỉ có thể nghĩ ra hai manh mối, một là tên của Thịnh Quân, không biết có thật sự liên quan tới Thịnh Kinh hay không, một thứ khác là bội kiếm của Thịnh Quân, mười năm trước, nàng nhặt được Thịnh Quân và thanh kiếm kia ở cùng một nơi, trên cán kiếm có khắc hai chữ nhưng không ai nhìn ra được, Thịnh Quân đi tới chỗ nào đều ôm theo thanh kiếm này, như ôm lấy mạng của mình

28. Quyển 4 - Chương 6: Thắm Ưng

Thịnh Quân nằm cả đêm trong đầm nước tại sân uyển Hoàng gia, thuật che mắt, chú tránh nước, thuật hóa hình... cái gì cũng vô dụng, lộ ra bộ dáng không thuộc người cũng chẳng phải rồng, dọa “dân bản địa” xung quanh đầm nước chạy mất.

Lúc sáng sớm, mây tan mưa ngừng, ánh mặt trời cuối xuân nhẹ nhàng lộ diện, đánh thức Thịnh Quân từ trong cơn ác mộng đó đầu không đuôi.

Thịnh Quân bơi lên bờ, thu hồi những thứ không thuộc về nhân loại trên người, che giấu khí tức, ôm bội kiếm ngồi trong một mảng hoa đại không biết tên.

Tối hôm qua, hắn lại mơ thấy tiền triều Thái tử – Cung Cừ và thư đồng của Thái tử – Nghiêm Thượng, nhưng lại dừng ngay lúc bọn họ vừa chạy ra khỏi tiểu Thịnh Kinh. Đại quân Bắc Di công phá đại môn

phía Tây, vẫn vô cả triều tiểu Thịnh Kinh hộ tống Thánh thượng đang hấp hối và Thái tử tiếp tục rút về phía Tây, vừa ra khỏi tiểu Thịnh Kinh không đến mười dặm, thánh thượng đã băng hà, sau đó... mặc kệ có mơ bao nhiêu lần, hồi tưởng bao nhiêu lần, cũng không thể biết được tình hình sau đó, phảng phất như nơi cách tiểu Thịnh Kinh mười dặm chính là một hố sâu thật lớn, cắn nuốt tất cả những con tang gia khuyến đang chạy trốn.

Thịnh Quân xoa mi tâm, hắn không thể khắc chế được xúc động muốn tìm ra được chỗ trống kia, dù đau đầu muốn nứt, nhưng hắn vẫn muốn biết được trong cái “hố sâu” kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mà thứ hắn nhớ được sau chỗ trống đó, chỉ là một cái đầu rồng to lớn nhập vào tầm mắt.

Về sau hắn được thanh long tự xưng là “Tiểu Bàn” kia cứu về nhà, thấy được các thành viên khác của Tây Hải Long tộc, mới biết được hình thể của Tiểu Bàn kỳ thật có thể gọi là nhỏ nhắn xinh xắn. Thân thể của hắn không hiểu sao lại nổi lên biến hóa, thậm chí còn có long khí, mà Tiểu Bàn chính là đi theo long khí nên mới phát hiện hắn nằm trên đá ngầm. Tây Hải Long tộc không tiếp nhận loại quái vật dị dạng này, nhưng Long Vương cảm thấy nữ nhi không dễ dàng gì mới tìm được sủng vật vừa lòng, bèn cùng Long Hậu thương lượng một phen, cuối cùng quyết định lưu hắn lại.

Thịnh Quân cảm thấy chỗ trống trong trí nhớ kia quấy nhiễu hắn rất nhiều, thế nên hắn không cách nào hợp nhất mình với “Cung Cừ” — cho dù hắn biết rõ, đúng hơn là xác định, hắn chính là Cung Cừ, Cung Cừ chính là hắn, thế nhưng mỗi lần kí ức hiện ra, hắn đều giống như một kẻ ngoài cuộc, đứng nhìn kiếp trước trôi qua.

Khi Tiểu Bàn hỏi tên hắn, hai chữ “Thịnh Quân” thốt ra. Quân vương thánh minh, quân vương cuối cùng, quân vương Thịnh Kinh... Vốn dĩ tưởng rằng đã xem nhạt hưng suy, không nghĩ tới cuối cùng, vẫn là tâm ý khó yên.

Trong gió truyền đến khí tức của một đám khai linh chi vậy, yếu ớt đến mức không khác gì với cầm thú bình thường, nhưng đã từng gặp nhau trên Nhạn Ảnh hồ, nên Thịnh Quân biết được đây là Kim điêu hắn đang đợi.

Lúc Kim điêu bị Thịnh Quân bắt được, sợ đến mức tam hồn khí phách sắp bay hết. Hai cánh bị linh lực xách lên không trung giữa đầm nước, hiển nhiên là giống hệt như một con gà mái đang đợi làm thịt.

Dưới sự áp bách của long khí, Kim điêu hoàn toàn không còn khí thế của ác điều, phí công đập đập móng vuốt, reo lên một cách lộn xộn: “Đại nhân người ngàn vạn lòng đem ta ném xuống nha, ta là điều, lông dài đó, không phải loại điều ngư thích đi chơi trong nước đâu. Ta... Ta không có làm chuyện xấu, cũng phải tùy ý sát sanh, chỉ muốn tìm một con cỏ rừng lấp bụng mà thôi!”

Linh niệm của Kim điêu vừa truyền vào trong não, Thịnh Quân lại có loại cảm giác quen thuộc, giật mình nhớ tới, đây quả thực là thứ thuộc về Dư Nham.

“Ta không có ý định tổn thương ngươi, nhưng ngươi phải trả lời ta một vài vấn đề.”

“Chỉ cần đại nhân hỏi, ta nhất định nói hết!” Kim điêu cố gắng khiến mình thoát nhìn nhỏ nhắn một chút, dịu dàng ngoan ngoãn một chút, nếu như có thể, nó rất muốn giấu đi cả móng vuốt lẫn mỏ của mình.

Thịnh Quân buông kim điêu ra, dùng kết giới giam cầm bao nó lại, hỏi: “Ngươi biết Dư Nham được bao nhiêu?”

“À?” Kim điêu chỉ ngậy ngốc mà há to miệng, bỗng nhiên phốc ngả xuống đất, run bần bật gào thét: “Ông trời cuối cùng cũng hiểu rõ oán niệm của ta rồi, để cho Long thần đến thay ta chủ trì công đạo a.”

“Ăn nói荒唐.” Thịnh Quân nhíu mày, bắt đầu hoài nghi Kim điêu này có thật sự là vật vừa mới khai linh hay không.

“Vâng!” Cảm xúc của Kim điêu tới cũng nhanh đi cũng nhanh, nhảy dựng lên đứng thật đoan chính, rung đùi đắc ý nói: “Rất nhiều năm trước, ta vẫn là một con chim non tự do bay lượn trên bầu trời, bỗng nhiên có một ngày, trời bất ngờ giáng tai họa — có một lão đầu tu tiên bắt được ta, lại để ta bị bồi một linh ngẫu, nói là để trao đổi, hắn làm phép ta. Nhưng đây đều là hắn một bên tình nguyện! Ta thề rằng làm một con chim bình thường, cũng không muốn làm một khai linh trường thọ bị ức hiếp!”

“Nói trọng điểm!” Khóe mắt Thịnh Quân giật giật.

“Trọng điểm... Trọng điểm là, ta vốn cho rằng ăn sống Dư Nham, sẽ được tự do, thế nhưng tên kia vốn dĩ không thể ăn! Thân thể của hắn căn bản không phải bằng máu thịt, nhiều lắm chỉ tính là một cái xác người, ta không cần thận nuốt vào một mảnh vỡ của hắn, kết quả là không hiểu sao lại trở thành Ngôn Linh sử (kể bị lời nói chi phối), nói khó nghe một chút, trắng trợn một chút thì chính là nô lệ không thể phản kháng mệnh lệnh của hắn!”

“Hắn là linh ngẫu do lão đạo dùng thuật phụ hồn làm ra? Không đúng, nếu như hắn không phải là thân thể bằng huyết nhục, sao có thể chảy máu mũi?”

“Ta không biết linh ngẫu là cái gì, nhưng hình như chỉ có thân thể của Dư Nham là do lão đạo làm thôi, hồn phách thì do ông ta nhật được. Hắn từng nói, có lẽ hắn không thể chảy máu a, đại nhân người xác định thứ hắn chảy ra là máu mũi, mà không phải chất lỏng gì khác sao?”

“...”

“Đại nhân, ta sai rồi, không nên hoài nghi lời của người, thỉnh tiếp tục hỏi đi.”

“Dư Nham có từng nói qua chuyện trước kia không?”

Kim điêu nháy mắt mấy cái, bày ra bộ dáng cố gắng suy nghĩ, một lát sau đáp: “Không có.”

Thấy được sắc mặt khó coi của Thịnh Quân, Kim điêu lập tức bổ sung nói: “Có thể là bởi vì hồn phách và thân thể hắn không được dung hợp tốt, nên hắn không có trí nhớ trước khi bị nhật về. Ách... Đại nhân, có phải người và hắn có thù oán hay không? Nếu người có thể giúp ta đạt được tự do lần nữa, ta có thể nói cho người biết nhược điểm gần đây ta mới phát hiện của hắn.”

“Nói.”

“Hắn rất khó khống chế lạnh nóng của bản thân. Khi thân thể của hắn nóng lên, sẽ hấp thu nhiệt độ xung quanh, khiến xung quanh trở nên lạnh lẽo, hơn nữa sát khí dày đặc, lực lượng rất khủng bố, những sinh vật quanh đó thường sẽ gặp nạn. Nhưng khi thân thể của hắn mất đi ấm áp, hành động sẽ trở nên rất chậm chạp, nếu đạt đến cực hạn, sẽ hoàn toàn bất động.”

Thịnh Quân nhíu nhíu mày, nếu như nhược điểm này bị những người khác biết...

Trong lòng Kim điêu đã đem Thịnh Quân kéo về bên lập trường của mình, đập cánh nói: “Đại nhân, với thực lực của người, cho dù dưới tình huống thân thể hắn bị nóng lên thì cũng có thể dễ dàng chế trụ hắn!”

“Nếu người là Ngôn Linh sử của hắn, vậy có thể cảm giác được hắn ở đâu không?”

“Cái này...” Kim điêu cup đầu, ấp úng nói: “Lão đạo kia làm phép ta, lại không có dạy ta pháp môn tu hành, cho nên pháp thuật gì ta cũng không biết, việc nghịch với sai bảo chủ nhân càng làm không được. Bất quá, đại nhân người đừng nóng giận, ta biết khi Dư Nham không có chuyện gì làm thì thường đứng trên vách đá sông Hàm Lăng, có đôi khi thì ở tại hoa phố chờ sự phụ hắn, thời gian còn lại thì giống như du hồn bay khắp nơi, như đang tìm thứ gì đó. Đứng đợi trên vách đá, nhất định có thể tìm được hắn.”

Thịnh Quân rút lại kết giới giam cầm, nói: “Người có thể đi rồi. Chuyện của Dư Nham không được nói với bất luận kẻ nào khác.”

“Tuân mệnh, đại nhân!” Kim điêu chân chó mà cúi người gật đầu, vui sướng mở hai cánh bay về phía xa xa.

“Hiện tại ta đã biết,” Tiểu Bàn hiện hình, bưng tỉnh đại ngộ mà vỗ tay ba cái, nói với Thịnh Quân, “Người và Dư Nham kia không phải người quen kiếp trước, mà là kẻ thù kiếp này!”

“Sao lại nói như thế?”

Tiểu Bàn như nói chuyện đương nhiên mà phân tích: “Đầu tiên, người vốn dĩ không nhớ rõ quá khứ, nhưng khi gặp được hắn trên Nhạ Ảnh hồ, lại lập tức nhớ ra nhược điểm của hắn là sợ nước, lúc ấy người xuất phát từ thiện tâm ra tay cứu được hắn, thế nhưng sau đó lại nhớ tới thù oán giữa hai người, cho nên người hồi hận. Tiếp theo, đêm qua sau khi hắn thấy được nơi chúng ta đang đứng, thì đột nhiên sát khí đại thịnh, nhất định cũng là nổi lên thù hận, bất quá bởi vì có sự phụ hắn ở đó, cho nên người không xông tới. Hôm

nay lại cố ý dận dò Kim điêu dùng đem nhược điểm của hắn nói cho người khác biết, rõ ràng là muốn nói, thù nhân này phải chết trên tay ngươi!”

“Người nói nghe thật có đạo lý.” Thịnh Quân cũng không sửa lại ý nghĩ sai lệch của Tiểu Bàn, hắn biết rõ đây không phải là thù hận, nhưng lại không thể nói rõ cái loại cảm giác quen thuộc này là gì, chỉ là hắn cảm thấy có thể từ trên người Dư Nham tìm được đoạn chỗ trống trong trí nhớ.

“Đó là đương nhiên, tiêu sinh kể chuyện trong trà lâu đã kể rất nhiều câu chuyện như thế này đó! Bây giờ chúng ta đi tìm hắn sao?” Tiểu Bàn không thể chờ được nữa. Rốt cuộc tìm được ma chướng của Thịnh Quân rồi, thù hận không phải là ma chướng lớn nhất ư! Nói không chừng giúp Thịnh Quân báo thù xong, là hắn có thể hoàn toàn biến thành Long tộc rồi.

Thịnh Quân nói: “Tôi hôm qua lão đạo kia đã cực lực áp chế sát khí của hắn, hiện tại có lẽ còn trông chừng hắn.”

Tiểu Bàn chống eo, mười phần nhiệt tình nói: “Sợ lão đầu háo sắc kia làm cái gì! Ta giúp người dẫn hắn rồi đi là được! Người bắt ở lại bắt tên Dư Nham kia, thích xử lý như thế nào thì làm như thế ấy, dù sao thân thể của hắn cũng không phải bằng máu thịt, không cần để ý tới vấn đề sát sanh.”

“Ta muốn biết, sát khí của hắn là tới từ đâu?” Thịnh Quân lẩm bẩm.

Trên đỉnh Huyền sơn ở sông Hàm Lăng, lão đạo ngồi xổm bên cạnh cái hồ to trong một đầm bồng nhiên xuất hiện mà bất đắc dĩ thở dài.

Hồ to bằng phẳng như một chiếc gương, nhám thạch trong hồ hòa cùng bùn đất biến thành tinh thể màu lam nâu bất quy tắc, mà người tạo ra tất cả những thứ này vẫn đang hồn nhiên không hay mà đứng trong hồ sâu, tìm kiếm bộ y phục bởi vì nhiệt độ cực nóng tới hôm qua mà sớm đã không còn.

Vì phòng ngừa cả tòa núi sụp đổ, lão đạo cũng đã mệt đến ngất ngư, vốn một mực suy nghĩ xem có nên đem tiêu hủy cái thứ phẩm khiếm khuyết này hay không, nhưng khi thấy đôi mắt mờ mịt kia nhìn về phía này, lão vẫn luôn dao động, tiện tay bắt lấy một bộ đạo bào ném qua.

Hoa văn đỏ sậm trên thân thể Dư Nham lại xuất hiện thêm một tầng, bởi vì vừa gia tăng không lâu, cho nên nhìn qua rất giống thịt non khi sọc vừa tróc vảy, mà cái khe đang khép lại dưới tác dụng của hoa văn đỏ sậm thì đọng thành máu tươi đỏ sẫm. Hắn tiếp nhận đạo bào vô cùng cẩn thận kia, buồn bực không thèm nói một câu mà mặc thẳng vào, xé một đầu vạt áo vạt áo xem như đai lưng rồi buộc vào.

Lão đạo nhìn những dấu vết đỏ sậm trên người Dư Nham, không khỏi nhớ tới tình cảnh lúc nhặt được hắn, mặc dù đã sống mấy trăm năm, nhưng tình cảnh kia vẫn là thứ khiến lão khó quên biết.

Trên một núi đá cực lớn sát biển, vô số thi thể chất chồng thành núi, một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi đứng trên núi thi thể đó, khắp người chồng chất vết thương, huyết nhục mơ hồ, chiến giáp dưới thắt lưng bị phá nát nhiễm đầy máu tươi, giày chôn vào đám thi thể, chỉ lộ ra nửa tấc.

Thiếu niên hô hấp yếu ớt, nhưng vẫn nắm chặt trường đao, ánh mắt như lưỡi đao nhìn chăm chăm vào tình hình Bắc Di đang tiến tới gần, nhưng vào lúc này, xa xa truyền đến một tiếng hô: “Đã tìm được! Tìm được Thái tử Ninh Triều rồi! Nhanh đưa đến cho Đại vương!”

Kinh đào vỗ bờ, sóng to chột nổi. (Kinh đào cũng là sóng gió, để nguyên văn cho tránh lặp từ 〰)

Trong mắt thiếu niên lặn xuống ra hai hàng huyết lệ, đình chỉ hô hấp.

29. Quyển 4 - Chương 7: Đoạt Kiếm

“Sư phụ?”

Dư Nham quơ quơ bàn tay trước mặt lão đạo đang sững sờ. “Có lời cứ nói, quơ quơ cái gì!”

Lão đạo tức giận mà đập Dư Nham một cước, khi mới gặp hấn còn tưởng là tướng môn hổ tử oai hùng tráng liệt gì lắm, một lòng muốn thu làm hộ thân linh (linh=linh hồn, mọi người tự hiểu nha, từ này khó giải thích cho suông lắm>.<), hảo=“” hảo=“” dạy=“” đỡ=“” về=“” sau=“” khi=“” độ=“” thiên=“” kiếp=“” có=“” thể=“” dùng=“” làm=“” vật=“” che=“” chắn=“” thật=“” không=“” nghĩ=“” tới=“” hao=“” tâm=“” tổn=“” trí=“” cổ=“” sức=“” làm=“” được=“” thành=“” phẩm=“” nhưng=“” lại=“” cái=“” thứ=“” phẩm=“” từ=“” thâm=“” thể=“” tới=“” tính=“” cách=“” đều=“” có=“” vấn=“” đề=“” nhưng=“” hết=“” lần=“” này=“” tới=“” lần=“” khác=“” đều=“” không=“” nở=“” tiêu=“” hủy=“” dư=“” nham=“” thấy=“” lão=“” đạo=“” sắc=“” mặt=“” bắt=“” thiện=“” còn=“” tưởng=“” là=“” hấn=“” là=“” vì=“” chuyện=“” tới=“” ngày=“” hôm=“” qua=“” mà=“” nổi=“” giận=“” bèn=“” nịnh=“” nọt=“” ười=“” nói=“” “sư=“” phụ=“” lão=“” nhân=“” gia=“” người=“” dùng=“” nóng=“” giận=“” ta=“” vốn=“” định=“” ngồi=“” xỏm=“” trên=“” nóc=“” phòng=“” giúp=“” người=“” canh=“” chừng=“” ai=“” biết=“” lại=“” xuất=“” hiện=“” ảo=“” giác=“” sau=“” đó=“” hôn=“” mê=“” mất=“” tiêu=“” quấy=“” rầy=“” chuyện=“” tốt=“” của=“” người=“” người=“” xem=“” kỳ=“” thật=“” ta=“” có=“” lòng=“” tốt=“” chỉ=“” là=“” bởi=“” vì=“”>

“Đợi một chút!”

Lão đạo giống như gặp quỷ mà nhìn Dư Nham: “Người cũng xuất hiện ảo giác?”

“Sư phụ, thật sự, ta cũng không nghĩ tới, người nhất định phải tin tưởng ta.”

“Ảo giác gì?”

Lão đạo bỗng nhiên minh bạch, vì sao sát khí của Dư Nham tới hôm qua lại vô duyên vô cớ không khống chế được. Dư Nham nhún nhún vai, nói ra: “Cũng không có gì, chỉ là bỗng nhiên trong thấy Ý Thúc các đối diện Thúc Hồng các vốn dĩ sinh ý không tốt, lại bày trí đủ thứ xa hoa, trước cửa ngựa xe như nước, biển hiệu còn biến thành Túy Mộng các. Một gian phòng trong đó, ân... có một đám người man di mặc đồ ngoại tộc, còn có hai thiếu niên ăn mặc rất cao quý, song phương đánh nhau, sau đó... sau đó thì nhớ không rõ lắm. Tóm lại, tên đầu lĩnh ngoại tộc kia lớn lên có một gương mặt rất đáng ghét.”

Lão đạo bỗng nhiên lộ ra biểu tình nghiêm túc hiếm có, vuốt vuốt râu trắng nói: “Người còn nhớ rõ trước khi xuất hiện ảo giác đã gặp qua chuyện gì, hoặc đã từng thấy vật gì không?”

Dư Nham kinh ngạc mà nhìn lão đạo, sau một lát mới lắc đầu: “Ta... cái gì cũng không nhớ rõ!”

Lão đạo nghiêm túc mà trừng mắt nhìn Dư Nham, trợn tới mức hai mắt mỗi nhử, mới xác định Dư Nham không phải cố ý khiến hấn tò mò, mà thật sự là cái gì cũng không nhớ rõ. Xem ra vẫn còn một ít kí ức —— ngoại trừ thân thể và tính cách, việc không khống chế được lại mất trí nhớ cũng là một vấn đề, về sau nếu lại có cơ hội để làm hộ thân linh, thì cần phải cải tiến! “Trong hoa phổ thật sự có nơi gọi là Túy Mộng các sao?”

Dư Nham lẩm bẩm nói: “Sao lại hiện ra rõ ràng như vậy chứ? Giống như đã từng đi qua.”

Lão đạo đột nhiên hỏi: “Người tên là gì?”

“Ta? Ta tên Dư Nham a.”

“Đây là tên ta cho người. Ta là hỏi người có nhớ tên khác của người không?”

Lão đạo thử thăm dò hỏi. “Không nhớ rõ.”

Dư Nham lắc đầu, buồn bực nói: “Nhưng cái này không quan trọng, quan trọng là ... Ta hình như đã quên một chuyện rất trọng yếu, quên một chuyện ta nhất định phải làm.”

“Chuyện đã qua, đều không còn quan trọng, quên cũng đã quên a.”

Lão đạo đưa mắt trông về phía xa, ý vị thâm trường nói. Dư Nham liếc nhìn lão đạo: “Tối hôm qua hù đến Vũ Nùng cô nương đó nha, sư phụ không đi an ủi nàng sao?”

“A! Vậy mà quên mất đại mỹ nhân tâm can bảo bối của ta a! Thật có lỗi!”

Lão đạo vừa có được một chút tiên phong đạo cốt thì lập tức biến mất không còn tăm hơi, vọt người đập không mà đi, đi thẳng đến Thúc Hồng các. Có sư phụ như thế, cái gì cũng đừng mong. Kim điều kiếm

ăn trở về từ xa trông thấy lão đạo ly khai, đang chuẩn bị bay trở về bên cạnh Dư Nham, bỗng nhiên cảm giác được Long khí quen thuộc đang chạy lên trước nó, lông vũ trên cổ lập tức xù lên, tranh thủ thời gian đập cánh bay tới chỗ khác. Tiểu Bàn bay trước Thịnh Quân, trái nhìn phải nhìn, phát hiện nơi nên đi đều đi cả rồi, mà Thịnh Quân vẫn bày ra bộ dáng không muốn có người quấy rầy, vì vậy đập vào trong nước sông Hàm Lăng một cái, tìm Thủy thần râu đỏ kia nói chuyện phiếm. Thịnh Quân nhìn cái hồ to trên đỉnh Huyền sơn, phất tay mở kết giới. Khuynh Thiên kính trong Thủy Thần phủ sông Hàm Lăng hiện ra một vòng đen nhánh, Tiểu Bàn đang cùng Thủy Thần ngồi một chỗ cao hứng bùng bùng chờ xem tiết mục báo thù thiếu chút nữa đập vỡ Khuynh Thiên kính, may là Thủy Thần chỉ có món bảo bối này tốt, nên liền theo bản năng nhảy dựng lên bảo vệ Khuynh Thiên kính. Trong kết giới, Thịnh Quân đánh giá Dư Nham toàn thân cao thấp chỉ có một bộ đạo bào bản thủ rách rưới che đậy thân thể, bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh khi cứu hãn trên Nhạn Ảnh hồ —— mỗi lần gặp mặt, người này luôn chật vật như thế. Dư Nham bị nhìn chằm chằm đến có chút sợ hãi, chỉ vào Thịnh Quân quát: “Người! Người là ai?”

“...”

“Sư phụ ta đến Thúi Hồng các tìm Vũ Nùng cô nương rồi, vừa đi, còn có thể đuổi kịp!”

“...”

“Người không phải tìm sư phụ ta hay sao? Người tìm ta?”

Biểu tình của Dư Nham bắt đầu trở nên nịnh nọt: “Sao không nói sớm! Tối qua hôm xảy ra chút chuyện, có một số việc không nhớ rõ nữa rồi, có phải trước kia ta đã từng giúp đỡ người hay không, người nếu có ý báo ân thì không cần, ta từ trước đến nay đều lấy giúp người làm niềm vui.”

Những lời Thịnh Quân suy nghĩ trước đó đều bị mấy câu của Dư Nham làm không biết nên nói từ đâu, trong lòng không còn bất kỳ suy nghĩ nào nữa, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Người nghe qua tên Cung Cừ chưa?”

Dư Nham kinh ngạc mà nhìn Thịnh Quân, đầu đầy tóc trắng bỗng nhiên không gió mà bay, hoa văn đỏ sậm trên da bắt đầu lộ ra. “Người từng nghe qua đúng không? Thái tử cuối cùng của tiền triều, Cung Cừ.”

Hai mắt Dư Nham dần đỏ lên, đỏ đến sắp nhỏ ra máu, trong kết giới bắt đầu tràn ngập ra sát khí dày đặc. Thịnh Quân vốn luôn tâm niệm việc đó, thuận miệng nhắc tới, lại không ngờ rằng sát khí của Dư Nham quả nhiên có liên quan tới mình, nói chính xác một chút, hẳn là có liên quan tới mình vào mười năm trước. “Cung Cừ...”

Tiếng nói Dư Nham ám ách, phảng phất như tiếng gầm của ác quỷ bò ra từ đại ngục, phóng tới Thịnh Quân. Thịnh Quân rút ra bội kiếm, đặt trên yết hầu của Dư Nham: “Ta biết rõ thân thể của người không phải bằng máu thịt, không sợ đao kiếm, ta chỉ muốn hỏi người có biết sau khi Hoàng đế Ninh Triều băng hà vào mười năm trước, thì đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Dư Nham chằm chằm vào hai chữ long phi phượng vũ trên cán kiếm, đột nhiên dùng tay không cầm chặt lấy thân kiếm, gầm nhẹ: “Của ta.”

“Hai chữ này, người biết?”

Thịnh Quân vô thức muốn thu lại kiếm, nhưng không ngờ khí lực Dư Nham lớn đến kinh người, hãn sợ cường ngạnh thu lại sẽ tổn thương thân kiếm, bất đắc dĩ chỉ có thể để mặc Dư Nham cầm lấy. “Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.”

Thịnh Quân thấy Dư Nham rất chấp nhất đối với kiếm của mình, dẫn dụ nói, “Nếu như câu trả lời của người khiến ta thoả mãn, thanh kiếm này có thể cho người.”

Có thể cho người nhìn một ngày. “Của ta!”

Một tay Dư Nham cầm lấy thân kiếm sắc bén, một tay dò xét về phía trước, vuốt ve hai chữ được khắc thật sâu kia. Sát khí đã giảm xuống. Thịnh Quân thấy Dư Nham hình như đã tỉnh táo một chút, liền hỏi lại lần nữa: “Mười năm trước, Bắc Di công phá tiểu Thịnh Kinh ở phía Tây Uyển Thành, Ninh Triều rút về Tây, sau khi ra khỏi thành thì Hoàng đế băng hoa, chuyện sau đó, người biết được cái gì, nói cho ta biết!”

Dư Nham cầm kiếm, mũi kiếm cắt rách tay hắn, không có huyết, hắn cũng như không biết đau nhức. Thịnh Quân đang do dự phải chăng nên cường ngạnh thu kiếm lại, Dư Nham đột nhiên ngửa mặt lên trời hét dài, thanh âm bi thiết tựa như trùy tâm thứ cốt (mọi tim, cắt đến tận xương). “Cung Cừ... Thực xin lỗi.”

Thịnh Quân cảm thấy trái tim như bị búa tạ nện xuống một cú, vừa hoàn hồn, bội kiếm đã bị Dư Nham đoạt lấy. Dư Nham nắm kiếm, dừng chốc lát, trong mắt hiện ra tinh quang huyết hồng, lập tức bóng kiếm như lung (1 thanh kiếm mà xoay vòng vòng làm người ta có ảo giác như có rất nhiều thanh kiếm), đánh về phía Thịnh Quân. Hay tay Thịnh Quân nổi lên long lân cùng móng vuốt sắc bén, cứ thế mà ngăn lại hơn mười đường kiếm khí sắc bén. Chuôi kiếm này tuy là trân phẩm khó có được, nhưng vẫn là do phạm nhân rèn thành, mặc dù có sát khí rót vào, nhưng cũng không chống đỡ được bao lâu. Dư Nham đánh lâu mà không thấy có kết quả, bởi vì đoạt được kiếm mà sát khí thoáng bình phục lại bắt đầu trở nên mãnh liệt, hoa văn đỏ sậm toàn thân sáng hồng lấp lánh, bỗng lóe lên một cái, động tác của hắn liền lập tức đình trệ, nhưng vẫn không thể kiếm chế được sát khí kinh người kia. Động tác của Thịnh Quân bắt đầu chậm lại, không hề đón đỡ, chỉ một mực tránh né. Lúc đầu là sợ làm bị thương thân kiếm, nhưng cũng là vì cảm giác quen thuộc đang dâng lên. Thân kiếm quấn quanh lấy sát khí đen như mực, đâm thẳng đến cổ họng Thịnh Quân. Thịnh Quân lại không hề né tránh, đứng yên nguyên chỗ, chỉ đợi Dư Nham xông lại, nghiêng đầu tránh đi mũi kiếm, tay phải chạm vào cổ tay hắn, theo cánh tay trượt đến xương vai, cái chạm kia nhìn như vô cùng nhẹ nhàng, lại khiến toàn thân Dư Nham run lên bần bật. Kiếm kia đảo mắt liền trở lại trong tay Thịnh Quân, chỉ nghe “keng”

một tiếng, trường kiếm trở vào vỏ — đến tận lúc này, Thịnh Quân vẫn là nửa bước không dời. Dư Nham bị chế trụ, dùng sát khí loạn xạ công kích Thịnh Quân, mưu đồ cướp lại thanh kiếm kia, nhưng khi Thịnh Quân chạm vào những chỗ kia, hắn lại như mất hết khí lực. Thịnh Quân ôm lấy Dư Nham hai chân vô lực đang dần trượt xuống, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Ánh mắt của ngươi nhận không ra ta, nhưng vẫn nhớ rõ những nơi này... Tuy không phải là thân thể máu thịt lúc trước, nhưng khi bị chạm vào những nơi này đều sẽ chịu không được, điều này vẫn luôn không thay đổi.”

Dư Nham bỗng nhiên trợn tròn hai mắt, huyết sắc trong mắt nhanh chóng biến mất, quay về bộ dạng hắc bạch phân minh. Bao lâu không lộ ra biểu tình này rồi hả? Thịnh Quân cười cười, thì thầm với Dư Nham: “Ta nên sớm đoán được, Dư Nham, ngươi là Nghiêm gia dư tử, thư đồng của Ninh Triều Thái tử cuối cùng, Nghiêm Thượng.”

Dư Nham nắm lấy đầu vai Thịnh Quân, ngón trỏ dùng sức đến mức muốn đâm vào da thịt của hắn, ánh mắt đối diện với mắt của Thịnh Quân, miệng mở rộng, rồi lại không phát ra được thanh âm nào. Thịnh Quân khe khẽ thở dài, đem toàn bộ thân thể này ôm vào trong ngực: “Nghiêm Thượng, ta là Cung Cừ... còn sống. Ngươi không nhớ rõ mình là ai, lại còn nhớ rõ ta của mười năm trước, ta là nên cao hứng hay là nên khổ sở?”

Dư Nham dần dần thả lỏng, hai tay rũ xuống, trong đầu như là có một nồi cháo đông cứng, bởi vì thời tiết ẩm lại, mà dần nóng lên, sôi trào, ừng ực nổi bọt trắng, dâng lên sương mù lượn lờ, che khuất đôi mắt. Ngón tay hắn rung động, khoắc lên đai lưng quý giá của Thịnh Quân, khoắc lên tấm lưng khoan hậu của người nọ. Sau một hồi nổ vang bên tai, chỉ còn tiếng mưa rơi. Đêm đó, cũng là ôm ấp như thế này, hắn nhớ mình đã nói với Cung Cừ, ngươi nếu mở miệng, ta cần ta cứ lấy. Nhưng mà Cung Cừ không mở miệng, chỉ siết chặt cánh tay, hắn cũng ôm chặt lại như thế, hai người giữ im lặng, thân thể cơ hồ không có khe hở mà dán hợp cùng một chỗ, phẳng phất như muốn khảm nhập lẫn nhau. Đêm đó, bọn hắn ôm nhau đến khi trời sáng, đến lúc hắn tỉnh lại, Cung Cừ đưa qua một thanh trường kiếm, không chút quan tâm mà nói: “Bội kiếm của ngươi để ở Thụý Hồng các, ta tìm rất lâu, cuối cùng tìm được thứ xứng với ngươi rồi.”

Hắn thuở nhỏ tập võ, am hiểu đao kiếm, liếc một cái liền nhận ra thanh kiếm này là cực phẩm khó tìm. Cho dù Cung Cừ nói đến mây trôi nước chảy, nhưng hắn biết rõ từ lúc Ninh Triều dời về phía Tây, đại lượng trân bảo đều bị lưu trong Trân Bảo các tại Hoàng cung Thịnh Kinh, thanh kiếm này vào trong tay hắn, tất đã trải qua một đoạn khó khăn trắc trở. “Cảm...”

“Không cần cảm ơn ta.”

Cung Cừ mang theo ý cười, hôn một cái lên trán hắn, “Ta muốn ngươi cầm thanh kiếm này, vào lúc ta muốn chết nhưng chết không được, giết ta.”

30. Quyển 4 - Chương 8: Thứ Phẩm

Tiểu Bàn vô cùng bá đạo mà xé mở kết giới, chút sát khí còn thừa lại tán đi sạch, cảnh tượng trước mắt lại khiến cho nàng có loại ảo giác thiên băng địa liệt. Thủy thần bắt đắc dĩ đi theo Thủy thần lên đây, thấy một màn như vậy liền cả kinh trở mắt, không ngừng dùng tay che mắt, quay đầu chạy về sông Hàm Lăng. Lão đạo vừa mới tới cửa thành Thịnh Kinh, lại cảm nhận được sát khí mất đi khổng lồ của đồ đệ, nghiêng rằng nghiêng lợi mà quay đầu chạy về, thề rằng lần này chắc chắn phải tiêu hủy thứ phẩm kia, nhưng mà vừa trở về thì sát khí lại vừa lúc tan hết, thiên địa thanh minh, cái gì cũng thấy rõ hết, lập tức trong lòng sấm sét vang dội, mây đen che đỉnh. Kiện đạo bào bắn thấu rách rưới trên người Dư Nham vào lúc sát khí mất đi khổng lồ đã bị hủy bởi nhiệt độ cao, hoa văn đỏ sậm vẫn còn trải rộng toàn thân, nhìn qua giống như những vết hình xăm yêu dị. Thịnh quân đang ôm lấy hắc vẫn là bộ dáng khí độ tao nhã ngọc thụ lâm phong, long lân biến thành ngao bào lại không mấy may bị tổn hại, tay áo rộng thùng thình vừa vặn che khuất một phần từ thắt lưng đến đầu gối. Tiểu Bàn chống eo, quát lớn: “Thịnh Quân, ta nhìn ra rồi, hắc là nguyên hồn do lão đạo kia luyện để làm hộ thân linh, trừ phi khiến nguyên thần của hắc nổ nát, nếu không có làm hư thân thể kia một trăm lần một ngàn lần cũng vô dụng! Có cần ta giúp không!”

Thịnh Quân không nhúc nhích, nói: “Thỉnh giúp ta bắt lão đạo kia lại, ta có lời muốn hỏi hắc.”

Lão đạo quay người muốn dùng Súc Địa Thuật (thuật dọn thổ), nào biết chỉ vừa có ý niệm này, thì một cái thân Thanh Long thật to đã quấn lấy hắc, lật lên lần phiến đặt trên cổ hắc, long trảo sắc bén đặt trên mi tâm hắc, chỉ cần thêm chút động tác, thân thể cùng nguyên thần của hắc sẽ đồng thời tiêu tan. “Hắc là sư phụ ta.”

Dư Nham thấp giọng nói. “Ta chỉ có chuyện muốn hỏi hắc thôi.”

Thịnh Quân cở ngoại bào do long lân biến thành choàng lên người Dư Nham, “Bất quá ta muốn hỏi người trước, về chuyện mười năm trước, người còn nhớ rõ bao nhiêu?”

“Ta chỉ nhớ được hai chuyện, một chuyện là lúc nghị hòa ở Túy Mộng các, một chuyện là người đưa cho ta thanh kiếm kia...”

Dư Nham nhìn Thịnh Quân, rõ ràng là một gương mặt lạ lẫm như vậy, nhưng lại khiến hắc theo bản năng muốn thân cận, Cung Cừ và Nghiêm Thượng trong trí nhớ, quan hệ hắc là vô cùng tốt, nhưng trừ những thứ đó ra, còn có một loại rung động không nên có giữa quân thần. Nhìn qua thần sắc bắt đắc dĩ và thất vọng của Thịnh Quân, dư nham đột nhiên cảm thấy vết nứt toàn thân đều đang đau đớn. Nếu như nói mình không hề quên, thì Thịnh Quân đại khái sẽ không lộ ra vẻ mặt như thế, thế nhưng mình không thể gạt hắc, tuyệt đối không thể, cho dù phải thấy thần sắc khổ sở của hắc, cho dù thân thể mình không hiểu sao trở nên đau đớn, thì cũng tuyệt đối không thể nói nửa câu lừa gạt. Lão đạo như có điều suy nghĩ mà nhìn Thịnh Quân, cất cao giọng nói: “Các hạ không chỉ thân mang long khí, còn có thể sai sử long nữ, nhưng lại không phải tiên cũng chẳng phải yêu, thứ cho ánh mắt lão đạo vụng về, không biết các hạ là thần thánh phương nào?”

“Ba~!”

Không thấy Thịnh Quân lên tiếng, Tiểu Bàn liền quấn lấy lão đạo, dùng đuôi quất lên mông hắc, trách mắng: “Ai nói là ta bị sai sử hả? Ta đây là giúp đỡ bạn bè! Là bạn bè đó! Có hiểu không?”

Lão đạo đã một bó tuổi mà còn bị người đánh mông, đau đến thiếu chút nữa nhảy cẫng lên, cả khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ và giận dữ. Thịnh Quân xoay người nói: “Đạo trưởng, ta muốn biết về chuyện của Dư Nham, bắt đầu từ lần đầu tiên người nhìn thấy hắc. Việc này rất quan trọng, kính xin nói rõ chi tiết.”

Lão đạo bình thường hận nhất là bị người bức bách, bây giờ hết lần này tới lần khác lại long nữ cuốn lấy không thể động đậy, còn có cái tên quái vật không hề có tư thái như đang thỉnh giáo này, đầu óc quay một vòng, cuối cùng hướng về phía Dư Nham quát: “Người cái tên hồn trưởng không biết báo ân này, nếu không phải ta tốt bụng cứu người, người đã sớm nát thành bùn rồi, còn không tranh thủ thời gian đến giúp sư phụ một tay!”

“Ba~!”

Lần này là Thịnh Quân, cách không cho lão đạo một đường chưởng phong: “Có thể mắng hần, chỉ có ta!”

“Thái tử!”

Dư Nham bắt lấy cổ tay Thịnh Quân. “Người gọi ta là gì?”

Thanh âm Thịnh Quân lạnh lùng, quay đầu lại chăm chăm Dư Nham. Dư Nham cảm thấy áp lực đột nhiên tăng lên, bất giác buông tay Thịnh Quân ra, cố gắng nín thở mà cười nói: “Cung Cừ, cho dù hần có thích ăn quýt, bài bạc, đến thanh lâu, cho dù hần khắp nơi gây chuyện thị phi lưu lại cục diện rối rắm cho ta, thì hần vẫn là sư phụ của ta, là sư phụ đã tạo ra ta hiện tại, cho nên... ít nhiều gì cũng thủ hạ lưu tình đi a, phẩy phẩy mấy cái là được rồi.”

Lão đạo tức giận đến giơ chân: “Cái gì gọi là phẩy phẩy là được! Người lần cái thứ... Ôi!”

Tiểu Bàn lại quất đuôi một cái, phàn nàn nói: “Nhỏ giọng một chút, không biết tai Long tộc rất mẫn cảm sao? Nhảm quá...!”

“...”

Lão đạo dừng râu tròng mắt, nhin. Nếu một đấu một, hần còn có thể miễn cưỡng đánh một trận với Tiểu Bàn, thế nhưng trước mắt ngoài trừ một Thịnh Quân không rõ thực lực dễ dàng áp chế sát khí của Dư Nham kia, còn có một tên đồ đệ không biết có thể phản chiến hay không, hần ngoại trừ nén giận, thì không còn lựa chọn nào khác. Thịnh Quân thấy lão đạo đã thôi không phản kháng, thái độ cũng nhu hòa hơn một chút: “Thỉnh nói cho ta, ta muốn biết mọi chuyện.”

Lão đạo nhìn lướt qua Dư Nham, tức giận nói: “Trước đây mấy năm ta đi ngang qua lân cận Tây Hải, thấy một đám người Bắc Di muốn giết hần, nhưng hần vô luận thế nào cũng không chịu gục xuống, kết quả nghe được có người hô một câu tìm được thái tử đưa cho đại Vương, thì hần lại ngã ra chết. Ta thấy hần trẻ tuổi, lại rất có phong phạm tướng soái, nên thừa dịp quỷ sai chưa đến, thu lấy ba hồn bảy vía của hần luyện ra nguyên thần, chiếu theo bộ dáng của hần dùng tiên bảo luyện thành thân thể, tạo ra hần như bây giờ.”

“Vì sao lại gọi hần là... thứ phẩm?”

Lão đạo không được tự nhiên mà đảo đảo mắt, khẽ nói: “Khi luyện nguyên thần, vốn là muốn đem sát khí luyện hóa hết, kết quả không những không hết, ngược lại còn khiến hần mất khí ức. Lúc luyện thân thể, không giữ độ ẩm tốt, kết quả lạnh không được nóng không xong, dễ bị đông cứng, còn thường không thể khống chế sát khí.”

“...”

Tiểu Bàn run rẩy thân thể, cười nhạo nói: “Vậy người còn có mặt mũi mắng hần là thứ phẩm? Nếu không phải năng lực người có hạn, hần sẽ trở thành như vậy sao? Là do hần rơi vào tay người mới trở thành thứ phẩm đó, không mắng người hận người giết người đã là tốt cho người rồi!”

Thịnh Quân than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ vai Dư Nham: “Xem ra ta không nhớ được đoạn kí ức tiếp theo, người cũng không thể rồi.”

Lão đạo nghe lời Thịnh Quân nói, bỗng nhiên linh cơ khẽ động: “Người rốt cục muốn biết đoạn kí ức nào?”

“Người đã xem qua trí nhớ của hần?”

Ngữ khí Thịnh Quân bỗng trở nên lạnh lẽo ác liệt. Lão đạo giật mình, lập tức cẩn thận tránh đi long lân đặt trên yết hầu: “Vừa rồi ta nghe hần gọi người là Thái tử, còn gọi người là Cung Cừ... Nếu người là Thái tử tiền triều, bên người lúc nào cũng sẽ mang theo một đám người, người muốn biết cái gì thì có thể đi tìm những người chưa chết mà... hỏi thử.”

Lần này ngược lại là Dư Nham nóng nảy: “Không được! Để người khác biết hần còn sống, tất sẽ có họa sát thân!”

Lão đạo ngăn người, lập tức cười to nói: “Người nhìn đi, hắc còn mang bộ dáng có thể tùy tiện giết được sao? Sư phụ người còn không có biện pháp chế phục hắc, nếu dám phạm phu tục tử kia có thể lấy mạng hắc, thì đúng là chuyện nực cười!”

Dư Nham hậu tri hậu giác liếc nhìn Thịnh Quân, cúi đầu lui qua một bên. Thấy mặt mũi Dư Nham tràn đầy quần bách, Thịnh Quân nhin không được mỉm cười —— cho dù Dư Nham cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng nguyên thần bên trong vẫn là Nghiêm Thượng, hay Nghiêm Thượng luôn trung thành và tận tâm với hắc. Tiểu Bàn lần đầu tiên biết được thì ra Thịnh Quân cũng có thể mỉm cười như vậy, cơ hồ là nhìn đến ngây người. Lão đạo tìm được sơ hở, dùng pháp thuật co thành một đoàn, đảo mắt một cái đã chạy trốn hơn trăm dặm. Tiểu Bàn hóa hình người, kinh ngạc nói: “Ồ, sao hắc không chạy về phía Thịnh Kinh? Thịnh Kinh nhiều người, chúng ta không tiện ra tay, hắc mới có thể dễ dàng chạy thoát a, chẳng lẽ sợ đến hư đầu rồi?”

Dư Nham cảm thấy khí tức của sư phụ đã dần biến mất ở phía xa, thở dài: “Hắc đại khái... là sợ liên lụy đến Vũ Nùng cô nương.”

Tiểu Bàn tròn tròn mắt, hỏi không ngớt lời: “Tình thánh! Đây chẳng lẽ là tình thánh như lời nhân gian vẫn truyền tụng sao? Có phải không vậy?”

Thịnh Quân im lặng, điều này hiển nhiên không phải là một vấn đề có thể giải thích rõ ràng. Dư Nham thay sư phụ cảm khái một phen, đạo nhân ăn quỷ, bài bạc thường đến thanh lâu cũng được mang danh hào “tình thánh”

, vậy những tình thánh thực thụ chẳng phải chết hết rồi sao. Kim điêu trốn ở xa xa, xem trò hay từ đầu tới cuối, vỗ cánh tỏ ý vui mừng khi lão đạo gặp nạn, nếu không phải lão đạo tạo ra một Dư Nham không thể ăn được, thì sao nó lại bị biến thành Ngôn Linh sử chứ. Cho nên nói, nhân quả có báo, báo ứng chính xác a! Một đầu tóc trắng của Dư Nham rơi tung, xích lửa bọc lấy ngoại bào của Thịnh Quân, bị Thịnh Quân và Tiểu Bàn mang về khách sạn Tự Vân. Hiếu kì của Tiểu Bàn đối với hoa phổ toàn bộ chuyển lên người Dư Nham, cho tới bây giờ nàng chưa thấy qua việc dùng ba hồn bảy vía của con người để luyện ra nguyên thần chế thành linh ngẫu, hận không thể đem cái này “vật phẩm quý giá”

này đập nát rồi cẩn thận xem xét một phen. “Hắc phải thay y phục, thỉnh tránh đi một lát.”

Thịnh Quân kéo Tiểu Bàn từ bên người Dư Nham ra chỗ khác. “Thay đi thay đi, ta giúp hắc cởi.”

Tiểu Bàn kéo cổ áo Dư Nham, sờ lên vết nứt trên lưng hắc. Trong lòng Thịnh Quân có chút bực bội, mạnh mẽ túm Tiểu Bàn từ bên người Dư Nham quăng ra: “Hắc là nam đó, nam nữ khác biệt! Xem như là Long tộc, cũng là đực cái khác nhau a!”

Tiểu Bàn chẳng hề để ý mà tránh ra: “Hắc là đực sao? Người đã quên thân thể này của hắc là từ tiên bào chế thành a? Đừng khấn trương như vậy chứ, ai lại có ý xấu đối với một linh ngẫu hử?”

Thịnh Quân nhìn Tiểu Bàn lại nhào tới Dư Nham lần nữa, hết sờ sờ chỗ này lại chọt chọt chỗ kia, rốt cục không nhin được nữa, một tay kéo Dư Nham ra sau lưng: “Hắc là của ta!”

Đôi mắt của Thịnh Quân biến thành đồng tử của Long tộc, mi tâm cũng hiện ra long văn. Tiểu Bàn nhìn ra hắc giận thật rồi, rầm rì nói: “Hắc mới không phải là của ngươi, hắc là hộ thân linh của lão đạo kia, ngươi cướp về, ta còn giúp đỡ đó!”

“Hắc từ mười năm trước cũng đã là của ta!”

Tiểu Bàn có chút ngoài ý muốn, Thịnh Quân vậy mà lại coi trọng một linh ngẫu thứ phẩm, bửu môi nói ra: “Không phải chỉ là một linh ngẫu rách rưới sao, có gì đặc biệt hơn người đâu! Nhìn cũng không được! Ta mới không thèm, hử!”

Tiểu Bàn đóng sập cửa mà đi, Thịnh Quân lại có chút không đành lòng. Dư Nham gãi gãi đầu: “Cái kia... Nàng không có nói sai, ta xác thực là thứ rách rưới, nguyên thần cũng không hoàn chỉnh. Người có phải quá hung hăng với nàng rồi không? Dù thế nào, nàng cũng là long nữ.”

“Ta biết! Khẩu khí này của ngươi thật là càng lúc càng giống trước kia rồi!”

Cơn giận của Thịnh Quân chưa tan, đưa tay khóa cửa phòng, thu hồi Long Lân y trên người Dư Nham, động thủ giúp hắn thay y phục. Dư Nham có chút khó xử nói: “Ta tuy không nhớ được nhiều chuyện, nhưng cũng biết ngươi là Thái tử, như vậy... không hợp lý cho lắm. Ta vẫn là, tự mình động thủ đi.”

“Xoay người! Giơ tay lên!”

Thịnh Quân đối với yêu cầu của Dư Nham mắt diếc tai ngơ. Dư Nham bất đắc dĩ mà làm theo, lại không biết lúc xoay người đưa lưng về phía Thịnh Quân, lúc Thịnh Quân đã nhìn thấy vết nứt phủ đầy thân thể hắn, trong mắt toát ra đau đớn không cách nào che giấu được.

31. Quyển 4 - Chương 9: Chỗ Cũ

Sau khi Thịnh Quân giúp Dư Nham sửa sang lại đai lưng xong, hai người không hẹn mà cùng mà lâm vào một loại im lặng xấu hổ. “Ngươi tóc rối, ta giúp ngươi cột lên...”

Thịnh Quân tìm được chuyện để nói, đưa tay muốn giúp Dư Nham cột lại tóc trắng. Dư Nham ngăn tay Thịnh Quân lại, cười như không cười mà nhìn hắn: “Ngươi sắp khóc rồi.”

Hai tai Thịnh Quân nổi lên sắc đỏ nhàn nhạt, thu tay lại nói: “Ngươi nhìn lầm rồi.”

Dư Nham nắm một lọn tóc trắng rủ xuống trước ngực lắc lắc, cười nói: “Thân thể này là thứ phẩm, màu tóc cũng là đặc thù. Nó cũng không phải tóc trắng do thân thể vốn có của ta mọc ra, có cái gì đau lòng chứ?”

“Ai nói ta đau lòng?”

Ta chỉ là nhất thời không phân rõ được, trước mắt thân thể này chỉ là một vật chứa lộng lẫy cho nguyên thần. Dư Nham nhanh chóng ngậm miệng, không biết phải tiếp tục đối thoại như thế nào nữa, khó xử mà nhìn Thịnh Quân, bỗng nhiên ôm đầu lắc lắc, nói thẳng: “Ta... Ta không biết nên ở cạnh người như thế nào, ta cũng không nhớ khi mình còn sống có bộ dạng gì! Cung Cừ, trước kia ta là thư đồng của người đúng không? Thư đồng Thái tử hẳn là phải khiêm cung trung thực hơn nữa còn văn võ song toàn mới đúng, nhưng ta, bây giờ ta, hoàn toàn không phải như vậy!”

Thịnh Quân nhìn bộ dáng phiền não mâu thuẫn của Dư Nham, thấp giọng nói: “Kỳ thật, ta có lẽ... không phải Thái tử Cung Cừ.”

Dư Nham kinh ngạc mà nhìn Thịnh Quân, cái gì gọi là “Có lẽ không phải”

? Thịnh Quân thở dài, trong lòng quyết định xong, lộ ra hình thái bán long: “Ta không biết mình từ khi nào, gặp cơ duyên gì mà nuốt phải Long đan, trong thân thể dung hợp Long khí, rồi lại không thể biến thành Long tộc, kết quả trở thành bộ dạng như bây giờ người thấy đó. Không phải người cũng chẳng phải rồng, không phải tiên cũng không phải yêu, có phải là một quái vật hay không?”

Dư Nham nhìn Thịnh Quân lộ ra vẩy và móng, hiện ra long văn, lại không hề kinh ngạc sợ hãi, cũng không có chán ghét xa cách, biểu lộ bình thản đến thần kỳ, ngược lại còn như mà vài phần thất vọng mà nói: “Thần sắc kia của ngươi... Ta còn tưởng rằng sẽ biến thành bộ dạng không thể tưởng tượng nổi nữa chứ, kết quả cũng chỉ như vậy thôi. Trên Nhạ Ảnh hồ ta đã thấy bộ dáng này của ngươi rồi, tuy lúc ấy không thanh tỉnh lắm, nhưng vẫn còn có chút ý thức.”

Thịnh Quân sững sờ trong chốc lát, giống như tự giễu mà cười nói: “Dư Nham, ta và ngươi giống nhau, đều khác biệt với bản thân của mình vào mười năm trước. Về sau đừng gọi ta là Cung Cừ nữa, ta cũng sẽ không gọi ngươi là Nghiêm Thượng. Cái tên Cung Cừ này, hãy để nó chôn cùng với Nghiêm Thượng, được không?”

“Được.”

Dư Nham không cần nghĩ ngợi liền gật đầu, hung hăng ôm lấy Thịnh Quân, giống như gấu lớn mà gác cằm trên vai hắn: “Bất quá, người đừng loại ra loại biểu tình như lúc này nữa được không? Sẽ khiến người thấy khó chịu! Ách, tuy bây giờ ta không phải là người, nhưng cũng sẽ thấy khó chịu.”

“Dư Nham, ta muốn đi tìm những bộ hạ cũ còn sống của Ninh Triều, có lẽ bọn họ còn nhớ rõ chuyện ta đã quên.”

“Vì sao? Nay đã là Bắc Di nắm quyền, mặc kệ người có phải là Cung Cừ của năm nó hay không, nhưng một khi lộ ra tung tích, bọn hắn nhất định sẽ toàn lực diệt trừ Thái tử tiền triều. Người ngay cả cái tên Cung Cừ cũng đã bỏ qua rồi, vì sao còn muốn tìm những kí ức thuộc về Cung Cừ chứ?”

Thịnh Quân thuận miệng hỏi: “Người sợ?”

Dư Nham kinh ngạc mà chăm chú vào hai mắt Thịnh Quân, thẳng thắn gật đầu. Thịnh Quân bật cười. Tiểu Bàn ở ngoài cửa che giấu khí tức rồi cuộc nhện không nổi nữa, ghé vào ván cửa hô: “Ta không sợ! Ta cùng người đi! Thịnh Quân, ta cùng người đi tìm những kẻ mạng lớn không chết kia!”

(Đáng yêu quá >///<~) thịnh=“” quân=“” không=“” đáp=“” lại,=“” hỏi=“” dư=“” nham:=“” “người=“” sợ=“” cái=“”>

Dư Nham nhủ chặt lấy lồng mày, như là đau khổ suy nghĩ, nhưng lại chỉ trả lời cho Thịnh Quân một câu: “Ta không biết.”

Hai người đấu một người, Dư Nham chỉ có thể phục tùng. Thịnh Quân cùng Tiểu Bàn hợp lại tính toán, quyết định đến ngoại ô phía Tây cách Uyển Thành mười dặm, bắt đầu từ đoạn kí ức cuối cùng mà đi tìm manh mối. Đã có “chính sự”

để làm, dĩ nhiên là ngại xe ngựa di chuyển quá chậm, không bằng trực tiếp bay qua. Kim điều bị triệu tập đến, vỗ cánh, trong lòng yên lặng rơi lệ —— chớ ở giữa là một linh ngẫu thứ phẩm hỏ chút là động sát khí, bên trái là một long nữ tính cách tinh quái, bên phải là một kẻ không phải rồng chẳng phải yêu, ở cùng mấy vị này phi thường bất an đó biết không? Có ai biết cho nó ko a! Hết lần này tới lần khác còn không có lựa chọn khác nữa chứ. Phía Tây Uyển Thành, đã từng không có danh tiếng gì, chỉ vì ba mặt núi vây quanh, một mặt là nước, dễ thủ khó công, được chọn làm biệt đô chạy trốn của Ninh triều, từ nay về sau mang danh hào “Tiểu Thịnh Kinh”

ghi vào sử sách, nhưng mà rất nhanh đã bị Bắc Di hồ lang mang binh cắn xé, trở thành một đoạn “cổ sự”

. Bắc di quân phá Uyển Thành, diệt Ninh Triều, lập triều đại, quốc hiệu “Thắng Huy”

. Trong nháy mắt, hôm nay đã là Thắng Huy nam thứ bảy. Tổn thương trong chiến loạn theo thời gian trôi qua dần dần khép lại, Ninh Triều di dân trở thành bách tính triều đại trước, lại bởi vì “Bắc Di mọi rợ”

giảm thuế má hạn chế lao dịch, thanh âm phục quốc càng ngày càng nhỏ, cuối cùng tiêu thất trong cái chính sách mềm mại kia, lực lượng ủng hộ phục quốc cũng dần đi vào tình trạng ngủ đông. Thịnh Quân trở lại chốn cũ, lại tìm không thấy bộ dáng năm đó. Cung điện của Tiểu Thịnh Kinh không còn sót lại chút gì, địa phương lúc trước cũng xây thành nhà dân, chùa miếu, đập nước, khai khẩn thành đồng ruộng vườn trái cây, nếu không phải trong thành còn có những phiến đá to dùng để xây dựng kinh thành trước đó, thì cơ hồ nhìn không ra đây đã từng là địa phương dừng chân cuối cùng của một vương triều bấp bênh. Đông cung năm đó, đã biến thành ruộng đồng. Mặt trời ngã về tây, nhóm nông phu vác cuốc trở về. Thịnh Quân im lặng một mình đi dọc theo bờ ruộng, Dư Nham và Tiểu Bàn nhìn không thấy nét mặt của hắn. Rẽ qua một con quẹo, Thịnh Quân dừng bước, nửa nheo mắt lại nhìn nông trại được bao phủ bởi ánh chiều tà trước mắt Tại đây, chính là vị trí phòng luyện công ở Đông cung. Ngày nào đó, Nghiêm Thượng mặc trang phục màu mặc lam, trên lưng mang bội kiếm mới được tặng hôn qua, tay không tác sát mà đấu với Cung Cừ tay cầm Trảm Mã đao. “Sao lại không dùng bội kiếm ta đưa người!”

Trảm Mã đao gào thét mà đến, mang theo vài phần tức giận. Nghiêm Thượng dùng một tư thế “Điều hầu” xoay người tránh thoát: “Ta sẽ không rút kiếm, cũng sẽ không để người gặp phải thời điểm muốn chết cũng không được!”

“Đây chỉ là so chiêu luận bàn, người tay không tác sát là coi thường ta?”

“Ta đổi binh khí!”

Nghiêm Thượng nói xong, nghiêng người một phen, cũng từ trên kệ binh khí lấy xuống một thanh Trảm Mã đao, quay lại quét qua, chạm vào lưỡi đao cũng vừa đánh tới phát ra một tiếng “kình minh”

. Tức giận của Cung Cừ được hòa hoãn đôi chút, vung đao tái chiến. Luận đối chiến, Cung Cừ so với bất kỳ vị Thái tử nào của Ninh Triều cũng mạnh hơn, chỉ là dấu điểm quanh năm, cũng làm cho chúng thần tử nghĩ rằng hắn chỉ biết chút công phu quyền cước để cường tráng thân thể. Nhưng mà, hắn so với Nghiêm Thượng tập võ gia truyền, chênh lệch rất rõ ràng, nếu lại nói tới bày binh bố trận, thì lại càng không thể so sánh nổi. Nghiêm Thượng tinh thông ba loại binh khí là đao kiếm thương, Cung Cừ thích xem hắn luyện kiếm nhất. Điều nói kiếm là quân tử trong nhóm binh khí, nhưng khi Nghiêm Thượng luyện kiếm sẽ không còn bộ dáng quân tử trầm ổn nghiêm túc, lo quốc lo dân như thường ngày, ngược lại là tiêu sái tự tại như đại hiệp, hành vân lưu thủy như tán tiên, đây mới là bộ dáng Cung Cừ thích xem nhất. Nhưng Nghiêm Thượng cũng không thường dùng kiếm, lý do rất đơn giản —— trên chiến trường, thứ giết địch đắc lực nhất chính là đao, phạm vi công kích rộng nhất chính là thương. Hắn sinh ra trong võ tướng thế gia, tự nhiên sẽ hiểu rõ những chuyện này. Nếu không phải vì Cung Cừ vô tình thấy hắn luyện kiếm, từ đó về sau luôn luôn yêu cầu muốn “thưởng thức”

một phen, thì người biết rõ hắn am hiểu kiếm thuật chỉ có cha mẹ mà thôi. Nghiêm Thượng quét ngang Trảm Mã đao trong tay, Cung Cừ khó khăn ngăn trở, ai ngờ thân đao lại mạnh mà lui về, trong chớp mắt kích thứ hai từ phía sau lưng đánh úp lại. “Ầm”

một tiếng, Cung Cừ bị chấn đến lão đảo về phía trước, Trảm Mã đao của mình rời khỏi tay. Nếu một kích này không phải dùng thân đao đập xuống, mà là lưỡi đao, thì giờ phút này hắn đã bị chém thành hai đoạn. “Nếu dùng kiếm, ta mới không...”

Cung Cừ còn chưa nói hết, Nghiêm Thượng đã vút ra đao nhào lên, một ôm một ném, đem hắn ấn trên mặt đất, ngón trở đặt trên cổ của hắn. Nếu là trên chiến trường, thứ đặt ở trên cổ cũng không phải ngón trở, mà là Liễu Diệp đao. Cung Cừ thua tâm phục khẩu phục, không lời nào để nói, dứt khoát buông tha lực đạo căng cứng trên người giả chết, rồi lại “chết không nhắm mắt”

mà nhìn Nghiêm Thượng, đem hàng mày rậm tà phi nhập tấn, mắt đen như khe sâu cùng đôi môi góc cạnh phân minh kia khắc vào trong óc, người này, là của hắn, chết cũng không thay đổi. Nghiêm Thượng đưa tay lau đi một đầu đầy mồ hôi, nhướn mày nói: “Ta nhận bảo kiếm ngươi cho, cũng không phải là vì một ngày nào đó giết ngươi. Cung Cừ, ta sẽ không để cho ngươi có cơ hội muốn chết cũng không được, nếu như ta không làm được, mượn mạng này bởi ngươi.”

“Bồi ta?”

Cung Cừ “chết mà phục sinh”

, neoh mắt lại hừ lạnh một tiếng, đột nhiên cong gối đánh lên Nghiêm Thượng, thoát thân ra, một tay nắm trên cổ họng của hắn, phản thủ đem hắn áp chế trên mặt đất. “Là ta đi quá giới hạn rồi, Thái tử là cứu ngũ chí tôn tương lai, mạng của mười tên Nghiêm Thượng cũng đền không nổi.”

Cung Cừ bị lời này làm nghẹn đến trừng mắt, buông yết hầu của Nghiêm Thượng ra, không nhẹ không nặng vỗ một cái lên trán hắn: “Nao heo!”

... Tiểu Bàn kéo Dư Nham vây quanh Thịnh Quân, một bên đợi hắn hoàn hồn, một bên thấp giọng nghị luận. Tiểu Bàn chột chột cổ Dư Nham: “Ngươi xem ngươi xem, lại cau mày, ngươi đoán hắn đang nghĩ gì?”

“Không biết.”

Dư Nham liếc nhìn cái nông trại bình thường kia, liền nghe được vài tiếng chó sủa, vài tiếng heo kêu. Tiểu Bàn hiển nhiên rất bất mãn với câu trả lời này, nhưng rồi lại thoải mái nói: “Quản khí gió hắn muốn cái gì, như bây giờ cũng rất tốt. Thịnh Quân vui buồn đều biểu lộ như bây giờ, so với Thịnh Quân ngày cả trời sập cũng không liên quan tới mình trước kia tốt hơn nhiều.”

“Ngươi đã cứu hắn, vì sao không khuyên giải hắn?”

“Khuyên hắn cái gì? Khuyên hắn đừng tìm đoạn kí ức bị mất kia sao?”

“Hắn và ta bất đồng, cái gì cũng nhớ rõ, chỉ mất đi một đoạn, có thể thấy được đoạn kí ức kia cũng không phải thứ hắn muốn nhớ kỹ. Tìm lại, ngoại trừ tăng thêm buồn phiền, còn có tác dụng gì? Nếu người cảm thấy hắn như bây giờ tốt hơn, thì nên khuyên hắn đi.”

Tiểu Bàn mỉm cười: “Làm sao người biết hắn sẽ nghe ta khuyên?”

“Ta không biết a.”

Dư Nham khó hiểu mà nhìn Tiểu Bàn, không biết vì sao nàng lại cười, vẻ mặt mờ mịt nói: “Ta chỉ là cảm thấy nhiều người khuyên ngăn, thì hi vọng hắn cải biến chủ ý càng lớn thôi.”

“...”

Dư Nham đối với Tiểu Bàn thoáng chốc thay đổi thái độ cũng xem như không thấy, tự nhủ: “Ta cũng biết hắn như bây giờ, là rất tốt.”

Tiểu Bàn hừ hừ: “Đoạn kí ức kia là ma chướng của hắn, nếu nhớ không ra, thì sẽ vĩnh viễn không có cơ sẽ biến thành rồng, không chừng sẽ phải sống như vậy suốt mấy ngàn năm. Hắn dung hợp với Long đan, nhưng cũng không phải Chân Long, không già không chết, bất sinh bất diệt, người cảm thấy tốt sao?”

“Ân, rất tốt. Ta cũng như vậy, ta cùng hắn.”

Trên mặt Dư Nham treo lên tươi cười, nhưng thê lương và bối rối trong mắt lại không lừa được Tiểu Bàn

32. Quyển 4 - Chương 10: Mộ Trận

Phía Tây Uyển Thành mười dặm, đường đất bụi vàng, cỏ hoang khắp nơi, núi xa như mi mục.

Gió bụi thổi qua, Tiểu Bàn hít hít cái mũi, chỉ vào hướng gió thổi nói: “Có mùi mộ đất, đi xem không?”

Hướng Tiểu Bàn chỉ là Trần Quỷ sơn. Dân chúng đều biết đó là một nơi có đi không có về, thanh minh hàng năm đều thỉnh đạo sĩ về trấn áp quỷ hồn trong núi, nhưng chưa bao giờ có vị cao nhân nào đi tiêu diệt quỷ hồn mà có thể trở về bình an.

Thịnh Quân nghe được trong mùi mộ đất mốc meo còn mang theo hương vị máu tươi nồng nặc, do dự mà liếc nhìn Dư Nham.

Dư Nham cười cười: “Ta ở ngoài núi canh chừng cho các người.”

“Không thể để người lại một mình.” Thịnh Quân nhíu mày.

“Nhưng sát khí trong thân thể ta hiện tại đã bắt đầu bị kích thích rồi.” Gương mặt Dư Nham đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Ta che lại linh huyết của người, mang người đi vào.” Vừa nghĩ tới phải để Dư Nham lại một mình, Thịnh Quân đã cảm thấy cực kỳ bất an.

Tiểu Bàn cảm nhận được bất an của Thịnh Quân, từ trong tay áo lấy ra một cái Giới Tử tháp lớn bằng ngón tay cái: “Linh huyết của hắn khắc với phạm nhân, người đừng tùy tiện chạm vào. Để hắn vào Giới Tử tháp đi, sát khí ra không được cũng vào không được, dù có chút không thoải mái, nhưng so với việc người tùy tiện phong bế linh huyết hắn cũng tốt hơn nhiều.”

Dư Nham không chờ Thịnh Quân mở miệng, liền không cần nghĩ ngợi mà gạt đầu ngay, mặc cho Tiểu Bàn thu mình vào Giới Tử tháp.

“Người vẫn chưa yên tâm?” Tiểu Bàn thấy ánh mắt Thịnh Quân một mực nhìn vào Giới Tử tháp, liền dứt khoát đem Giới Tử tháp giao cho hắn: “Như vậy yên tâm chưa? Ai, hắn không là phạm nhân, không dễ chết, không, là không dễ bị hủy diệt nguyên thần như vậy đâu.”

Trần Quỷ sơn không xa, đi theo hướng Đông khoảng bốn năm mươi trượng là đến chân núi. Thế núi cũng không quá dốc, chỉ là vì thường ngày ít người tới lui, nên rừng sâu không đường, vào đêm đứng trong rừng đưa tay không thấy được năm ngón, Thịnh Quân cùng Tiểu Bàn cười gió mà đi, trực tiếp đi về hướng phát ra hương vị mộ đất.

Dưới ánh trăng, hoàn toàn không cần tốn sức tìm kiếm, những nắm mồ chẳng chút phía trên đất dốc đã đập thẳng vào mắt, tựa như quân cờ đang bày trận, Chiêu Hồn phiêu phiêu diêu bay trong gió, cũ nát đến mức nhìn không ra màu gốc, phẳng phất giống như chiến kỳ tung bay. (Chiêu hồn phiêu là những mảnh lụa trắng được cột lên một thân cây cao rồi cắm ở trước mộ)

Gió thổi qua núi rừng, lạnh lẽ như bóng quỷ.

“Thánh thượng, Bắc Di Vương đưa tới thư nghị hòa...”

“Thánh thượng, đây là đường sống cuối cùng của Ninh Triều ta, đừng vì lòng tốt nhất thời mà bỏ qua cơ hội tốt!”

“Thánh thượng, chuyện này quá mức vô lí, vạn lần không được a!”

Ma trôi đi động, ám ảnh lay động.

“Thái tử, chạy mau!”

“Thái tử, bọn thần thất kính!”

“Thái tử, Thánh thượng băng hà!”

Thịnh Quân che kín lỗ tai, nhưng thứ thanh âm ồn ào kia vẫn xông vào đầu một cách rõ rệt.

Tiểu Bàn nhìn vong linh đang phiêu đảng bốn phía, đột nhiên cảm thấy lời của Dư Nham có lẽ đã đúng — những mảnh kí ức bị lãng quên kia cũng không phải là ngẫu nhiên, mà là vì tự đáy lòng Thịnh Quân không hề muốn nhớ lại. Nếu không, rời khỏi Tây Hải đã lâu, vì sao Thịnh Quân chưa bao giờ nhắc tới muốn đến nơi này nhìn qua? Nếu như không gặp được Dư Nham, có lẽ Thịnh Quân căn bản không muốn tìm về đoạn kí ức đã mất đi. Thế nhưng không tìm lại, ma chướng sao có thể diệt trừ? Càng nghĩ càng hồ đồ, nhưng đã đến nơi này, chỉ có thể chờ đợi.

Nắm mộ không bia khắp núi ở trong mắt Thịnh Quân dần dần biến thành chiến trận, cát vàng đầy trời, lục quân mạng tang y.

Uỷển Thành bị phá, quân thần Ninh Triều chạy trốn suốt đêm về phía Tây, vừa qua cửa Tây thành lại thu được thư nghị hòa của Bắc Di Vương.

Thái tử Cung Cừ thân mặc chiến giáp, suất quân cản phía sau. Phòng tuyến cuối cùng đã bị phá, bọn hắn vừa đánh vừa lui, thương vong không ngừng.

Cung Cừ nhớ tới lúc rời khỏi Hoàng cung, một đường đi qua cung đình tĩnh mịch, khắp nơi đều có thể thấy được tần phi cung nữ thất cổ tự vẫn vì hi sinh cho Tổ quốc, lúc này quân Bắc Di có lẽ đã vào chiếm giữ Hoàng cung, đại khái sẽ đem những thi thể kia đốt trụi. Một mối lửa qua đi, rốt cuộc phân không rõ khi còn sống là vinh hay nhục, chỉ có tro cốt bay tận phương nào. Hắn nghĩ, nếu như sau khi chết mình cũng có thể như vậy, không cho Nghiêm Thượng biết nơi chôn xương cốt ở đâu, có lẽ sẽ tốt hơn nhiều.

Nghiêm Thượng lúc này có lẽ đang đi theo bên cạnh phụ thân hắn – Xu Mật Sứ đại nhân, hộ tống Hoàng đế rời đi.

Quân Bắc Di truy đuổi không tha, Cung Cừ hạ lệnh nghênh chiến.

Tinh thần quân Ninh Triều đã hết, quân tinh nhuệ chưa tới ba ngàn, lúc này toàn bộ đều đang ở bên cạnh Hoàng đế, đội quân lưu lại cho Cung Cừ chỉ huy căn hậu cơ hồ đều là những kẻ già nua yếu ớt — bọn họ đều là kẻ bị vứt bỏ, giống như Thái tử điện hạ, đều là kẻ bị vứt bỏ. Nhưng cho dù là kẻ bị vứt bỏ, cũng có tôn nghiêm của chính mình, thà làm quỷ sa trường, không làm giặc đào ngũ.

Đội quân cản hậu bị đánh thành cát vụn, quân Bắc Di chia nhau bao vây, gọn gàng, phối hợp cực kỳ ăn ý. Cung Cừ cười khổ, hắn không thể không bội phục, nếu như Ninh Triều có một đội quân như thế... Không có khả năng rồi.

Cung Cừ nhìn hơn mười kỵ quân Bắc Di đang bao vây mình, thân thể rã rời sắp chịu không nổi tựa như được hồi quang phản chiếu mà tràn đầy sức lực. Hắn xoay người xuống ngựa, vung tay nắm lấy Trảm Mã đao, đại sát tứ phương, lại tự biết mình trốn không thoát.

Trên chiến trường, cái dũng của thất phu không đáng sợ. Cung Cừ dùng đao cản lại trường thương đang công kích trước mắt, ánh mắt liếc thấy hàn quang bỗng lóe lên sau lưng, trong lòng chùn xuống, lặng yên hô một tiếng: “Nghiêm Thượng!”

Một mũi tên nhọn phá không mà đến, xuyên thấu yết hầu tên Thiên phu trường Bắc Di đang đứng sau lưng Cung Cừ.

Nghiêm Thượng cười Phong Lô chiến mã, vung vẩy trường thương một đường bổ quét, lướt trên ngàn trượng huyết hoa.

“Đi!” Dư Nham giục ngựa chạy đến bên người Cung Cừ, đưa tay nắm lấy tay hắn, dùng sức kéo, lôi hắn lên ngựa, sau đó đổi hướng chạy về phía Tây.

Tay Cung Cừ ôm lấy chiến giáp trên bụng Nghiêm Thượng, lại nhìn huyết nhục bay tứ tung trên chiến trường, trong lòng rốt cục cũng không đành lòng, hô lớn: “Rút lui! Tán!”

Đây là quân lệnh cuối cùng của hắn.

“Cung Cừ, có bị thương không?” Giọng nói Nghiêm Thượng khàn đến lợi hại.

“Ta không sao. Người không phải đi theo bên cạnh phụ hoàng sao, sao lại tới đây! Có phải phụ hoàng đã...”

“Cung Cừ, hiện tại không nên hỏi, sau này ta sẽ nói cho người biết.”

“Xảy ra chuyện gì? Khoan đã, đợi một chút, đây không phải phía Tây, người muốn đi đâu?”

Nghiêm Thượng không hề trả lời, giục ngựa xông về Mộ Yên Cốc ở phía Bắc Uyển Thành, sau khi xác định đã vứt bỏ được truy binh, mới dừng ngựa nghỉ ngơi.

Cung Cừ nắm lấy vai Nghiêm Thượng: “Vì sao lại mang ta tới đây? Phía phụ hoàng đã xảy ra chuyện gì?”

Mắt Nghiêm Thượng hiện đầy tơ máu, trầm giọng nói: “Thánh thượng không sao cả. Chỉ là đội quân tiên phong nhận được thư nghị hòa của Bắc Di Vương, ta cũng là trong lúc vô tình nghe được mật nghị giữa Hoàng Thượng và các quân thần, mới biết được nội dung của thư nghị hòa — Bắc Di Vương muốn Ninh Triều dùng người để trao đổi Uyển Thành!”

Cung Cừ im lặng, ôm lấy Nghiêm Thượng đã tức giận đến toàn thân phát run, lạnh nhạt hỏi: “Kết quả mật nghị như thế nào?”

“Phải do Thừa tướng cầm đầu muốn Thánh thượng đáp ứng điều kiện của Bắc Di Vương, phải do Thái phó cầm đầu muốn Hoàng Thượng từ chối yêu cầu vô lý như thế. Thánh thượng... Thánh thượng hắn cái gì cũng chưa nói. Cung Cừ, văn võ cả triều có mấy ai thật sự xem người là Thái tử chứ, chạy về phía Tây lại xem người như kẻ bị vứt bỏ ở phía sau cản hậu, triều đình như vậy, vong thì đã có sao! Chúng ta đi, núi sông Cửu châu luôn luôn có nơi để ta dung thân.”

Cung Cừ than nhẹ một tiếng: “Năm đó sắc phong ta làm Thái tử, đã ngờ tới sẽ có ngày hôm nay, chỉ là không nghĩ tới Bắc Di Vương vậy mà lại vì ta từ bỏ nhiều như vậy, lưu cho Ninh Triều cơ hội thử dốc. Nghiêm Thượng, người luôn sợ chết, càng là quyền cao chức trọng, lại càng sợ chết, một cơ hội thử dốc đối với triều thần chim sợ cành cong mà nói, đã quá mức trân quý, làm ầu như thế, chỉ sợ bọn họ sẽ gây bất lợi với phụ hoàng, ta thân là con của người, không thể ngồi yên không nhìn tới.”

Nghiêm Thượng tức giận: “Người muốn đi gặp Thánh thượng? Hắn có khi nào xem người như con ruột mà đối đãi chưa, sao lúc này người lại trở nên cổ hủ như thế!”

“Ta không phải cổ hủ, chỉ là mạng này, vốn là do hần cho, có thể vì hần làm bao nhiêu thì làm bấy nhiêu.” Cung Cừ lắc đầu, cười lên Phong Lôi chiến mã.

“Cung Cừ, không được đi!” Nghiêm Thượng vội bắt lấy tay Cung Cừ, lực đạo mạnh đến mức cơ hội muốn bóp nát xương cốt của hần.

“Tổ chim bị phá trứng có an toàn được không? Nếu không đi, ta có chết cũng không được yên.” Cung Cừ cũng nắm lấy tay Nghiêm Thượng, cười nhạt nói: “Đã sinh ở Đế vương gia, nên có giác ngộ này, chỉ là, ta đành phụ bỏ một mảnh trung tâm của người.”

Nghiêm Thượng thấy Cung Cừ không có nửa phần thoái nhượng, thở dài một tiếng, trở mình lên ngựa, ôm lấy thắt lưng Cung Cừ, thấp giọng nói: “Nếu là trung tâm, thì là cam nguyện, sao lại nói đến phụ hay không phụ? Chỉ là ta muốn người... muốn người không phụ... tâm ta.”

Thanh âm Nghiêm Thượng càng ngày càng nhỏ, Cung Cừ lại nghe được rõ ràng, không khỏi cười ra tiếng, giờ roi giục ngựa, chạy thẳng đến đại đội đang rút lui ở phía Tây.

Cung Cừ đuổi theo đại đội từ đường nhỏ, lên vào chủ xa trưởng. Tình trạng phòng vệ quanh chủ xa trưởng nói cho hần biết, phụ hoàng đang đợi hần.

“Người đã đến rồi?” Lúc Hoàng đế thấy Cung Cừ, không hề kinh ngạc.

“Nhi thần báo lại quân tình —— đội cận hậu đã tán loạn, khoảng cách với quân Bắc Di ngắn lại, kính xin phụ hoàng định đoạt đối sách.”

Hoàng đế lấy một cái gộp gắm từ dưới gối ra, đặt vào trong tay Cung Cừ: “Đây là ngọc tỷ truyền quốc, bây giờ giao cho người.”

“Phụ hoàng, người đây là...”

Hoàng đế đã gần đất xa trời ho khan một hồi, dứt quãng nói: “Không thể... Không thể để cho ngọc tỷ truyền quốc rơi vào trong tay quân Bắc Di, cũng không thể... không thể giao cho bất kỳ thần tử nào, người hay mang theo nó mà chạy trốn.”

Cung Cừ trầm mặc một lát, nói: “Nhi thần nghe nói Bắc Di Vương đã đưa tới thư nghị hòa.”

Hoàng đế cười lạnh một tiếng: “Con cháu Ninh Triều ta sao có thể trở thành đồ chơi cho hần, có chết, cũng chỉ có thể chết vì Tổ quốc!”

“Phụ hoàng, nhi thần còn có một chuyện muốn hỏi rõ.” Cung Cừ siết chặt hộp gắm, hít sâu một hơi nói, “Phụ hoàng có từng có tình phụ tử với ta không!”

Hoàng đế sững sờ, lập tức thẩm đạm mà cười hai tiếng: “Cho tới bây giờ, Thái tử của ta vậy mà lại hỏi vấn đề này.”

“Xin phụ hoàng trả lời!”

“Tình phụ tử... từng có đó a.”

Cung Cừ nhìn vị Hoàng đế hết như ngọn đèn sắp tắt trong gió, thành kính hành lễ, quay người nhảy ra chủ xa trưởng, chạy tới tụ họp với Nghiêm Thượng đang chờ ở bên ngoài, nhưng còn chưa chạy được một dặm, từ hướng chủ xa trưởng đã truyền đến một tiếng kêu thảm: “Thánh thượng băng hà rồi!”

Nghiêm Thượng thấy Cung Cừ còn chần chờ, vội vàng muốn cướp dây cương, ai ngờ chung quanh đột nhiên sáng rực ánh lửa, chính là một đội quân tinh nhuệ vốn nên thủ hộ tại chủ xa trưởng đang ẩn nấp chung quanh, đảo mắt liền bao vây Nghiêm Thượng và Cung Cừ ở giữa.

Trong ngọn lửa, phái nghị hòa bước ra, Xu Mật Sứ thành linh xuất hiện. Chỉ qua cái nhìn này, rất nhiều chuyện không cần nói cũng hiểu.

“Cung Cừ, không phải ta... Không phải... Người tin ta.” Thanh âm Nghiêm Thượng lộ ra vẻ buồn bã, hần chưa từng nghĩ tới, phụ thân đúng là cố ý để cho hần nghe được mật nghị, cố ý thả hần đi mật báo, chỉ vì muốn hần đưa Cung Cừ đến. Hần cho rằng hần hiểu rõ Cung Cừ, lại không nghĩ rằng bọn Thừa tướng mới là kẻ hiểu rõ ràng, Cung Cừ sẽ không lâm trận bỏ chạy, tất nhiên sẽ trở về gặp Thánh thượng lần cuối.

Cung Cừ sống lưng thẳng tắp mà ngồi trên lưng ngựa, nắm lấy bàn tay Nghiêm Thượng đang khoác bên hông mình, cười nói: “Sao lại khóc?”

Nghiêm Thượng đặt trán lên lưng Cung Cừ: “Là ta ngu dốt, mới hại người đến mức này.”

Cung Cừ thấp giọng nói: “Bắc Di Vương muốn, là Thái tử còn sống, thêm nữa, bây giờ ngọc tỷ ở trong tay ta, bọn hán tuyệt đối sẽ không tổn thương tính mạng của ta. Người cười Phong Lôi chạy về phía Bắc, ngàn vạn lần không nên để bị bắt, nếu không nhất định sẽ bị dùng để áp chế ta. Ta xuống ngựa thương lượng, tự có biện pháp thoát thân.”

“Cung Cừ...”

“Nếu người không nghe an bài lần này của ta, mới thật sự là hại ta.” Cung Cừ nói xong, nhảy xuống ngựa đi, còn hướng về phía Nghiêm Thượng mỉm cười rạng rỡ, rồi đạp một cước thật mạnh lên mông ngựa.

33. Quyển 4 - Chương 11: Tuyệt Lộ

Có lẽ là bởi vì quan hệ với Xu Mật Sứ, lúc Nghiêm Thượng rời đi cũng không bị cản trở.

Nghe tiếng vó ngựa đi xa, nội tâm Cung Cừ bình tĩnh hơn bất kỳ lúc nào, chính thức trở thành giếng cổ không có sóng, không vui không buồn, nhưng việc này không có nghĩa là hán sẽ bó tay chịu trôi.

Con cháu Ninh Triều, chỉ có thể chết vì Tổ quốc!

Cung Cừ đã đoán đúng, phái nghị hòa muốn giao cho Bắc Di Vương, phải là một Thái tử còn sống, cho nên khi hán liều chết mà đánh, phái nghị hòa vẫn không dám hạ sát thủ. Hán đoạt ngựa, chạy ngược hướng Nghiêm Thượng đã đi, vọt vào một tòa núi vô danh.

Ngựa đoạt được không bì kịp với Phong Lôi chiến mã, chỉ biết mang theo Cung Cừ chạy về chỗ cao, cuối cùng chạy tới đỉnh núi bên vách đá.

Phái nghị hòa sợ Cung Cừ nhảy xuống, thi thể vô tồn, sau này không thể bàn giao cùng Bắc Di Vương, vì vậy cũng không dám ép sát, cứ không gần không xa mà giằng co như vậy, tự cho là đúng mà một bên dùng vũ lực uy hiếp, một bên bịa ra hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt.

Cung Cừ lấy ra ngọc tỷ truyền quốc, thấy được hay mắt già nua của Thừa tướng lập tức lóe sáng. Hán cười cười, đem ngọc tỷ ném mạnh lên mặt đất.

Ba~ Xoảng...!

Ngọc tỷ được điêu khắc vô cùng tinh xảo, nhưng bên trong đã có vô số vết nứt, thêm nữa là Cung Cừ vừa ném nó lên một nham thạch cực cứng, dùng sức lực từ đan điền mà ném, ngọc tỷ lập tức tứ phân ngũ liệt. Bàn long điêu khắc trên lưng ngọc tử bị vỡ thành ba khúc, phần đầu vỡ thành một khối vàng, lóc cốc lăn đến dưới chân hán.

Nuốt vàng mà chết, sau khi chết nhất định không thiếu tiền xài. Xem ra, ông trời ngay lúc này cũng đứng về phía hán.

Cung Cừ nhặt khối vàng kia lên, khoe mắt liếc nhìn phái nghị hòa rồi cười lạnh hai tiếng, ngựa đầu nuốt vào.

“Nhanh! Nhanh đi! Đừng để cho hán chết!”

Trong tiếng la hét ồn ào, Cung Cừ cảm thấy ***g ngực nóng rực như bị lửa đốt, sau đó tri giác dần dần thối lui, trước lúc tỉnh bình của phái nghị hòa xông lên, hán đã đi trước một bước, mất đi tri giác.

...

Trong núi gió lạnh lác đác bị thương, Thịnh Quân nhìn những nắm mồ không bia khắp núi, mặt không biểu tình.

Tiểu Bàn lúc đầu còn có chút bận tâm về Thịnh Quân, sợ hấn nhớ ra mọi chuyện rồi sẽ chịu không nổi, dù sao lúc trước rời khỏi Tây Hải đi ngang qua đây, Thịnh Quân căn bản không hề nhìn tới một cái, phẳng phất như đang đi qua một nơi xa lạ. Thế nhưng cẩn thận nhìn một hồi, mới phát hiện khí tức Thịnh Quân cũng không có biến hóa gì rõ rệt, vì vậy yên lòng, bắt lấy mười cái vong linh lớn gan tới gần, dùng dây trói hồn cột chúng thành một chuỗi cầm chơi.

Tiểu Bàn không muốn quấy rầy Thịnh Quân nhớ lại, nhưng bị nó khiến cho có chút nhàm chán rồi, đang lúc suy nghĩ xem khi nào mới có thể rời khỏi cái nơi u ám này, Giới Tử tháp đột nhiên từ tay Thịnh Quân nhảy xuống —— không phải rơi xuống, mà là như đang sống mà nhảy xuống.

“Thịnh Quân, coi chừng!” Tiểu Bàn vội vàng thu lại dây trói hồn, chạy về bên cạnh Thịnh Quân, giăng thêm một đạo Trấn ma phù ngoài tháp.

Dưới tác dụng của Trấn ma phù, Giới Tử tháp an tĩnh lại, nhưng lại không ngăn cản được thân tháp vốn trắng thuần đang nhuộm sang màu mực.

“Có phải là do Dư Nham không?” Thịnh Quân vội hỏi.

Tiểu Bàn cẩn thận giữ lấy Giới Tử tháp giữa không trung, nhú mồm nói: “Ta đã quên nói cho người biết, Giới Tử tháp có thể liên thông linh thức Long tộc. Trên người của người có Long khí, cho nên Dư Nham nhất định xuyên thấu qua linh thức của người thấy được chuyện người nhớ tới.”

“Sao có thể như vậy...”

“Ta cũng muốn hỏi là có chuyện gì xảy ra a!” Tiểu Bàn như đang nâng củ khoai bồng tay, thu lại không được, vứt bỏ cũng không xong, vẻ mặt đau khổ nói với Thịnh Quân: “Ta thấy người không có biểu tình gì, có lẽ chuyện nhớ được không quá quan trọng a, sao lại khiến hấn kích động thành như vậy? Sát khí so với lần trước mạnh hơn nhiều.”

Lòng Thịnh Quân chùn lại, rồi lại dâng lên nỗi băn khoăn cực lớn —— Với tính tình năm đó của Nghiêm Thượng, cho dù tự trách vì vô tình mà khiến Thái tử rơi vào tay phái nghị hòa, cũng không nên có sát khí mãnh liệt như thế...

“Trấn ma phù có tổn thương hấn không? Cần tìm sư phụ hấn không?”

“Trấn ma phù sẽ không tổn hại nguyên thần, chỉ là không biết cái thân thể rách nát kia có chống đỡ nổi sát khí mạnh như vậy hay không...” Tiểu Bàn lời còn chưa dứt, đột nhiên sắc mặt đại biến, lẩm bẩm nói, “Thì ra là người nhớ tới chuyện của người, dẫn tới hấn cũng nhớ tới chuyện của mình. Ma chướng mạnh như vậy, chỉ sợ thật sự phải đi tìm sư phụ hấn mới được.”

“Để ta xem xem, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.” Thịnh Quân đưa tay muốn lấy Giới Tử tháp.

Tiểu Bàn vượt lên trước bắt lấy Giới Tử tháp giấu ra phía sau, lui hai bước, dùng sức mà lắc lắc đầu nói: “Thịnh Quân, người không còn là Thái tử Cung Cừ năm đó, hấn cũng không phải là thư đồng của Thái tử nữa, người đã nhớ ra chuyện mình quên, vậy là đủ rồi. Đừng để ý hấn nhớ ra chuyện gì, đó là chuyện của Nghiêm Thường, người không cần biết!”

“Tiểu Bàn!” Thịnh Quân muốn đoạt Giới Tử tháp, nhưng không ngờ trong nháy mắt bắt lấy cánh tay Tiểu Bàn, vậy mà cũng thông qua Giới Tử tháp thấy được kí ức của Dư Nham, lập tức đã quên nhúc nhích.

Tiểu Bàn im lặng, không đành lòng nhìn mà đem Giới Tử tháp bỏ vào tay Thịnh Quân.

Thì ra đêm đó, Nghiêm Thượng cũng chưa chạy xa, sau khi chạy năm dặm về phía Bắc, cuối cùng vì lo lắng mà đi vòng vòng, nhưng không thấy nhân mã phái nghị hòa. Cảm thấy có chút khả nghi, hấn liền theo dấu vó ngựa mà chạy về Trấn Quỷ sơn cũng chính là núi vô danh lúc ấy, vừa qua khỏi sườn núi liền thấy người phái nghị hòa bắt đầu xuống núi, trong đội ngũ nghiêm nhiên có thân ảnh của Cung Cừ, chỉ là —— Cung Cừ bị trói trên lưng ngựa, mặt mũi đầy vết máu, không hề có sinh khí.

Cung Cừ, người không phải nói phải nghị hòa muốn bắt sống người sao? Không phải nói bọn hán tuyệt đối sẽ không tổn thương tính mạng của người sao? Không phải nói... người tự có biện pháp thoát thân sao? Tại sao phải lừa gạt ta! Nghiêm Thượng lẳng lặng trong rừng cây tựa như bóng ma, nhìn không chuyển mắt lên thân ảnh không biết sống hay chết kia, xa xa nghe thấy được thanh âm lo lắng của Thừa tướng.

“Hắn nuốt vàng tự sát, phải làm thế nào đây? Bắc Di Vương có chịu tiếp nhận một chỗ thi thể không còn hơi thở không?”

Thượng thư ở bên nói: “Thừa tướng cần gì âu sầu, chúng ta đã tận hết khả năng, thiên mệnh như thế...”

Bên tai Nghiêm Thượng ừ đi, cực kỳ bi ai, cực kỳ tức giận, nhưng trong lòng lại không hề chấn động. Hắn tựa như quỷ mị hư vô vây quanh đỉnh núi, lẳng yên tiếp cận đội ngũ. Bạc sáng hiện lên chỗ, đầu lâu rơi xuống.

Những người này, đều đã từng là đồng bào của hán, thậm chí còn có nhiều gương mặt quen thuộc như vậy, nhưng những người quen thuộc này, phản bội Ninh Triều, có ý bắt Cung Cừ đi hiến tế, đổi cho bọn hán một khắc kéo dài hơi tàn. Hiện tại Cung Cừ đã chết, bọn hán còn muốn đem cả thi thể giao cho Bắc Di Vương để phục mệnh. Những người này, chính là đồng bào của hán, phụ thân...của hán!

Nghiêm Thượng không hề che dấu hành tung, nhưng đến khi phải nghị hòa phản ứng lại, phía sau hán đã có trên trăm cái thi thể đầu thân chia lìa. Mà giờ này khắc này, Xu Mật Sứ đại nhân chắn trước mặt hán, nghiêm nghị quát: “Nghịch tử! Dừng tay!”

Nghiêm Thượng đã giết đỏ cả mắt bị thanh âm quát lớn quen thuộc này kéo về một tia thanh minh.

“Nghịch tử, nước mất nhà tan còn đối với đồng bào hạ sát thủ, còn không bó tay chịu trời!”

Nghiêm Thượng cuồng tiếu nói: “Đồng bào? Đồng bào thì là cái gì? Người thân là cha, lại dùng con ruột làm mồi nhử Cung Cừ vào bẫy. Người thân là thần, lại cùng phản tặc mưu đồ đem Thái tử dâng cho súc sinh Bắc Di!”

“Nghiêm gia ta cả nhà trung liệt, cầm thú kia lại đem người... Đem người... Nam nhân Nghiêm gia ta sao có thể chịu đại nhục này!”

Nghiêm Thượng kinh ngạc mà nhìn phụ thân —— Vốn cho rằng tình cảm của mình và Cung Cừ là bí mật giấu sâu trong lòng lẫn nhau, không ngờ đã sớm bị bọn họ nhìn ở trong mực, hơn nữa còn nhìn thành một quang cảnh xấu xa nhơ nhuốc. Nhưng mà hán biết rõ, cho dù lúc này nói tất cả đều là mình cam tâm tình nguyện, thì phụ thân cũng sẽ không thay đổi ước nguyện ban đầu. Lúc phụ thân tìm chỗ dựa là phải nghị hòa, cha con hán đã mỗi người một ngã.

Xu Mật Sứ phần hận không thôi: “Vi báo thù nhà, ta nhất định phải đưa hán vào tay Bắc Di Vương, để hán cũng ném thử những khuất nhục mà người đã chịu!”

Nghiêm Thượng nhìn phụ thân đã tức tới sùi bọt mép, tình hình trong Túy Mộng các rõ mồn một trước mắt, không cần tận lực suy đoán cũng có thể nghĩ ra nếu Cung Cừ rơi vào tay Bắc Di Vương sẽ phải chịu loại khuất nhục như thế nào, loại chuyện này, nhất định không được phép phát sinh.

“Phụ thân, người dạy ta trung quân, ta có thể làm được, chính là trung với Thái tử. Lúc trước người đưa ta đi làm thư đồng của Thái tử, chẳng lẽ không biết sẽ có kết quả này sao? Thân là thần tử, ta quyết không thể để hán rơi vào tay Bắc Di Vương, nếu hán chịu nửa phần nhục nhã, với ta mà nói, không thua gì hình phạt lăng trì.” Nghiêm Thượng thấy đội ngũ phía trước càng đi càng xa, không khỏi lo lắng khó nhịn: “Phụ thân, xin tránh đường cho!”

Xu Mật Sứ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà trừng Nghiêm Thượng, giọng nói khàn khàn: “Giết ta, người mới có thể mang hán đi!”

Nghiêm Thượng nhìn vị phụ thân râu tóc hoa râm, trong đôi mắt nhiễm đầy tơ máu đột nhiên rơi lệ.

Cung Cừ, người đã nói, mạng này, vốn là hán cho, có thể vì hán làm bao nhiêu thì làm bấy nhiêu. Thế nhưng ta có tấm lòng như người, ta không làm được loại chuyện dễ dàng người đã nói. Cho dù thế nào đi nữa, ta cũng không để người rơi vào tay bọn súc sinh Bắc Di!

Bội kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang như sương, trong nháy mắt đã là máu tươi nhuộm vật áo bào — giống như máu đang chảy trong cơ thể mình.

Tinh binh phải nghị hòa nhao nhao thối lui, không còn ai dám tiến lên ngăn cản tên la sát dám vùng kiếm giết cha này.

Chém giết biến thành đồ sát, lúc Nghiêm Thượng đưa tay nắm lấy tay Cung Cừ, bỗng nhiên phát hiện hắc còn có chút hô hấp, đồ sát cũng lặng yên mà dừng lại.

Binh sĩ còn không đến ba thành thừa cơ chạy trốn chết.

Nghiêm Thượng ôm Cung Cừ, thần trí hoảng hốt mà chạy về phía Tây, bị quân Bắc Di vốn đang ở nửa đường chờ tiếp ứng phải nghị hòa phát hiện, theo bản năng chạy trốn, cũng không biết là chạy đi đâu.

Suốt cả đêm chiến đấu, chạy trốn, lúc sáng sớm, Nghiêm Thượng sớm sức cùng lực kiệt biết mình đã tới giới hạn.

Tây Hải mệnh mỏng, sóng xanh vạn dặm.

Cung Cừ chưa từng tỉnh lại, Nghiêm Thượng cõng hắc trên lưng đi vào một hang động gần biển ẩn nấp, nhẹ nhàng lau đi vết máu đen trên mặt hắc, chạm vào làn da nóng hổi của hắc, rút ra bội kiếm từ bên hông.

“Cung Cừ, ta nói rồi, sẽ không để cho người có cơ hội muốn chết cũng không được. Nếu ta làm không được, mượn mạng này bồi người. Cho nên, chờ ta trở lại.” Nghiêm Thượng dùng sức mà ôm lấy thân thể như bị lửa đốt của Cung Cừ.

Nước biển vỗ lên nham thạch, sóng biển bắn tung tóe vào trong động, làm ướt thân thể Cung Cừ.

Nghiêm Thường mỉm cười âm đạm, lặng lẽ rời đi, quay về nghênh địch.

Đến chết, mới thôi.

...

Thịnh Quân không xem hết, đem Giới Tử tháp trả về tay Tiểu Bàn. Hắc rốt cuộc biết vì sao khi Dư Nham bị biến thành linh ngẫu lại không có kí ức, việc đó cũng không phải vì pháp thuật lão đạo xảy ra sai lầm, mà là vì hắc không muốn nhớ tới Cung Cừ. Bởi vì... là hắc mang Cung Cừ vào bẫy, là hắc để Cung Cừ một mình lưu lại. Vì Cung Cừ, hắc tàn sát đồng bào, thậm chí tang đức giết cha, vì Cung Cừ, hắc tử chiến Bắc Di, cuối cùng lại không làm tròn ước hẹn.

Tiểu Bàn lần đầu tiên thấy Thịnh Quân rơi lệ, nhưng lại vô tâm an ủi, bởi vì khi Thịnh Quân trả lại Giới Tử tháp cho nàng, một giọt nước mắt đã rơi trên thân tháp.

Trần ma phù, phá.

34. Quyển 4 - Chương 12: Phá Sát

Làm sao bây giờ!

Tiểu Bàn kinh hoàng mà nhìn Thịnh Quân, toàn thân Giới Tử tháp đã bị sát khí nhuộm đen, vong linh du dương xung quanh bị ảnh hưởng, bắt đầu trở nên luống cuống.

“Thịnh Quân, chúng ta chỉ còn cách đi tìm sư phụ hắc thôi. Lão đạo kia còn ở Thụý Hồng các không nhỉ?”

“Chỉ sợ tạm thời hắc sẽ không đi tìm Vũ Nùng cô nương kia nữa, nhưng nó sẽ chỉ đường cho chúng ta.” Thịnh Quân chỉ lên bầu trời.

Tiểu Bàn ngẩng đầu, một thanh âm bén nhọn chói tai thông qua linh niệm đập thẳng vào trong óc.

“Cứu mạng a! Ta không muốn chết a! Ta còn chưa tìm được chim mái để đẻ trứng mà!” Kim điều quay vòng vòng rớt từ trên trời xuống, hay cánh phảng phất như đã mất đi không chế, nhào thẳng về phía Thịnh Quân.

Tiểu Bàn chợt nói: “Quên mất nó là Ngôn Linh Sử của Dư Nham, Dư Nham xảy ra chuyện, nó cũng không được sống tốt.”

Thịnh Quân thả ra một đoàn linh lực nâng kim điều lên, thế này mới nhìn thấy ngực và bụng của kim điều bị sát khí đen kịt quần lầy, vì chống lại nó, kim điều cơ hồ đã hấp hối.

Tiểu Bàn nhắc kim điều ở một bên lên: “Người còn có thể cứu, nếu như người có thể giúp bọn ta tìm được sư phụ hần.”

“Sư phụ hần đang ở Thuyết Hồng các... chuộc thân cho Vũ Nùng cô nương.” Kim điều dắt cổ gào thét một tiếng, ánh mắt đảo qua Giới tử tháp đen kịt, toàn thân run rẩy làm rụng mấy không ít lông.

“Quả nhiên là sợ chúng ta gây phiền toái cho Vũ Nùng cô nương, chỉ là không nghĩ tới lại thúc đẩy hần đi chuộc thân cho nàng.” Tiểu Bàn chắc chắn bình luận: “Lão đạo kia rốt cục xem Vũ Nùng cô nương là gì a?”

Kim điều ai oán mà nhìn Tiểu Bàn: “Long Nữ, có thể giải quyết vấn đề trong tay người trước rồi mới quan tâm tới tình cảm của ông già kia không?”

Tiểu Bàn nhe răng.

Thịnh Quân giơ tay về phía Tiểu Bàn nói: “Để ta giữ Giới Tử tháp, có lẽ ta có biện pháp khiến hần tỉnh táo lại một chút.”

Tiểu Bàn có chút lo lắng: “Sát khí quá nặng, ta sợ người áp chế không nổi.”

“Không cần lo lắng, giao cho ta.” Thịnh Quân dưới ánh mắt lo lắng của Tiểu Bàn, cầm lấy Giới Tử tháp, ngay vào lúc chạm vào thân tháp, một cổ sát khí khát máu cực lớn đánh thẳng vào tâm mạch.

“Thịnh Quân?”

“Tiểu Bàn, mang theo kim điều đi tìm sư phụ Dư Nham đi!”

Thịnh Quân ngăn cản được trùng kích của sát khí, bay lên trời, đi thẳng đến Thịnh Kinh.

Tiểu Bàn dẫn theo kim điều bay cũng không nổi phía sau, trong lòng vô cùng lo sợ bất an, rồi lại không biết nên biểu đạt tâm tình này như thế nào. Bắt đầu từ lúc quen biết Thịnh Quân, nàng cơ hồ không phát hiện ra hần cũng có vui buồn yêu hận. Hần vĩnh viễn luôn giữ bộ dạng ôn nhu như ngọc, phảng phất không có mũi nhọn, nhưng bản chất lại rất cứng rắn. Sau khi gặp được Dư Nham, bộ mặt Thịnh Quân thu liễm không để người biết đã dần dần lộ ra, nhưng thật sự là như vậy sao? Phá vỡ ma chướng năm đó là có thể thành rồng? Hiện tại trước mắt, có thể sẽ trở thành ma chướng mới hay không?

Thịnh Quân có chút khí huyết bất ổn, cho dù bây giờ có thể chống cự lại ảnh hưởng của sát khí, nhưng ngay lúc vội vàng chưa kịp vừa này đã có một phần nhỏ sát khí xâm nhập vào thân thể, khơi dậy những nỗi niềm mà ngay chính hần cũng đã quên mất.

Lúc là Cung Cừ, là Tam hoàng tử, bởi vì mẫu phi mất sớm, hần tự biết mình không còn sức tranh đoạt để vị kia nữa, liền yên lặng thối lui, nhưng cũng không thể khiến các huynh đệ khác hoàn toàn yên tâm, trong hoàng cung vĩnh viễn không thiếu biện pháp chính người vô hình, hần đã từng tiếp nhận từng cái một, chỉ là những lúc như thế, hần đều hết lần này đến lần khác tự khuyên nhủ mình như đang niệm kinh Phật rằng: “Phu duy bất tranh, cố thiên hạ mạc năng dữ chi tranh (1)“, “Bích lập thiên nhận, vô dục tắc cương (2)“, mới không có thể không tự mình hại mình, cũng không bị bức đến điên loạn. Nhưng hoàng tử cuối cùng vẫn là hoàng tử, cốt khí cùng ngạo khí bẩm sinh thủy chung chưa từng biến mất, đây cũng là nguồn gốc của thống khổ, bị ai, nhưng hần tình nguyện thanh tỉnh mà thống khổ, chứ không muốn ngu ngốc hèn hạ mà khuất phục.

(1) Không phô trương, nên sáng; không tự cho mình đúng, nên hiển dương ở đời; không kể công, nên có công; không kiêu căng, nên [không bị ai hại, nhờ đó mà] trường tồn. Vì không tranh với ai, nên không ai tranh với mình.

(2) Trích từ cặp câu đối của Lâm Tắc Từ “Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại. Bích lập thiên nhĩ, vô dục tắc cương.” (Biển lớn dung nạp trăm nghìn dòng sông, tấm lòng bao dung mới có thể trở nên vĩ đại. Vách núi nghìn trượng sừng sững, không mang dục vọng thì có thể giữ mình cương trực.)

Phần nộ và sát ý do thống khổ sinh ra cũng vì leo lên được vị trí Thái tử kia mà biến mất, nhưng cũng không vì sự biến hóa đó mà bộc phát. Ngôi báu Thái tử, được xây trên một tầng lầu cô độc bấp bênh, Đồng cung Thái tử, được xây trên lỗ hổng của chính quyền. Vị trí này giao cho hần, cũng không phải vì khẳng định tái trí trị quốc của hần, mà khẳng định tư cách làm con rối hy sinh của hần. Trong bữa tiệc sắc phong đêm đó, hần nâng chén rượu, mỉm cười tiếp nhận từng người đến chúc mừng, sau khi chuốc say bản thân, hần mơ thấy mình giết cha giết huynh, mơ thấy mình tàn sát hết cả triều đình.

Cung Cừ bị chính giấc mộng của mình làm tỉnh dậy, còn chưa kịp tỉnh táo để đọc lại những quyển sách thánh hiền mà bản thân đã sớm thuộc lòng kia, tìm hiểu xem vì sao chính mình lại có một mặt hung bạo như thế, thì Nghiêm Thượng xuất hiện. Ngay từ đầu hần đã biết rõ, Nghiêm Thượng cũng không tình nguyện vào cung làm thư đồng cho Thái tử, hần cũng có thể đoán được, Xu Mật Sứ dâng lên nhi tử độc nhất, là vì muốn xếp một quân cờ ở bên cạnh hần, nhưng hết thấy những thứ đó đều không ngăn được thương thức của hần đối với Nghiêm Thượng, cái người cùng tuổi với mình này, thuần khiết hơn bất cứ ai khác, đôi mắt trắng trắng kia, là thứ đầu tiên khiến hần muốn trả giá.

Cung Cừ vì Nghiêm Thượng bỏ ra không ít tình cảm vốn đã chôn vùi tận tim, và nhận được đáp lại, nhưng điều đó, lại khiến Nghiêm Thượng vì trung tâm và tình cảm kia, mà vạn kiếp bất phục. Rốt cuộc, đôi mắt vốn không lay dính một hạt bụi trần kia của Nghiêm Thượng, đã nhuộm đầy máu tươi — có máu của phụ thân hần, có máu của đồng bào hần, nhiều hơn nữa, là máu của chính bản thân hần. Nghiêm Thượng dốc hết tất cả, cuối cùng vẫn chỉ là hai bàn tay trắng, hần không bỏ xuống được tội nghiệt, không giải được khúc mắc, oán hận cùng bất đắc dĩ, giãy dụa cùng bị phần, tất cả đã tích lũy thành sát khí ngập trời này.

Sao có thể không hận!

Thịnh Quân nắm chặt tay thành quyền, hần không muốn cũng không thể áp chế sát khí của Dư Nham, thứ hần có thể làm chính là hứng chịu, hứng chịu sát khí của Dư Nham một cách vô điều kiện.

“Người không cần oán hận Nghiêm gia, oán hận triều thần, thậm chí oán hận chính mình, bởi vì nguồn gốc của tất cả những oán hận này, đều là Cung Cừ. Không có Cung Cừ, hết thấy đều sẽ khác, ít nhất, kiêu ngạo của người có thể giữ lại để kháng địch trên chiến trường.”

“Sao có thể không có hần? Cuộc đời này của Nghiêm Thượng sao có thể không có Cung Cừ!”

“Nghiêm Thượng đã chết rất nhiều năm rồi, bây giờ người tên là Dư Nham!”

“Mặc kệ Nghiêm Thượng có chết hay không, mặc kệ Dư Nham có sống hay không, dù chỉ còn lại một hồn một phách, cũng chỉ có Cung Cừ!”

Thịnh Quân im lặng, không biết khi nghe thấy những lời này nên cao hứng hay là bất đắc dĩ, không biết khiến Dư Nham nhớ lại bản thân là Nghiêm Thượng là quyết định chính xác hay sai lầm. Thời gian không cách trở lại, chuyện đã xảy ra thì không cách nào thay đổi được, hần thầm nghĩ...

Trong đầu Thịnh Quân đột nhiên xuất hiện cảnh tượng trong Giới Tử tháp, thân thể Dư Nham thể nhưng đã sụp đổ!

Dư Nham đứng ở trong tháp nhìn lên mái vòm, hai mắt huyết hồng, tóc trắng cuồng vũ, sát khí đen kịt không ngừng tuôn ra từ thân thể hần, giống như sương mù phủ lấp dày đặc. Cổ thân thể sớm có vết nứt kia tựa như bức tường bị đánh phá mà bong ra từng mảnh, hoa văn đỏ sậm vì vậy mà trở nên không toàn vẹn, hần đã mất đi linh lực vốn có, khiến sát khí càng không có kị gì mà tuôn ra.

Sắc trời hừng đông, tường thành Thịnh Kinh xuất hiện trong tầm mắt.

Tiểu Bàn đột nhiên bay đến phía trước Thịnh Quân, quay người ngăn cản hần, vô cùng lo lắng nói: “Giới Tử tháp sắp không chịu được rồi, không thể mang nó vào thành! Thịnh Quân, ta đi tìm lão đạo kia! Người đến vách núi sông Hàm Lăng chờ chúng ta!”

Không đợi Thịnh Quân trả lời, Tiểu Bàn liền dẫn theo kim điêu bay về phía Thúy Hồng Các, không hề chú ý tới lân phiến lộ ta dưới ống tay áo Thịnh Quân đã biến thành màu sắc tựa như mặc ngọc.

Thúy Hồng các.

Lão đạo râu trắng vẫn dùng dung mạo tầm thường của nam nhân trung niên lúc trước, đứng ở trước mặt Vũ Nùng, nắm tay nàng nói: “Ta đã chuộc thân cho ngươi rồi, vì sao không đi!”

Vũ Nùng nhẹ giọng cười nói: “Nếu đời này ngươi không đến tìm ta, thì đây chính là kiếp lưu lạc phong trần cuối cùng của ta. Nhưng ngươi đã đến tìm ta rồi, kiếp sau ta lại phải trải qua một đời thế này nữa. Bây giờ ngươi chuộc thân cho ta, kiếp sau lại phải tới tìm ta, rồi lại chuộc thân cho ta, khiến ta vĩnh viễn không thoát được kiếp phong trần này sao?”

Lão đạo hoảng hốt mà nhìn Vũ Nùng: “Ngươi... Ngươi còn nhớ rõ...”

Vũ Nùng cười khở nói: “Tam thế luân hồi, cả đời ta chưa bao giờ quên.”

“Vậy sao ngươi còn muốn gặp ta!” Lão đạo khàn giọng quát.

Vũ Nùng nhướn mắt phượng, lộ ra nụ cười câu nhân: “Có lẽ câu đó nên là do ta hỏi, vì sao ngươi biết rõ ta bị trói buộc bởi luân hồi, biết rõ tới tìm ta sẽ có hậu quả gì, vậy mà vẫn cứ đi tìm ta?”

“Vũ Nùng...”

“Ngươi tu đạo là vì thăng tiên, nhưng lại vì ta, chậm chạp nấn ná. Ta không oán ngươi, không hận ngươi, nhưng cũng sẽ không cùng ngươi rời khỏi Thúy Hồng các, chỉ cầu ta kiếp sau đau khổ, nhưng ngươi vẫn khoanh tay đứng nhìn, không bao giờ ... tới tìm ta nữa.” Vũ Nùng nhẹ nhàng đi đến trước cửa sổ, đột nhiên đẩy ra cửa sổ vốn đóng chặt, Tiểu Bàn cùng kim điêu đều không kịp ẩn nấp, chỉ có thể ngượng ngùng mà đi vào trong.

Kim điêu giả bộ bất tỉnh, Tiểu Bàn giả như cái gì cũng không nghe thấy, cướp lời nói: “Dư Nham nhớ ra chuyện trước kia, sát khí không khống chế được, hiện tại ngay cả Giới Tử tháp cũng sắp không chịu nổi nữa! Thịnh Quân mang hấn đến vách núi rồi, ngươi là sư phụ hấn, cũng mau tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp với ta đi!”

“Không đi! Không có tâm trạng!” Lão đạo ủ rũ ngồi xổm một bên, tâm tư còn bởi vì lời Vũ Nùng vừa nói mà chấn động không thôi.

Vũ Nùng xinh đẹp đẩy bả vai lão đạo: “Đi đi, ngươi không phải còn muốn giữ Dư Nham làm Hộ thân linh, giúp ngươi ngăn cản thiên kiếp sao? Cho dù ngươi không vì mình cân nhắc, sát khí mạnh như vậy nếu thật sự thoát khỏi tháp kia chạy đến đây, chẳng phải Thịnh Kinh sẽ gặp nạn sao? Kiếp này ta đã thế này rồi, nhưng cũng không muốn chết vì sát khí đâu.”

Lão đạo nhảy dựng lên: “Ta, ta tuyệt sẽ không để ngươi chết oan uổng!”

Vũ Nùng gật gật đầu: “Đi đi, nói không chừng Dư Nham vượt qua kiếp nạn này, sẽ được viên mãn đó.”

Tiểu Bàn gật đầu với Vũ Nùng, một tay mang theo kim điêu đã như con gà chết, một tay bắt lấy tay áo lão đạo, phát lực bay nhanh tới vách núi bên sông Hàm Lăng. Nàng tuy lo lắng cho tình cảnh của Thịnh Quân, nhưng lại nhịn không được tò mò đối với quan hệ của lão đạo và Vũ Nùng, lòng nhắc miệng ra, lên tiếng hỏi: “Vũ Nùng và ngươi đã biết nhau ba kiếp à? Sao các ngươi lại không thể ở bên nhau?”

Kim điêu vừa mở mắt, lại tranh thủ thời gian nhắm lại.

Lão đạo hiện ra bộ dáng râu bạc bông bênh hiếm có, thái dương nổi gân xanh: “Không liên quan tới ngươi!”

Tiểu Bàn quẹt miệng, mặc dù cực kỳ bất mãn với thái độ của lão đạo, nhưng cũng chỉ có thể nhịn xuống, nàng sợ nếu thật sự chọc giận lão đạo, lão sẽ mặc kệ mà vứt bỏ Dư Nham, đến lúc đó, Thịnh Kinh gặp nạn là việc nhỏ, Thịnh Quân bị thương là chuyện lớn.

Nhưng mà, khi Tiểu Bàn kéo lão đạo chạy tới vách núi, thấy được cảnh tượng khiến người ta ghen hờn nhìn trần trời — nửa bên vách núi sụp xuống khiến cho mặt sông chia thành hai nhánh, nước càng chảy

xiết hơn. Mà trên nửa bên vách núi còn lại, Giới Tử thấp lằng lằng đứng yên trong một cái hố đá to, màu trắng như tuyết, bên trong rỗng tuếch.

Thịnh Quân không thấy bóng dáng.

“Bọn hần... đi đâu rồi?” Tiểu Bàn nâng Giới Tử thấp lên, thất thần mà nỉ non. Nàng cảm nhận được nguyên thần của Dư Nham, cũng không cảm nhận được khí tức của Thịnh Quân, giống như... giống như bọn hần đã cùng nhau triệt để biến mất trên đời này...

35. Quyển 4 - Chương 13: Thiên Mệnh

Lão đạo vân vê râu trắng, như có điều suy nghĩ mà liếc nhìn kim điều.

Tiểu Bàn lắc lắc kim điều đang cụp đầu, hỏi: “Này, tỉnh, đừng có giả chết nữa. Người không phải Ngôn Linh sử của Dư Nham sao? Hần đem Thịnh Quân giấu chỗ nào rồi?”

Kim điều bị lắc tới hấp hối, vỗ vỗ hai cánh, nói: “Phía nam, đi về phía nam.”

“Nói cho rõ!”

“Ta, ta cũng không rõ mà, Long Nữ đại nhân! Ta là một con chim, không phải một con chó a!”

“Long Nữ bớt giận!” Thủy Thần sông Hàm Lăng tóc đỏ râu đỏ phá sóng mà lên, bay đến trước mặt Tiểu Bàn.

Tiểu Bàn ném kim điều cho lão đạo, đối với Thủy Thần nói: “Xem xem, ta gấp đến mức quên mất chỗ này có người rồi! Người nhất định biết rõ chuyện gì đã xảy ra! Nói đi nói đi, Thịnh Quân đi đâu vậy?”

Thủy Thần có chút chần chờ mà đáp: “Nói thì cũng đơn giản, là do sát khí quá nặng của Dư Nham, Thịnh Quân không cách nào áp chế. Một khi sát khí đã làm cho cả tòa núi sụp xuống, tất nhiên cũng sẽ làm cho nước sông Hàm Lăng dâng lên, tràn ra hai bờ. Bởi vậy, Thịnh Quân thu nạp nguyên thần cùng sát khí của Dư Nham.”

Tiểu Bàn lúng ta lúng túng nhìn Thủy Thần: “Thu nạp? Thu nạp là có ý gì? Thịnh Quân tuyệt đối không có pháp bảo mạnh hơn Giới Tử thấp!”

Gương mặt Thủy Thần lộ vẻ khó xử.

Lão đạo chợt cười to nói: “Không nghĩ tới a không nghĩ tới! Thịnh Quân kia lại dám mạo hiểm như thế!”

Thủy Thần thấy lão đạo đã sáng tỏ, chỉ về phía nam nói: “Hần chạy đến linh huyết không xa Thịnh Kinh lắm, nếu không đoán sai, hẳn là Tú Lâm Sơn. Tiểu thần cáo lui.”

Không đợi Tiểu Bàn lên tiếng, Thủy Thần đã vội vàng vàng chui về trong nước.

“Tú Lâm Sơn?” Lão đạo yên lặng hít một hơi lạnh, nhú mày.

Tiểu Bàn quét mắt liếc lão đạo, một phen nắm lấy vạt áo hắn: “Nói cho ta biết trước, thu nạp là có ý gì?”

“Có chuyện từ từ nói nha, Long Nữ sao lại không có lễ phép như vậy?” Lão đạo nói thềm hai câu, đem vạt áo của mình từ bàn tay nhỏ túm trở về, tuy vẫn bất mãn, nhưng cũng thành thành thật thật mà đáp: “Nhìn tình cảnh này cũng biết, thân thể Dư Nham đã nát hết rồi, những đồ đảng trên người dùng để áp chế sát khí cũng đã mất đi hiệu lực, cho nên hẳn là Thịnh Quân đã đem nguyên thần của Dư Nham nhét vào cơ thể mình, đừng có gấp... Hần còn biết đi tìm linh huyết tinh lọc sát khí, đã nói lên hẳn còn chưa bị sát khí của Dư Nham làm nát tâm trí.”

“Vậy sao ta không cảm nhận được long khí của hắn, cũng không cảm nhận được sát khí của Dư Nham?”

“Long khí là chí dương đến từ linh khí, sát khí lại vừa vặn trái ngược, hai loại khí tức này ở cùng trong một thân thể, triệt tiêu lẫn nhau cũng không phải kỳ lạ.”

Tiểu Bàn dừng một chút, liền kéo lão đạo bay về hướng Nam: “Thịnh Quân không phải chân long, long khí không thể chống lại sát khí mạnh như vậy! Nhanh mang ta đến Tú Lâm Sơn!”

Lão đạo cười đến mặt mũi đầy nếp nhăn: “Một mực chạy tới phía nam, là có thể cảm nhận được linh lực của linh huyết, dùng năng lực của người, đó chỉ như việc nhảy từ mặt đến không trung thôi. Ta đây chân già tay già, đi theo nhất định sẽ trở thành liên lụy.”

Tiểu Bàn neho mắt lại trừng mắt lão đạo, lập tức bay lên không trung, hiện ra nguyên hình, long trảo bóp chặt xương ngực lão đạo.

“Ta nói thật!” Lão đạo giãy dụa không được, vẻ mặt đau khổ nói: “Tú Lâm Sơn linh khí tinh khiết dồi dào, lúc trước ta phát hiện không thể luyện hóa đi sát khí của Dư Nham, nên bắt buộc phải trộm linh thổ của Tú Lâm Sơn đã làm vật chứa khắc chế sát khí. Bất ba hồn bảy vía của người để làm linh ngẫu không tốt lắm, sơn thần nhất định vẫn còn ghi hận, cho nên ta tuyệt đối không thể đi!”

Móng vuốt của Tiểu Bàn nói lỏng một chút.

Lão đạo không ngừng cố gắng, vì bản thân cầu tình: “Chủ thần linh huyết cũng không thể rời khỏi kết giới, tuy ta không thể lên núi với người, nhưng còn có thể mang người đến cạnh kết giới.”

Tiểu Bàn nghĩ trong chớp lát, liền nói: “Tốt!”

Lão đạo lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nhin không được đem chuyện nghĩ trong lòng nói ra: “Ta và người đều tìm không thấy tung tích của Thịnh Quân, vạn nhất trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hấn không đến Tú Lâm Sơn thì làm sao đây?”

“Sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì?”

“Nếu long khí của Thịnh Quân không thể áp chế được sát khí của Dư Nham, rất có thể... rất có thể sẽ bị nguyên thần của Dư Nham cản trở, triệt để mất đi lý trí, biến thành Sát Thần.”

“Nếu như không muốn bị móng của ta chén chết, thì cầm miệng dẫn đường đi!”

Kim điêu đậu trên đuôi rồng tiếp tục giả chết, trong nội tâm cảm khái: lão đầu, người cũng có ngày hôm nay! Món nợ đồ đệ Dư Nham người đoạt đi tự do của ta, tạm thời tính lên đầu người! Ai, Long Nữ giúp ta tìm người tính sổ, thật sự vui vẻ a!

Lúc này Tú Lâm Sơn đã loạn thành một đoàn, khắp núi đều là yêu linh chạy trốn chết.

“Sơn thần đại nhân cứu mạng a! Có một Sát Thần từ trên trời rơi xuống!”

“Hình như không phải Sát Thần, là Long tộc a. Long tộc không phải ở trong biển sao? Sao lại chạy lên núi của ta chứ?”

“Long tộc xông vào kết giới rồi! Long tộc nhập ma rồi! Mọi người chạy mau a!”

Mặt đất “ầm” một tiếng lớn, một đoàn khói đen như vẩn thạch thiên ngoại (nói dễ hiểu là thiên thạch) xuyên thấu kết giới, lướt qua thụ yêu kim ti nam, nện xuống Nguyệt đầm đằng sau phủ Sơn Thần, làm bọt nước văng lên mấy chục trượng, tạo ra một mảng hơi nước như sương mù.

Sơn Thần Vinh Khôn mắt phải giật giật, nhìn nhìn bốn năm cành cây khô bị gãy bên bờ đậm, vung tay lên, “khách từ thiên ngoại đến thăm” vốn rơi vào bờ đầm bị bắn khỏi mặt nước.

Hắc Long lân giáp tỏa sáng càng không ngừng gào thét, vung vẩy thân thể, đôi mắt to hết đèn ***g đỏ rực như chảy máu.

Vinh Khôn mở ra kết giới trấn tà vây Hắc Long lại, bàn tay khê đảo, trong tay hiện ra một chiếc chuông tinh hồn, nhẹ nhàng lắc lắc.

Đôi mắt Hắc Long dần biến thành màu vàng, chiếu ra thân ảnh Vinh Khôn, miệng nói tiếng người: “Thỉnh cứu ... nguyên thần trong thân thể ta!”

Vinh Khôn có chút kinh ngạc, bởi vì những lời này mà tạm hoãn Tru Tà thuận, hỏi: “Người tên gì? Thân là Long tộc, tại sao lại nuốt vào nguyên thần có sát khí mạnh như thế?”

“Tại hạ tên Thịnh Quân, cũng không phải Long tộc, chỉ là mười năm trước nuốt Long đan có được Long khí. Bởi vì nguyên thần mang sát khí trong cơ thể kích động, nên mới đột nhiên biến thành bộ dạng hiện tại này. Nguyên thần trong cơ thể ta ... Ta nguyện dốc mọi thứ, bảo vệ hân không phạm sát sanh, diệt đi sát khí, quên hết cuộc đời này, bình an chuyển thế.”

Vinh Khôn nắm chặt sừng rồng, nói: “Nhưng nguyên thần trong cơ thể ngươi cũng không phải muốn như vậy.”

“Ta nguyện... cùng hân... Quên hết cuộc đời này...”

Vinh Khôn trầm mặc một lát, vỗ vỗ trán Thịnh Quân: “Ngươi thân Long Lân này của ngươi không tệ, nếu ngươi cho ta Long Lân, ta sẽ giúp ngươi diệt đi thân sát khí này. Nhược Thủy kiếm ngươi mang theo cũng không tệ, có thể dùng để trao đổi với yêu cầu ‘quên hết cuộc đời này’ kia.”

“Ta bản không phải rồng, thân lân giáp này ngươi cứ tùy ý lấy đi. Còn phải đa tạ ngươi nói cho, thanh kiếm này tên là Nhược Thủy, trước kia ta vẫn không thể nhận ra thứ khắc trên vòm kiếm.”

“Nhược Thủy kiếm là tiên khí, chữ khắc trên nó dĩ nhiên cũng là tiên văn, tuy ngươi không biết, nhưng đã may mắn có được, coi như là có tiên duyên.” Vinh Khôn cười cười: “Thấy ngươi trong lúc bị sát khí quần thân nhưng vẫn cố gắng tránh đụng phải yêu linh trong núi ta, từ đầu đến cuối không tổn thương một tính mạng nào, ta giúp ngươi cũng là đúng rồi! Không cần cảm ơn!”

Thịnh Quân nhìn ánh sáng màu xanh thoáng hiện trong tay Vinh Khôn, nhắm mắt lại, Long thần cực lớn lơ lửng bên trên nguyệt đàm.

Hai tay Vinh Khôn đặt lên long văn giữa trán Thịnh Quân, sát khí đen kịt tựa như sợ hãi linh lực của hân, nhanh chóng chạy xuống phần đuôi, Long Lân tùy theo biến thành màu trắng óng ánh như ngọc, trong trắng hiện tím.

Sát khí bị bức đné không chỗ trốn, cuối cùng bị một tia ánh sáng màu xanh túm ra từ đuôi rồng, tan rã trong Tru Tà thuận.

“Đinh... Leng keng... Đinh!” Thanh âm chuông tỉnh hồn lại lần nữa vang lên.

Nhược Thủy kiếm rủ xuống bên cạnh Thịnh Quân, tiên văn trên vòm kiếm sáng chói, lộ bỏ từng mảnh Long lân trên người Thịnh Quân. Nguyên thần ẩn thân trong linh thức Thịnh Quân đột nhiên vọt ra, có ý phá nát Nhược Thủy kiếm, lại vừa lúc bị hút vào thân kiếm khóa lại.

Vinh Khôn bỗng nhiên nhíu mày — có Chân Long xâm nhập kết giới, một đường dùng linh niệm gọi tên Thịnh Quân, như vậy sẽ... Quả nhiên, Thịnh Quân mở mắt ra, thống khổ lộ lân phiến suýt nữa làm hân nổi điên.

“Còn thừa một mảnh.” Vinh Khôn nhìn nghịch lân phiến dưới cổ Thịnh Quân, lắc lắc chuông tỉnh hồn: “Long Nữ tới tìm ngươi rồi, ngươi muốn gặp nàng không?”

Thịnh Quân mạnh mẽ lắc đầu, dùng hết tất cả khí lực, biến thành tàng hình bay khỏi đỉnh núi.

Vinh Khôn thu Long Lân, đột nhiên thấy ngoài núi xuất hiện một đám mây đen vần vũ, lập tức giật mình — kiếp vận? Gần đây Tú Lâm Sơn không có yêu linh nào phải độ kiếp a? Vậy kiếp vận là... là đến vì Thịnh Quân hay sao?

Vốn là thân phạm, nghịch thiên thành rồng, thiên kiếp giáng xuống, thế nhưng mà vì sao hết lần này tới lần này đều là ngay lúc này! Vinh Khôn thấy kiếp vận càng ngày càng gần, lần đầu tiên có cảm giác áy náy — Thịnh Quân bị sát khí mài đến sắp kiệt long khí, lại phải nhận thống khổ lộ lân phiến, lúc này chỉ còn một mảnh nghịch lân, sao có thể chống nổi Nghịch Thiên kiếp chứ!

Đang lúc lo lắng, Nhược Thủy kiếm đột nhiên phá kết giới mà đi, trên không trung hoạch ra một đạo ngân tuyến, chạm vào lõi điện màu xanh tím vừa đánh xuống từ kiếp vận.

Thiên địa biến sắc, mọi âm thanh đều ngưng lại.

Vinh Khôn yên lặng nhìn mọi thứ xảy ra ngoài kết giới Tú Lâm Sơn, bỗng nhiên trong mắt sáng ngời.

Kiếp vãn tan hết, hai luồng nguyên thần chặt chẽ quay quanh cùng một chỗ, đúng là đã chống đỡ qua được thiên kiếp! Tuy thân thể Thịnh quân bị diệt, nhưng vì Nhược Thủy kiếm cùng nguyên thần trong kiếm một kích cắn xé nhau, ba hồn bảy vía bị Thiên Lô đã luyện thành nguyên thần. Nguyên thần vẫn còn, tuy nhiên không thể phi thăng, nhưng có thể tu thành Tán Tiên, tuổi thọ kéo dài ngàn năm.

Vinh Khôn nhẹ nhàng thở ra, vươn tay vẫy vẫy, một đạo linh lực màu xanh bám vào một vách đá cách kết giới giữa hai nguyên thần rất gần, huyền hóa ra một hàng chữ.

Tiểu Bàn ở trong kết giới Tú Lâm Sơn cũng thoáng thấy thiên kiếp, bởi vì có kết giới bảo hộ, cũng không bị thương, chỉ là trong lòng không biết sao lại khẩn trương, mang theo kim điều chạy về hướng về thoáng hiện linh niệm của Thịnh Quân.

Tiểu Bàn thấy được Vinh Khôn ở bờ Nguyệt đầm, cũng nhìn thấy hai luồng nguyên thần đang quay quanh trước mắt.

Vinh Khôn nói với Tiểu Bàn đang thần thò: “Long Nữ, người đến chậm một bước. Ta cũng không ngờ tới, thiên mệnh hai người này lại là như thế. Nếu người...”

Tiểu Bàn kinh ngạc mà nhìn hai luồng nguyên thần kia, nói với Vinh Khôn: “Để cho ta mang hắc... mang bọn hắc trở về Tây Hải, ta có thể giúp bọn họ tu thành Tán Tiên.”

“Bọn hắc sẽ không trở lại chốn cũ, trời cao biển rộng, đều có nơi đi.” Về mặt Vinh Khôn bình tĩnh mà nói, đột nhiên thấy được kim điều bị Tiểu Bàn nhét vào trong bụi cỏ, ánh mắt lóe lóe, đổi lời nói: “Bất quá, nếu người có thể đem con chim kia đưa cho ta, giúp ta giết thời gian trong núi, ta có thể nói cho người biết bọn họ định đi đâu.”

Không đợi Tiểu Bàn lên tiếng, kim điều giống như trúng độc ở trong bụi cỏ ra sức đập cánh, hai luồng nguyên thần trước mặt Vinh Khôn bỗng nhiên lóe sáng.

Vinh Khôn ngăn người, gương cười hai tiếng: “Chim ngọc không biết tốt xấu, rõ ràng không chịu lưu lại bồi ta! Cũng được, Dư Nham muốn trả tự cho cho người, ta sẽ giúp người giải trói buộc của Ngôn Linh, tự mình tìm nơi bay chơi đi!”

Kim điều bỗng nhiên bất động, cánh còn đang nâng giữa không trung, nhìn chăm chăm Vinh Khôn.

Tiểu Bàn tiến lên một bước nói: “Thịnh Quân có nói gì thêm không?”

Vinh Khôn nhìn nhìn nguyên thần đang lấp lánh hào quang của Vinh Khôn, nói: “Long Nữ, kính xin đi đi, nếu có duyên, cuối cùng sẽ gặp lại.”

Kim điều không có bị Ngôn Linh trói buộc, lại liếc nhìn Vinh Khôn, giống như sợ hắc đối ý mà vội vàng bay đi, lưu lại Quang Vinh Khôn thở dài một tiếng.

Tiểu Bàn không để ý tới kim điều, chỉ đưa đôi mắt ngập nước, nhìn hai luồng nguyên thần kia bay đi, hóa thành một điểm tinh mang nơi chân trời.

Vinh Khôn đi đến phía trước, nhẹ nhàng vỗ đầu Tiểu Bàn: “Thịnh Quân nói, hắc nợ ta một lần, cũng nợ người một lần.”

Tiểu Bàn lau nước mắt nói thầm: “Trả tự do cho kim điều không phải là Dư Nham sao? Sao lại thành Thịnh Quân thiếu nợ người chứ?”

Vinh Khôn nhún nhún vai: “Hắc nói, Dư Nham thiếu nợ thì tính hết cho hắc đó.”

Trên một phù đảo tiên cảnh ngoài Bắc Hải Cửu Châu.

“Dư Nham, sao lại lừa dối?”

“Ở đây phong cảnh tú lệ, thiếu ta thưởng thức, phong cảnh cũng sẽ tịch mịch đó.”

“Người không muốn sớm tu thành Tán Tiên sao? Ta đã chịu đủ trạng thái chỉ có nguyên thần mà không có thực thể này rồi!”

“Có cái gì không tốt chứ, không ăn không uống, không lo không phiền, đây mới gọi là thời gian của Thần Tiên a.”

“Không sớm một chút tu thành Tán Tiên, hóa thành thực thể, chúng ta sao có thể... sao có thể làm... làm...”

“Ôi, đây mới là mục đích tu hành cuối cùng của người sao! Nói ra rồi nha! Hắc hắc, kỳ thật tri kỷ cũng rất tốt, ‘tri kỷ lâu năm’ không phải là cảnh giới mới sao?”

“Dư Nham!”

“Đừng a! Coi như là nguyên thần nhưng cũng sẽ đau a! Ngừng ngừng ngừng! Ta tu luyện cho tốt còn không được sao!”

...

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-tu-co-ngu-he-liet>